C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Philip_K_Dick-Tri_Stigmata_Palmera_Eldritche.PDB

PDB Name: Philip_K_Dick-Tri_Stigmata_Palm
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.1.2004
Modification Date: 3.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

TŘI STIGMATA PALMERA ELDRITCHE

PHILIP K. DICK

I.
Barney Mayerson se probudil s neobyčejně silnou bolestí hlavy a zjistil, že je v cizí ložnici a v cizím domě. Vedle něj, přikrytá až po nahá, hladká ramena, spala neznámá dívka. Lehce dýchala ústy; vlasy měla bílé jako bavlnu.
Určitě přijdu pozdě do práce, napadlo jej. Vyklouzl z postele a zůstal stát se zavřenýma očima; jen s obtížemi zadržoval mdlobu. Do kanceláře měl určitě několik hodin jízdy. A třeba ani není ve Spojených státech. Určitě ale je na Zemi; přitažlivost, pod jejímž vlivem se otřásl, byla známá a normální.
V sousedním pokoji stál u pohovky známý kufřík jeho psychiatra, doktora Smileho.
Bosky se dovlekl do salonu a posadil se k němu; otevřel jej, ťukl do spínačů a zapnul ho. Kontrolky ožily a mechanismus začal tiše bručet.
"Kde to jsem?" otázal se Barney. "A jak daleko je odtud do New Yorku?"
To bylo nejdůležitější. Teď si všiml hodin, visících na zdi v kuchyni – sedm třicet. Vůbec nebylo pozdě.
Kufřík, což byl přenosný terminál doktora Smileho, spojený vysílačkou s počítačem ve sklepě Barneyova domu, čili v Renown 33 v New Yorku, prohlásil mechanickým hlasem:
"Á, pan Baayerson."
"Mayerson," opravil ho Barney a roztřesenými prsty si přihladil vlasy. "Co si pamatuješ z poslední noci?"
S hlubokým pocitem hnusu spatřil v kuchyni na kredenci stát napůl vypité sklenice bourbonu, sodovky, citron a nádobu na led.
"Kdo je ta dívka?"
"Dívka ve vaší posteli je slečna Rondinella Fugate," ohlásil dr.Smile. "Chtěla, abyste jí říkal Roni."
Znělo to podivně známě, zároveň to mělo nějakou zvláštní souvislost s jeho prací.
"Poslyš," řekl kufříku, ale v tom samém okamžiku se dívka v ložnici pohnula. Rychle doktora Smileho zavřel. Na sobě měl jen trenýrky a připadal si směšně a neohrabaně.
"Už jsi vstal?" otázala se dívka ospale. Vymotala se z přikrývky, posadila a zahleděla se na něj. Docela hezká, uvažoval si Barney; má hezké velké oči. "Kolik je hodin? Postavils vodu na kafe?"
Odpochodoval do kuchyně a zapnul vařič. Zaslechl bouchnutí dveří; dívka odešla do koupelny. Bylo slyšet šumění vody. Roni se sprchovala.
Vrátil se do salonu a opět zapnul doktora Smileho.
"Co má společného s P. P. Layouts?" otázal se.
"Slečna Fugate je vaše nová asistentka. Dorazila včera z lidové činy, kde pracovala pro P. P. Layouts jako konzultantka–prognostička tohoto regionu. Přesto ale je, ačkoliv talentovaná, velice nezkušená a pan Bulero rozhodl, že krátká praxe ve funkci vaší asistentky… Řekl bych pod vámi, ale mohlo by to být špatně pochopeno, protože…"
"Výtečně," poznamenal Barney. Odešel do ložnice, našel své svršky hozené – určitě to udělal sám – na podlaze a začal se pomalu oblékat. Stále se ještě cítil mizerně a měl pocit, že omdlí.
"To souhlasí," řekl doktorovi, když se vrátil do salonu a zapínal si košili. "Připomínám si Fridayovu zprávu o slečně Fugate. Její talent je poněkud nevyrovnaný. Udělala vážnou chybu s tou výstavou o občanské válce v USA… Představ si, že si myslela, že to v lidové Číně bude obrovský úspěch," rozesmál se.
Dveře do koupelny se pootevřely. Ve škvíře spatřil růžovou, čistou Roni, napůl zahalenou v osušce.
"Volals mě, miláčku?"
"Ne," odpověděl. "Mluvil jsem se svým lékařem."
"Každý dělá chyby," pronesl dr. Smile nepřesvědčivě.
"Jak se stalo, že ona a já…" ukázal Barney k ložnici. "Tak najednou?"
"Chemismus."
"Dej pokoj."
"No, oba jste jasnovidci. Předvídali jste, že k tomu nakonec dojde… že navážete erotické vztahy. A tak jste si nakonec řekli – po několika skleničkách – že nemá smysl čekat. Život je krátký, umění…"
Kufřík zmlkl, protože se z koupelny vynořila Roni Fugate a prošla kolem Barneye nahá do ložnice. Barney se přesvědčil,

že rná štíhlou a skutečně dokonalou postavu a její malé, ostré prsy jsou zakončeny bradavkami ne většími než pár růžových hrášků. Nebo spíš pár růžových perel, opravil se v duchu.
"Chtěla jsem se tě v noci zeptat, proč se radíš s psychiatrem. Nosíš ten kufřík pořád s sebou. Odložils ho, až … a měls ho zapnutý až do …"
Zvedla obočí a pátravě na něj pohlédla.
"Ale pak jsem ho přece vypnul," zdůraznil Barney.
"Myslíš, že jsem hezká?"
Ve stoji na špičkách se narovnala, natáhla ruce nad hlavou a k jeho údivu začala cvičit; skákala a poskakovala, až se jí kolébala ňadra.
"Rozhodně," zamumlal překvapeně.
"Kdybych každé ráno necvičila cviky sestavené Obrannou radou OSN," zasípala Roni Fugate, "tak bych vážila tunu. Běž a nalej kávu do šálku, ano, miláčku?"
Barney se zeptal: "Opravdu jsi moje nová asistentka u P. P. Layouts?"
"Jistě. Nevzpomínáš si? No, samozřejmě, mám dojem, že jsi stejný jako většina jasnovidců. Tak dobře vidíš budoucnost, že si na minulost moc nevzpomínáš. A co si vůbec pamatuješ z předešlé noci?"
Na okamžik přerušila cvičení. Těžce lapala po dechu.
"Poslyš, jedinou příčinou, proč s sebou pořád taháš psychiatra, může být to, že jsi dostal povolávací rozkaz. Nemám pravdu?"
Po krátkém zamyšlení přikývl. To si pamatoval. Známá podlouhlá zelená obálka došla před týdnem. Příští středu budou zjišťovat ve vojenské nemocnici OSN v Bronxu, zda je při zdravých smyslech.
"Pomohlo to? Udělal tě," ukázala na kufřík, "dostatečně nemocným?"
Barney se obrátil na přenosného dr. Smileho a zeptal se:
"Udělals?"
Kufřík odpověděl:
"Bohužel, jste pořád celkově zdatný, pane Mayersone. Můžete snést až desetifreudový stres. Je mi líto. Máme ale ještě několik dnů. Sotva jsme začali."
Roni Fugate odešla do ložnice, posbírala si prádlo a dala se do oblékání.
"Když si jen pomyslím," povzdechla si. "Když vás, pane Mayersone, povolají a odešlou do kolonií… může se stát, že převezmu vaše místo."
Usmála se, až se objevily její krásné, rovné zuby.
Byla to truchlivá perspektiva. A schopnosti jasnovidce mu moc nepomohly. Konečný výsledek byl nejistý, misky vah příčin a následků byly v ideální rovnováze.
"Nezvládneš to. Nedokázala sis poradit ani v Číně, a to s poměrně jednoduchou věcí, jde–li o analýzu pravděpodobnosti."
Přesto si ale jednou poradit dokáže – to Barney poznal bez potíží. Byla mladá a měla velké nadání. Jediné, co potřebovala, aby se mu vyrovnala – a on byl ve své práci nejlepší – bylo pár let praxe. Tak, jak si postupně uvědomoval situaci, viděl to stále jasněji. Bylo velice pravděpodobné, že bude odveden – a i kdyby ne, Roni Fugate mu může přebrat dobré, výnosné místo, na něž postupoval příčku po příčce dlouhých třináct let.
Dost zvláštní řešení problému – jít s ní do postele. Přemýšlel, jak ho to napadlo.
Naklonil se a šeptem položil dr. Smilemu otázku: "Byl bych rád, kdybys mi vysvětlil, jak mě hergot napadlo…"
"Na to ti můžu odpovědět," zavolala z ložnice Roni Fugate. Právě si oblékla přiléhavý světlezelený svetr a zapínala si ho před zrcadlem toaletního stolku.
"Řekls mi to v noci po pátém bourbonu s vodou. Říkals…" odmlčela se. V očích se jí objevily rošťácké jiskřičky.
"Nebylo to zrovna milé. Řekl jsi: Jestliže je nedokážeme porazit, musíme si je zamilovat. Akorát, nerada to říkám, jsi použil špatné sloveso."
"Hm," zabručel Barney a odešel si do kuchyně nalít kávu.
V každém případě se nacházel nedaleko New Yorku – byla–li slečna Fugate zaměstnaná u P. P. Layouts, nemohla bydlet daleko od firmy. Mohou tedy jet spolu. Výtečně. Uvažoval, zda by se to jejich zaměstnavateli, Leo Bulerovi, líbilo, kdyby se to dověděl. Měla firma nějaký oficiální názor v záležitosti sexuálních styků mezi svými zaměstnanci? Měla jej totiž skoro v každé věci… ačkoliv neměl ani zdání, jak by byl člověk, který tráví celý život na plážích lázní v Antarktidě nebo v německých klinikách Terapie E, schopen vytvořit dogma, zahrnující úplně vše.
Jednoho cíne si řekl, že bude žít jako Leo Bulero a nebude už trčet v New Yorku ve čtyřicetistupňových vedrech…
Najednou ucítil pod nohama mírné pohyby; podlaha se otřásla. To se dal do práce chladicí systém. Začal nový den.
Za okny kuchyně se zpoza budov vynořilo horké, nepřátelské slunce. Barney před jeho světlem přimhouřil oči. Vypadalo to na další velice parný den. Na Wagnerově stupnici dojde jakoby nic až na dvacítku. Nemusel být jasnovidec, aby to– dokázal předpovědět.
V bytě s mizerným, vysokým číslem 492, na předměstí města Marylin Monroe ve státě New Jersey, jedl Richard Hnatt bez nadšení snídani a prohlížel si, s pocitem nadšení ještě vzdálenějším, ranní videonoviny se zprávami o počasí předešlého dne.
Hlavní ledovec. 0l'Skintop, klesl o 4,62 hrází – a to během dvaceti čtyř hodin. Teplota v New Yorku byla v poledne vyšší o 1,46 wagnerů než dva dny předtím. A navíc vlhkost vzduchu, způsobená vypařováním oceánu, stoupla o 16 selkirků. Takže bylo tepleji a vlhčeji; přirozený proces nenávratně směřoval – k čemu? Hnatt odložil noviny a zvedl poštu, doručenou před úsvitem… už uplynula dlouhá doba od těch časů, kdy se pošťáci přestali trmácet ve dne.

První účet, který mu padl do oka, bylo obyčejné vyděračství za chlazení bytu. Hnatt dlužil majiteli bytu 492 přesně deset a půl skinu za poslední měsíc, což znamenalo zvýšení, v poměru ke květnu, o tři čtvrtě skinu. Jednou, řekl si, nastane takové horko, že byty před roztaním nezachrání vůbec nic.
Vzpomínal si na den, kdy se jeho sbírka desek roztavila a změnila v černou hroudu. Stalo se to někdy v '04. – vinou přechodné poruchy chladicího systému. Teď měl ferodové pásky, které se netavily.
Tehdy zároveň zdechli i všichni papoušci a venušanští minikanárci v celé budově a sousedova želva se uvařila ve vlastní šťávě. Samozřejmě, že se to stalo ve dne a všichni – přinejmenším všichni muži – byli v práci.
Zeny se choulily v nejnižším podzemním patře a myslely si (vzpomínal si, co mu o tom říkala Emily), že už přišla ta hrozná chvíle. Ne za sto let, ale právě teď. Ze prognózy Kalifornské univerzity byly chybné… ale, samozřejmě, nebyly; došlo jen k přerušení energetického kanálu newyorských komunálních služeb. Jejich roboti přispěchali a opravili ho.
V jídelně seděla jeho žena v modrém župánku, netrpělivě pokrývala vodním sklem nějaký předmět z nevypálené keramiky; z úst jí koukala špička jazyka a oči jí zářily… zručně pracovala štětečkem a Hnatt si byl jist, že ta věc bude dobrá. Pohled na Emily mu připomněl úkol, který na něj dnes čekal. Nemilé vyhlídky.
"Možná bychom měli ještě chvilku počkat, než se s nimi spojíme," navrhl zbrkle.
Emily na něj ani nepohlédla, jen řekla:
"Nikdy mu nebudeme moci nabídnout lepší kolekci, než máme teď."
"A co když řekne ne?"
"Budeme to zkoušet dál. Cos čekal? Že se vzdáme jen proto, že můj bývalý manžel nedokáže nebo nebude chtít vidět, jak úspěšné to bude na trhu?"
"Ty ho znáš, já ne," odpověděl Hnatt. "Doufám, že není mstivý. Není uražený?"
A proč by taky měl být bývalý Emilin manžel uražený? Nikdo mu neublížil. Dokonce to bylo spíš naopak, přinejmenším to tak vyplývalo z jejího vyprávění.
Cítil se podivně, když tak pořád slyšel o Barneyi Mayersonovi, aniž by ho kdy poznal, aniž by se s ním někdy osobně setkal. Teď se to změní, protože má dnes v devět domluvenou s Mayersonem schůzku v jeho kanceláři u P. P. Layouts. Je jasné, že Mayerson bude mít navrch. Může jen mrknout na keramickou soupravu a mile poděkovat. Klidně může říct ne, P. P. Layouts to nezajímá. Věřte mé schopnosti předvídat, mému talentu k prognózování módy a mým zkušenostem… A Richard Hnatt odejde se soupravou nádobí v podpaží a nebude se mít kam vrtnout..
Vyhlédl z okna a znechuceně zjistil, že už je příliš horko na to, aby to člověk dokázal snést. Pohyblivé chodníky se vyprázdnily, protože kdekdo hledal útočiště pod střechou. Bylo půl deváté, musel už jít. Zvedl se a šel do předsíně, aby tam ze skříně vytáhl helmu a povinné chladicí zařízení. Zákon nařizoval, že každý, kdo dojíždí do práce, ho musí mít na zádech až do soumraku.
"Na shledanou," pozdravil ženu, když se zastavil u dveří.
"Na shledanou a hodně štěstí."
Ještě pilněji se pustila do náročné glazury a Richard pochopil, že to svědčí o tom, jak je napjatá. Nemohla si dovolit ani krátkou přestávku. Otevřel dveře a vyšel do chodby. Cítil studený vánek z přenosného chladicího zařízení, tikajícího mu za zády.
"A…" zavolala Emily, když zavíral dveře; zvedla hlavu a odhrnula si z očí dlouhé hnědé vlasy, "zavolej mi hned, jak jen budeš vědět, jak si stojíme."
"Dobrá," odpověděl a zavřel.
Dole v bance otevřel sejf a vytáhl depozitní kazetu, kterou odnesl do vedlejší místnosti. Vytáhl z ní krabici s ukázkami keramiky, kterou měl ukázat panu Mayersonovi.
Zakrátko nato se ocitl na palubě izotermického vozidla místní dopravy, na cestě do centra New Yorku a P. P. Layouts – velké budovy ze špinavě bílého syntetického betonu, kde se narodila Perky Pat a celý její miniaturní svět. Panenka, uvažoval Hnatt, která dobyla člověka, dobývajícího planety sluneční soustavy. Perky Pat, vášeň kolonistů. Co víc říci o životě v koloniích… co víc říct o těch nešťastnících, kteří – podle zákona OSN o výběrovém povolávání do služby – byli vykopnuti ze Země a donuceni začít nový, cizí život na Marsu, Venuši, Ganym.edu nebo někde jinde, kam je byrokraty z OSN napadlo poslat… Někomu se snad podařilo i přežít.
A my si myslíme, že je nám tu zle, vzdychl si.
V sousedním křesle –seděl muž ve středním věku, na sobě šedou helmu, košili bez rukávů a světle červené šortky, což byl velice oblíbený oděv byznysmanů. Poznamenal:
"Zase bude horko."
"Ano."
"Co máte v té velké krabici? Žrádlo na piknik pro stádo kolonistů na Marsu?"
"Keramiku," odpověděl Hnatt.
"Vsadím se, že ji vypalujete tak, že ji jednoduše postavíte v poledne na zem před dveře," zachechtal se byznysman, pak vytáhl ranní videonoviny a dal se do čtení. "Píšou tu, že na Plutu havarovala kosmická loď. a že pochází z mimoslunečního systému.. Poslali tam tým, který to rná prozkoumat. Myslíte si, že jsou to Proxi? Nesnáším ty z jiných systémů."
"Spíš je pravděpodobné, že je to nějaká naše loď," nesouhlasil Hnatt.
"Viděl jste někdy někoho z Proximy?"
"Jenom fotky."
"Hnus," odfrkl si byznysman. "Jestli tu havarovanou loď na Plutu najdou a ukáže se, že jsou to Proxi, doufám, že je smetou laserem. Konečně, zákon jim zakazuje lítat do naší soustavy."
"Máte pravdu."

"Mohl bych se podívat na vaši keramiku? Já děláni v kravatách. Jakoby ručně dělané Wernerovy živé kravaty ve všech barvách Titanu… Jednu mám na sobě, vidíte? Ty barvy jsou ve skutečnosti primitivní forma života, kterou sem vozíme a pěstujeme. To, jak je nutíme k reprodukci, je naše tajemství. Víte, něco jako složení coca–coly."
Hnatt odpověděl:
"Ze stejných příčin vám nemůžu ukázat tu keramiku, ačkoliv bych chtěl. Jsou to nové vzory. Nesu je k prognostikovi – jasnovidci v P. P. Layouts. Jestliže je bude ochoten miniaturizovat do soupravy Perky Pat, budeme na svém. Pak už jen stačí vyslat info obchodnímu zástupci P..P. … jak se jen jmenuje? … kroužícímu kolem Marsu. Potom už to půjde samo."
"Ručně vyráběné Wernerovy kravaty jsou součástí soupravy Perky Pat," informoval ho byznysman. "Její chlapec, Walt, jich má plnou skříň." Rozzářil se. "Když se P. P. Layouts rozhodla miniaturizovat naše kravaty…"
"To jste mluvil s Barneym Mayersonem?"
"Já osobně ne, ale náš místní vedoucí prodejního oddělení. Říká se. že Mayerson se těžko láme. Zdá se, že se řídí impulzy, a když jednou rozhodne, nikdy svůj názor nezmění."
"Nemýlí se někdy? Odmítá věci, které se pak dostanou do módy?"
"Určitě. Je sice jasnovidec, ale přitom je to přece jen člověk. Řeknu vám něco, co by vám mohlo pomoci. Je velice podezřívavý k ženám. Jeho manželství se před několika lety rozpadlo a on se s tím nikdy nedokázal vyrovnat. Víte, jeho žena dvakrát otěhotněla a správa jeho bytu, myslím, že to bylo číslo 33, na schůzi odhlasovala jejich rozvod z důvodu narušování správních předpisů. No, určitě znáte třiatřicítku a víte, jak těžké je dostat se do budovy s tak nízkým číslem. Takže, než by nechal byt, raději se dal se ženou rozvést a ona se i s dítětem odstěhovala. Později nejspíš poznal, že udělal chybu a moc toho litoval. Samozřejmě, že se obviňoval. Je to ale docela pochopitelné. Proboha, co bychom nedali za to, kdybychom mohli bydlet v třiatřicítce nebo i ve čtyřiatřicítce? Nikdy se znovu neoženil. V každém případě, až k němu půjdete, buďte velice opatrný, co se týče ženských. Neříkejte: to se bude líbit ženám, ani nic podobného. Většina maloobchodu…"
"Děkuji vám za radu," přerušil jej Hnatt a s krabicí keramiky se protáhl k východu.
V duchu si povzdechl. Bude to těžké a možná i beznadějné. Nebyl schopen zvítězit nad tím, co se stalo, než poznal Emily i s její keramikou. Je to tak.
Naštěstí se mu podařilo chytit taxík. Když jej vezl přelidněným centrem, přečetl si ranní videonoviny, zvláště pak zprávu o lodi, která se – jak se říkalo –vrátila z Proximy jen proto, aby havarovala v mrazivé pustině planety Pluto. Co to bylo za názor! Připouštělo se, že může jít o loď známého meziplanetárního průmyslníka Palmera Eldritche, který se před deseti lety vydal na Proximu na pozvání humanitní Rady Proximy. Chtěli, aby modernizoval jejich autotovárny podle pozemského vzoru. Od té doby o Palmeru Eldritchovi nikdo neslyšel. Až teď.
Pro Zemi by bylo zřejmě lepší, kdyby se Eldritch nevrátil, rozhodl se po delším uvažování. Palmer Eldritch byl příliš neotesaný a výrazný individualista. Udělal zázraky v oblasti automatizované produkce na kolonizovaných planetách, ale – jako obvykle – zašel příliš daleko, příliš mnoho plánoval. Výrobky ležely na hromadách na nejnepravděpodobnějších místech, kde nebyli žádní kolonisté, kteří by je používali. Změnily se v hory odpadu, jak je nezadržitelně ničilo počasí – kousek po kousku. Zvláště sněhové bouře, dalo–li se ještě vůbec věřit, že někde existují… asi jsou místa, kde je opravdu zima. Popravdě řečeno, až příliš zima.
"Jsme na místě, výsosti," oznámil mu automatický systém taxíku, zastavující auto před velkou budovou, jejíž většina byla skrytá v podzemí. P. P. Layouts. Zaměstnanci dovnitř vcházeli řadou dobře termicky izolovaných tunelů.
Zaplatil, vystoupil a proběhl s krabicí v rukou přes otevřený prostor do tunelu. Sluneční světlo ho jen olízlo a Hnatt ucítil – nebo si jen představil, že cítí – jak se mu škvaří pokožka. Upečený jako husa, vysušený na troud, řekl si, když dorazil do bezpečí tunelu.
Za chvíli by] pod zemí. Recepční jej pustila do Mayersonovy kanceláře. Místnosti, studené a šeré, zvaly k odpočinku, ale nezastavil se v nich. Sevřel pevněji krabici se vzorky, byl napjatý a ačkoliv nebyl neoka–tolík, v duchu se modlil.
"Pane Mayersone." Recepční byla vyšší než Hnatt a vypadala ve svých hluboce dekoltovaných šatech a lodičkách na vysokých podpatcích skvěle. Obrátila se na muže za stolem: "To je pan Hnatt," oznámila mu. "Pane Hnatte, pan Mayerson."
Za Mayersonem stála dívka ve světle zeleném svetříku a s úplně bílými vlasy. Byly příliš bílé a svetřík příliš přiléhavý.
"To je slečna Fugate, pane Hnatte. Asistentka pana Mayersona. Slečno Fugate, pan Hnatt."
Barney Mayerson seděl za stolem a studoval nějaký dokument. Nijak nedal najevo, že si vůbec všiml příchodu návštěvníka. Richard Hnatt mlčky čekal, zmítán nejprotichůdnějšími pocity. Cítil, jak v něm narůstá hněv, jak mu stoupá do krku a tiskne hruď. Mimo to ještě, samozřejmě, obavy a nade vším dominující třes z narůstající zvědavosti. Takže toto je bývalý manžel Emily, který – dalo–li se věřit prodejci kravat – ještě pořád litoval zrušení manželství. Mayerson byl poměrně podsaditý muž po třicítce, s neobyčejně dlouhými vlnitými vlasy, které zrovna nebyly v módě. Vypadal unaveně, neprojevoval ale žádné nepřátelství. Možná, že zatím…
"Tak se podíváme na vaše hrníčky," řekl Mayerson najednou.
Richard Hnatt položil krabici na stůl a otevřel ji, vytahoval nádobí kus po kusu, postavil je na stůl a o krok ustoupil.
Po chvíli Mayerson řekl: "Ne."
"Ne?" otázal se Hnatt. "Jak to, ne?"
"Neprojde to," oznámil mu Mayerson. Zvedl dokument a pokračoval v přerušené četbě.
"Chcete snad říct, že jste rozhodl tak jednoduše?" Hnatt nedokázal uvěřit, že už je po všem.
"Přesně tak," přitakal Mayerson.
Neprojevoval už o keramiku žádný zájem. Pro něj už Hnatt a jeho nádobí neexistovali.
"Promiňte, pane Mayersone," ozvala se slečna Fugate.

"Co je?"
"Nerada to říkám, pane Mayersone," odvětila slečna Fugate. Přistoupila k nádobí, zvedla jeden kousek a zvážila ho v nice. Pohladila glazovaný povrch. "Máni jiný pocit než vy. Cítím, že ta keramika projde."
Hnatt přejížděl pohledem z jednoho na druhého.
"Podejte mi to," ukázal Mayerson na tmavě šedou vázu a Hnatt mu ji okamžitě podal. Mayerson ji chvíli držel v ruce.
"Ne," řekl nakonec. Zamračil se. "Pořád nemám dojem, že by ta keramika mohla mít úspěch. Podle mě se pletete, slečno Fugate."
Postavil vázu zpátky.
"Ale s ohledem na rozdílné názory, které se mezi námi projevily," poškrábal se na nose, "nechtě ty vzorky tady. Pár dnů. Trochu se na ně ještě podívám."
Přesto ale bylo zřejmé, že to naprosto nemá v úmyslu.
Slečna Fugate sáhla na stůl a uchopila jeden malý kousek zvláště podivného tvaru a takřka zamilovaně si ho přitiskla k ňadrům.
"Zvlášť tohle. Cítím silnou emanaci. Tohle bude mít největší úspěch."
"Zbláznila ses, Roni?" zašeptal Barney Mayerson. Teď vypadal opravdu rozzlobeně, až mu zrudly tváře. "Ozvu se vám," obrátil se na Hnatta, "až definitivně rozhodnu. Nevidím ale důvod, proč bych měl měnit názor, takže nebuďte příliš optimistický. Popravdě řečeno, radši se moc nenamáhejte s tím, že byste tady tu soupravu nechával."
Vrhl na svou asistentku nepříjemný, tvrdý pohled.
II.
Téhož rána, v deset, zvedl Leo Bulero, ředitel P. P. Layouts, telefon. Čekal hovor od Tříplanetární stráže ochrany zákonnosti, soukromé policejní agentury. Před chvílí se dověděl o katastrofě lodi, vracející se z Proximy.
I když to byly velice důležité zprávy, poslouchal nepozorně, protože měl závažnější starosti.
Byla to maličkost ve srovnání s tím, že bojová jednotka Drogového oddělení OSN zachytila poblíž severního pólu Marsu celý náklad Can–D, přestože P. P. Layouts platila OSN každoročně obrovské výkupné za nedotknutelnost.
Náklad v ceně blížící se milionu skinů byl převážen z dobře střežených plantáží na Venuši. Bylo zřejmé, že úplatky se nedostaly do správných rukou, k lidem na správných místech ve složité hierarchii OSN.
Skutečně se s tím nedalo nic dělat. OSN byla monolitický kvádr, nad nímž neměl ani tu nejmenší moc.
Bez potíží rozeznal úmysly Drogového oddělení. Chtěli, aby P. P. Layouts zahájila soudní spor o vrácení nákladu. Tak by se veřejně prokázalo, že nelegální droga Can–D, užívaná mnoha kolonisty, je pěstována, vyráběna a distribuována společností, za níž stojí P. P. Layouts. Takže, i když byl náklad velice drahý, bylo lepší obětovat jej a nezahajovat žádný soudní proces.
"Videonoviny měly pravdu," hovořil z obrazovky Felix Blau, šéf policejní agentury. "Je to Palmer Eldritch a zdá se, že je naživu, i když těžce raněn. Zjistili jsme, že bude převezen pravidelnou linkou OSN do nemocnice na jedné základně. Na kterou, to samozřejmě oznámeno nebylo."
"Hm," zabručel Bulero a přikývl.
"Pokud jde o to, co Eldritch objevil v soustavě Proximy. .."
"To se nikdy nedozvíte," prohlásil Bulero. "Eldritch neřekne ani slovo a tím to skončí."
"Zjistili jsme," pokračoval Blau, "jednu zajímavou skutečnost. Eldritch měl na palubě své lodi – a pořád ještě má – pečlivě ošetřovanou kulturu rostlin, velice podobných těm z Titanu, z nichž se získává Can–D. Myslel jsem si, že v souvislosti s …"
Blau se taktně odmlčel.
"Dá se ta kultura nějak zničit?" otázal se Leo mimoděk.
"Bohužel, Eldritchovi lidé už stačili dorazit k troskám. Nepochybně by se proti každému takovému pokusu postavili."
Zdálo se, že Blau je plný soucitu.
"Samozřejmě, že se o to můžeme pokusit…"
"Silou nic nedokážeme, ale možná, že by se je dalo podplatit."
"Pokuste se o to," přikázal Leo, i když s Blauem nesouhlasil. Byla to bezpochyby ztráta času a škoda námahy.
"Nepodléhají směrnici OSN o zákazu cizích forem života z jiných systémů?"
Jistě by bylo nejlepší, kdyby se podařilo přesvědčit síly OSN, aby bombardovaly trosky Eldritchovy lodě. Aby nezapomněl, zapsal si do diáře: zavolat právníkům, podat k OSN stížnost na import rostlin.
"Ještě si o tom promluvíme," řekl Blauovi a položil telefon. Můžu si stěžovat i přímo, pomyslel si. Zmáčkl tlačítko interkomu a požádal sekretářku:
"Spoj mě s OSN v New Yorku, s někým nahoře. Nejlepší bude, když zavoláš samotnému tajemníku Hepburn–Gilbertovi."
Nakonec se mu toho obratného indického politika, který se stal loni generálním tajemníkem OSN, podařilo dostat k telefonu.
"Ach, pane Bulero," pousmál se chytře Hepburn–Gilbert. "Chcete podat žalobu vůči zadržení nákladu Can–D, kterou…"
"O žádném nákladu Can–D nic nevím," odpověděl Leo. "Volám kvůli něčemu naprosto jinému. Uvědomujete si vůbec, co tropí Palmer Eldritch? Přivezl clo naší soustavy rostliny z Proximy. To by mohlo způsobit epidemii podobnou té, kterou jsme tu měli v osmadevadesátém."
"To si dobře uvědomujeme. Eldritchovi lidé ale tvrdí, že to jsou rostliny ze sluneční soustavy, které s sebou pan Eldritch vzal na cestu na Proximua teď je veze zpět … Říkají, že je to jeho zdroj proteinů."
Ind blýskl bílými zuby v povýšeném úsměvu. Toto vysvětlení ho pobavilo.

"A vy jste tomu uvěřili?"
"Samozřejmě, že ne." Úsměv Hepburn–Gilberta zazářil ještě víc. "A proč se o to vůbec zajímáte, pane Bulero? Jsou snad příčinou vašich starostí…rostliny?"
"Jsem občanem sluneční soustavy, mám na mysli společenský zájem. A žádám, abyste podnikl příslušné kroky."
"Už jsme k nim přistoupili. Zahájili jsme vyšetřování… Vede je pan Lark. Znáte ho, že?"
Rozhovor uvázl na mrtvém bodě a Leo Bulero se nakonec rozloučil. Byl navztekaný na všechny politiky. Vždycky dokázali rozhodně zakročit proti němu, ale když šlo o Palmera Eldritche… "Ach, pane Bulero," napodoboval tajemníka, "to je, věřte mi, něco úplně jiného…"
Ano, Larka znal. Ned Lark byl šéf Drogového oddělení OSN a byl zodpovědný za zadržení posledního nákladu Can–D. To, že do Eldritchovy aféry zamotal Larka, bylo ze strany generálního tajemníka velice chytré. Činnost OSN je jedno velké nedorozumění –budou tu věc protahovat a proti Eldritchovi naprosto nic nepodniknou, dokud se Leo Bulero nepokusí dostat zpět náklad Can–D. Cítil to, ale nemohl, samozřejmě, nic dokázat. Přesto to Hepburn–Gilbert, ten tmavý, vychytralý, neschopný politik, neřekl naplno.
Takhle končí všechny rozhovory s OSN, uvažoval Leo. Afroasiatská politika. Hnus. Obsazený, vedený a řízený cizinci. Vztekle pohlédl na prázdnou obrazovku.
Když uvažoval o tom, co dělat, oznámila mu jeho sekretářka, slečna Gleasonová, interkomem:
"Pane Bulero, v čekárně je pan Mayerson. Chtěl by vám jen něco oznámit."
"Pošli ho sem." Byl rád, že alespoň na chvilku zapomene na potíže.
Chviličku na to expert–prognostik v oblasti módy zamračeně vstoupil do kanceláře. Mlčky usedl proti Leovi.
"Co tě hryže, Mayersone?" tázal se Bulero. "Tak mluv, proto tu jsem. Můžeš se mi vyplakat na rameni." Snažil se, aby jeho hlas zněl ledově.
"Jde mi o asistentku, slečnu Fugate."
"Ano? Slyšel jsem, že s ní spíš."
"O to nejde."
"Ach tak," poznamenal Leo ironicky. "To je jen bezvýznamná maličkost."
"Chtěl jsem jen říct, že jsem přišel kvůli něčemu jinému. Před chvílí jsme měli vážné nedorozumění. Šlo o přinesené vzorky…"
Leo jej přerušil:
"Odmítls něco a ona s tím nesouhlasila."
"Ano."
"Ach, vy jasnovidci!"
To je hodno zamyšlení. Možná existují alternativní budoucnosti.
"A chceš, abych jí nařídil, aby tě v budoucnu podporovala?"
"Je to moje asistentka. "To znamená, že má dělat,
co jí nařídím."
"No… copak to, že s tebou spí, není v tomto směru významný krok?" rozesmál se Leo. "Rozhodně tě ale musí podporovat v přítomnosti zákazníka. Jestliže měla nějaké pochyby, měla ti je říct až později, rnezi čtyřma očima."
"Já si nepřeji ani to," zachmuřil se Barney ještě
víc.
"Víš, že jsem podstoupil Terapii E a prakticky jsem také jasnovidec. Nebyl to prodavač nádobí? Keramiky?"
Barney neochotně přikývl.
"To byly návrhy tvé bývalé ženy," prohlásil Leo. Její. keramika šla dobře na odbyt; viděl reklamu ve videonovinách. Prodával je jeden z nejexkluzivnějších uměleckých salonů v New Orleansu, také tady, na Východním pobřeží a v Saň Francisku. "Půjdou na odbyt, Barney?" upřel zrak na svého jasnovidce. "Měla slečna Fugate pravdu?"
"Nikdy nebudou mít úspěch, taková je pravda," řekl Barney bezbarvě. Příliš bezbarvě, všiml si Leo, alespoň na to, co říkal. Příliš bez emocí.
"Cítím to," dodal Mayerson tvrdohlavě.
"V pořádku," přikývl Leo. "Přijímám tvoje vysvětlení. Stanou–li se ale tyhle hrníčky hitem a my nebudeme mít pro kolonisty miniatury…" zamyslel se. "Může se stát, že tvoje sexuální partnerka usedne na tvou židli!" pohrozil.
Barney vstal a řekl:
"Takže slečně Fugate vysvětlíte, jak se má chovat ke svému nadřízenému?"
Leo zaryčel smíchem. Barney zrudl a zamumlal:
"Snad bych to mohl formulovat jinak…"
"Dobře, Barney, pohrozím jí. Je mladá, přežije to. A ty stárneš. Musíš dbát o svou úroveň, nemůžeš dovolit, aby se ti někdo stavěl na zadní."
Leo se také zvedl. Přistoupil k Barneymu a poplácal ho po zádech.
"Přesto ale poslouchej, co ti říkám. Přestaň se hryzat kvůli své bývalé ženě. Zapomeň na ni. V pořádku?"
"Už jsem zapomněl."
"Vždycky můžeš najít jinou ženskou," říkal Leo a myslel přitom na Scotty Sinclairovou, svou současnou milenku; Scotty, která právě čekala, se svým drobným tělem a vydatným poprsím, ve vile na osm set kilometrů vzdáleném satelitu, až si Leo udělá týden dovolené. "Je jich nekonečně mnoho, na rozdíl od prvních poštovních známek USA nebo kůžiček truflů, které užíváme jako valutu."
Najednou jej napadlo, že by Barneymu rnohl dohodit jednu ze svých bývalých, ale pořád ne nejhorších milenek.
"Něco ti řeknu," začal, ale Barney jej okamžitě přerušil.

"Ne?" podivil se Leo.
"Ne. Mám k Roni Fugate silný vztah. Jedna ženská normálnímu člověku úplně stačí." Barney na svého zaměstnavatele vrhl divoký pohled.
"Souhlasí. Já taky dokážu mít jen jednu. Copak si myslíš, že mám v Domečku medvídka Pú harém?" Načepýřil se.
"Když jsem tam byl posledně," řekl Barney, "na oslavě vašich narozenin v lednu…"
"Ach ano, ty oslavy. To je něco jiného. To, co se tam děje během oslav, se musí brát jinak."
Doprovodil Mayersona ke dveřím pracovny.
"Víš co, Mayersone, slyšel jsem o tobě drb, který se tni vůbec nelíbí. Někdo tě viděl, jak taháš jeden z těch přenosných psychiatrických kufříků… Nedostals náhodou povolávací rozkaz?"
Nastalo ticho. Nakonec Barney přikývl.
"A neměls v úmyslu oznámit nám to," poznamenal Leo. "Kcly jsme se to měli dovědět? Toho dne, kdy se ocitneš na palubě lodi letící na Mars?"
"Vykroutím se z toho."
"Určitě, jako všichni. Právě tak se OSN podařilo osídlit čtyři planety, šest měsíců…"
"Neudělám psychologické testy," prohlásil Barney. "Má jasnovidecká mysl mi to říká zřetelně. Nesnesu dostatečné freudy stresu, abych je uspokojil. Podívejte se…"
Zvedl ruce k očím.
Silně se mu třásly.
"Jen si všimněte mé nepřiměřené reakce na bezvýznamnou poznámku Roni Fugate. Podívejte se, prosím, jak jsem se zachoval, když Hnatt přinesl keramiku mé bývalé ženy. Prosím…"
"V pořádku," přerušil jej Leo, ale moc klidný nebyl. Povolávací rozkazy byly doručovány obyčejně devadesát dnů před termínem a slečna Fugate ještě nebude schopna zaujmout Barneyovo místo. Jistě, mohli by povolat Maca Ronsona z Paříže, ale ani on se svými patnácti lety zkušeností nedokáže nahradit Barneye Mayersona. Talent se nezískává zkušenostmi, talent je člověku dán.
OSN mi skutečně zalézá pod kůži, pomyslel si Leo. Uvažoval nad tím, zda byl povolávací rozkaz, který přišel právě teď, jen obyčejnou souhrou okolností, nebo dalším pokusem najít jeho slabá místa. Jestliže ano, pak se jim to podařilo. A on neměl na OSN žádný vliv, aby mohl Barneye podržet.
A to všechno jen proto, že kolonistům dodávám Can–D, říkal si. Někdo to přece dělat musí, musí ho mít. Nač by jim jinak byly soupravy Perky Pat?
A pak – je to jeden z nejvýnosnějších kšeftů v celé sluneční soustavě. Šlo tu o mnoho milionů skinů.
OSN to dobře věděla.

Ve dvanáct třicet newyorského času Leo Bulero poobědval s novou dívkou, která právě nastoupila do kanceláří.
Pia Jurgensová, sedící proti němu v salonku restaurace Purple Fox, jedla a používala přitom příbor s precizností chirurga. Její silné, rovné zuby dokonale oddělovaly sousta. Byla to zrzka – a jemu se zrzky vždycky moc líbily. Byly buď zoufale ošklivé nebo nelidsky krásné. Slečna Jurgensová patřila k těm druhým. Teď ještě najít nějakou záminku, aby ji dostal do Domečku medvídka Pú… samozřejmě pod podmínkou, že Scotty nebude proti. Jenže to mu nepřipadalo moc pravděpodobné. Scotty byla obdařena silnou vůlí a to je u ženské vždycky velice nebezpečné.
Škoda, že se mi nepodařilo Scotty přehrát Barneymu Mayersonovi, řekl si v duchu. Vyřešilo by to hned dva problémy – Barneyho by to emocionálně stabilizovalo a jeho by to osvobodilo od…
Blbost! pomyslel si. Barney přece nesmí být citově stabilní, jinak už jako by byl na Marsu. Proto si taky pronajal ten ukecaný kufřík. Asi tomu modernímu světu nerozumím. Žiju v minulosti, ve dvacátém století, kdy byli psychoanalytici proto, aby lidi stresu zbavovali.
"Vy nikdy nemluvíte, pane Bulero?" otázala se slečna Jurgensová.
"Ne."
Nepodařilo by se mi něco v Mayersonově osobnosti změnit? uvažoval. Pomoci mu… jak se to říká, stát se méně schopným?
Jenže to nebylo tak jednoduché, jak se zdálo. Instinktivně to svým zvětšeným mozkem cítil. Zdravé lidi nejde udělat nemocnými na rozkaz.
Anebo ano?
Omluvil se, zavolal číšnického robota a požádal jej o telefon.
O pár minut později se spojil se slečnou Gleasonovou v kanceláři.
"Poslyš, hned jak se vrátím, chci u sebe mít slečnu Rondinellu Fugate od Mayersona. Ale Mayerson o tom nesmí vědět. Rozumíš?"
"Jistě, pane," odpověděla slečna Gleasonová.
"Všechno jsern slyšela," poznamenala slečna Pia Jurgensová. "Víte, mohla bych to panu Mayersonovi klidně říct. Vidím ho skoro každý den v …"
Leo se rozesmál. Myšlenka na Piu Jurgensovou, jak odmítá krásnou budoucnost, která se před ní otevírala, jej pobavila.
"Poslyš," řekl a poplácal ji po ruce. "Neboj se, nemá to nic společného s mužskými potřebami. Dojez si tu svou kroketu z ganymedské žáby a vracíme se do kanceláře."
"Chtěla jsem jen říct," prohlásila slečna Jurgensová chladně, "že je mi trochu divné, že jste tak upřímný v přítomnosti někoho, koho sotva znáte."
Změřila si jej pohledem a její hruď – tak příliš bujná a lákavá – se ještě zvedla, když ztuhla hněvem.

"Takže bych tě měl poznat blíž," Leo na ni mlsně pohlédl. "Žvýkalas někdy Can–D?" zeptal se. "Měla bys to zkusit, i když je to návykové. Neobyčejný zážitek."
Samozřejmě, že měl v Domečku zásobu té nejkvalitnější drogy. Často se hodila, když tam byli hosté, jinak by to, co dělali, bylo dost nudné.
"Ptám se proto, že vypadáš jako žena s živou fantazií a reakce na Can–D je závislá především na tvůrčích schopnostech představivosti."
"Ráda bych to někdy zkusila," odpověděla slečna Jurgensová. Rozhlédla se kolem, ztlumila hlas a naklonila se k němu. "Jenže je to zakázané."
"Opravdu?" vytřeštil oči.
"Dobře to víte."
Dívka vypadala dotčeně.
"Poslyš, mohl bych ti trochu sehnat."
Samozřejmě, že bude žvýkat s ní; tak se mysli požívačů spojovaly, stávaly se novým celkem… přinejmenším to takovým dojmem působilo. Několik společných schůzek s Can–D a bude o Pii Jurgensové vědět všechno, co potřebuje. Měla v sobě něco – samozřejmě kromě fyzických předností – co ho fascinovalo. Nemohl se dočkat okamžiku sblížení.
"Nebudeme používat soupravu."
Jaká to ironie – on, tvůrce a producent mikrosvěta Perky Pat, užíval Can–D raději v kosmickém prostoru. Co mohl získat pozemšťan soupravou, jež byla miniaturou toho, co existovalo v každém průměrném městě na Zemi? Pro osadníky na vichry šlehaných pouštích Ganymeda, choulících se v příšerných boudách, s bídou chránících před krupobitím metanových krystalů, byly soupravy Perky Pat něčím úplně jiným – zpáteční cestou do světa, který byli nuceni opustit. Ale on, Leo Bulero, byl tím světem, kde se narodil a na němž pořád ještě žil, hrozně unaven. A ani Domeček medvídka Pú, se všemi svými více či méně podivnými příjemnostmi, to prázdno naplnit nedokázal. Přesto …
"Can–D," obrátil se na slečnu Jurgensovou, "je nádherná věc a není nic divného, že je zakázané. Je to něco jako náboženství. Ano, Can–D je náboženství kolonistů." Zasmál se. "Vezmeš si malý kousek, požvýkáš ho patnáct minut a … mizerný barák zmizí, zmizí i mrazivý metan. Máš důvod žít. Nezaslouží si to trochu rizika a vyšší cenu?"
Jakou to má ale cenu pro nás? ptal se sám sebe a zesmutněl. Tím, že vyráběl soupravy Perky Pat a pěstoval a dodával rostliny, z nichž se získávala Can–D, činil snesitelným život více než milionu osadníků, nucené vysídlených ze Země. Co z toho ale měl? Obětoval jsem svůj život pro jiné, pomyslel si, a teď začínám naříkat, protože mi to nestačí. Měl Scotty, která na něj čekala na satelitu; měl, jako obyčejně, řešit složité problémy, týkající se obou obchodů, legálního a nelegálního… neměl být ale život něčím víc?
Nevěděl. Nikdo to nevěděl, protože všichni, jako například Barney Mayerson, jen rozmnožovali nejrůznější varianty stejného schématu. Barney se svou Rondinellou Fugate – horší replika Lea Bulera a slečny Jurgensové. Kam se podíval, všude viděl totéž. Určitě i Ned Lark, šéf Drogového oddělení, žil stejně, stejně jako Hepburn–Gilbert, který si pravděpodobně vydržoval bledou, vysokou švédskou hvězdu s ňadry velikosti kuželkových koulí a stejně tak tvrdými. I Palmer Eldritch. Ne, uvědomil si najednou. Palmer Eldritch ne, ten našel něco jiného. Deset let žil v soustavě Proximy a navíc letěl tam a zpátky. Co tam našel? Něco, co stálo za tu námahu, něco, co mu stálo i za katastrofu na Plutu?
"Viděla jsi videonoviny? četlas o lodi na Plutu? Takoví lidé, jako je Palmer Eldritch, se nerodí často, tak jeden na miliardu. Druhý takový, jako je on, neexistuje."
"Četla jsem," odpověděla, "že prý je to blázen."
"Určitě. Deset let života, taková námaha – a co z toho?"
"Může si být jistý, že se mu těch deset let maximálně vyplatilo," odvětila slečna Jurgensová. "Možná je blázen, ale chytrý. Hledí si svých věcí. Není zase takový blázen."
"Chtěl bych se s ním setkat," prohlásil Leo Bulero. "Alespoň na minutu si s ním promluvit."
V duchu se rozhodl, že to udělá. Půjde do nemocnice, kde Palmer Eldritch leží, dostane se do jeho pokoje násilím nebo někoho podplatí. Musí se dovědět, co tam našel.
"Kdysi jsem si myslela," začala slečna Jurgensová, "že až kosmické lodě poprvé opustí naši soustavu a rozletí se ke hvězdám… Vzpomínáte si, kdy to bylo? Myslela jsem si, že se dovíme…" na okamžik se odmlčela, "je to tak hloupé, ale tenkrát jsem byla ještě dítě, tehdy, když Arnoldson poprvé doletěl k Proximě a zpátky. Tedy, byla jsem stále ještě dítě, když se vrátil. Opravdu jsem si myslela, že tak daleko najde…" Otočila hlavu, aby se vyhnula Bulerovu pohledu. "Že najde Boha."
Taky jsem si to myslel, pomyslel si Leo. A to jsem už byl dospělý. Po třicítce. Párkrát jsem se o tom zmínil Barneymu. A bylo by lepší, kdybych tomu věřil i teď. Po té desetileté cestě Palmera Eldritche.
Když se po obědě vrátil do své kanceláře v P. P. Layouts, setkal se poprvé s Rondinellou Fugate. Už na něj čekala. Nic moc, napadlo ho, když zavíral dveře pracovny. Pěkná postava a pěkné zářivé oči. Vypadala rozrušeně. Přehodila si nohu přes nohu, narovnala si sukni a kradmo na něj koukala, když si sedal proti ní za stůl. Moc mladá, uvědomil si Leo. Dítě, které zvedá hlas a nesouhlasí se svým nadřízeným, protože má dojem, že se mýlí. Odzbrojující…
"Víte, proč jsem si vás pozval?"
"Domnívám se, že se zlobíte, protože jsem se protivila panu Mayersonovi. Ale já jsem před tou keramikou opravdu viděla úspěšnou budoucnost. Co jiného jsem tedy měla dělat?" ptala se s prosbou v hlase.
"Věřím vám. Ale pan Mayerson je poněkud urážlivý. Když s ním žijete, měla byste vědět, že s sebou všude tahá přenosného psychiatra."
Otevřel zásuvku stolu a vytáhl krabici Cuesta Reys, nejlepšího druhu doutníků. Nabídl jeden slečně Fugate a ta ho vděčně přijala. Zapálil nejprve jí a pak sobě, načež se pohodlně uvelebil v křesle.

"Víte, kdo je to Palmer Eldritch?"
"Vím."
"Můžete své jasnovidecké schopnosti použít i pro něco jiného než jen k prognózám módních trendů? Za měsíc nebo dva už budou noviny uvádět, ve které nemocnici Eldritch leží. Byl bych rád, kdybyste se na ty noviny podívala, a řekla mi, kde ten člověk právě je. Věřím, že to dokážete."
Bylo by pro tebe lepší, kdybys to dokázala, řekl si v duchu. Jestli tu chceš dělat. Čekal, pokuřoval doutník, sledoval dívku a s trochou žárlivosti uvažoval o tom, jestli je v posteli skutečně tak dobrá, jak vypadá…
Slečna Fugate zajíkavě prohlásila:
"Pane Bulero, mám jen slabý pocit."
"To nevadí, chci to slyšet."
Sáhl po tužce. Trvalo jí to několik minut, ale nakonec měl v bloku zapsáno: Veteránská nemocnice Jamese Riddleho, Základna č.III, Ganymedes. Patřila, jak jinak, OSN. Ještě ale neprohrál, možná se mu podaří dostat se tam.
"Není tam zapsán pod svým jménem," dodala slečně Fugate, bledá a unavená námahou. Zapálila si doutník, který jí mezitím zhasl, pak se usadila do křesla a opět zkřížila hezké nohy. "Videonoviny píšou, že pan Eldritch byl do seznamu zapsán jako pan…" odmlčela se a pevně sevřela oči.
"Ach, k čertu," povzdechla si. "Nic mi nejde. Jedna slabika. Frent. Brent. Ne, myslím, že spíš Trent. Ano, Eldon Trent."
S úlevou se usmála. Její velké oči zářily dětským, naivním uspokojením.
"Opravdu si dali hodně práce s tím, aby ho ukryli. Noviny píšou, že je vyslýchán. Takže musí být při, vědomí."
Najednou se zamračila.
"Počkejte, prosím. Vidím titulek… jsem sama ve svém bytě. Je časně ráno a čtu první stranu. Bože!"
"Co píšou?" vyptával se Leo. Cítil dívčinu hrůzu.
"Titulek říká, že Palmer Eldritch je mrtev," zašeptala slečna Fugate. Zamrkala a rozhlédla se kolem. Pohlédla na Lea Bulera se strachem a nejistotou, takřka hmatatelně se uzavírala do sebe. Odtáhla se od něj, schoulila se do křesla, a začala si nervózně proplétat prsty. "A obviňují z toho vás, pane Bulero. Skutečně, Je to v titulku."
"Chcete tím říci, že ho zabiju já?"
Přikývla.
"Ale… není to tak jasné. Viděla jsem to jen v jedné budoucnosti… rozumíte? Chci tím říct, že my, jasnovidci, cítíme…"
"Vím."
Jasnovidce znal dobře. Barney Mayerson pro P. P, Layouts pracoval už třináct let a někteří ještě déle.
"Mohlo by se to stát," poznamenal ochraptěle.
Proč to řekl? Ptal se sám sebe. To se v tomto okamžiku dalo jen těžko vysvětlit. Snad když se dostane k Eldritchovi a promluví si s ním.. a všechno ukazuje na to, že se mu to podaří.
Slečna Fugate dodala:
"Domnívám se, že ve světle možných následků byste se s Palmerem Eldritchem kontaktovat neměl. Souhlasíte, pane Bulero? Chci tím říct, že riziko existuje – a to značné. Myslím, že tak čtyřicet."
"Čtyřicet čeho?"
"Procent. Skoro jedna ku jedné."
Už se ovládala. Sledovala jej, pokuřovala doutník a její oči, černé a soustředěné, na něj hleděly bez mrknutí. Skrývala se v nich zvědavost.
Vstal a přistoupil ke dveřím.
"Děkuji, slečno Fugate. Jsem vám vděčný, že jste mi v té věci pomohla."
Stál u dveří, a dával tak jasně na srozuměnou, že čeká, až dívka odejde.
Slečna Fugate se ale z místa ani nehnula. Byla to stejná tvrdohlavost, s jakou se setkal Barney Mayerson.
"Pane Bulero, myslím, že bych s tím měla zajít na policii OSN. My jasnovidci…"
Zavřel dveře.
"Vy, jasnovidci," přerušil ji, "se příliš pletete do života jiných lidí."
Přesto ale věděl, že ho má v pasti. Uvažoval, co s tím.
"Pan Mayerson může být povolán," říkala slečna Fugate. "Jistě o tom víte. Chcete uplatnit svůj vliv a ochránit ho před tím?"
"Mám v úmyslu v tomto směru něco podniknout." odpověděl upřímně.
"Pane Bulero," řekla tiše, ale rozhodně, "uzavřeme dohodu. Ať ho povolají, já se pak stanu vaší prognostickou pro New York."
Ztuhla v očekávání, zatímco Leo Bulero mlčel.
"Co vy na to?" otázala se za chvíli.
Bylo zřejmé, že na takové smlouvání není zvyklá. Přesto ale měla v úmyslu, bude–li to možné, dosáhnout svého. Jistě, napadlo ho, každý, i ten nejvychytralejší, musí nějak začít. Možná je svědkem něčeho, co se může stát počátkem úspěšné kariéry.
Najednou si na něco vzpomněl. Vzpomněl si, proč byla přeložena z Pekingu do úřadovny v New Yorku a proč se z ní stala Mayersonova asistentka. Její předpovědi byly nepřesné. Mnohé z nich – až příliš mnoho – byly chybné.
Možná, že i vize budoucích titulků, naznačujících, že byl obviněn z vraždy Palmera Eldritche – pokud mluvila pravdu a skutečně je viděla – jsou jen další omyl. Falešná proroctví jako ta, pro která se ocitla v New Yorku.
"Dejte mi čas na rozmyšlenou. Několik dnů."
"Do zítřka do rána," odpověděla slečna Fugate rozhodně.
Leo se rozesmál.

"Teď už je mi jasné, proč byl Barney tak naštvaný."
Barney, díky svým schopnostem jasnovidce, musel cítit, třeba nejasně, že mu slečna Fugate nastaví nohu a že ohrožuje jeho postavení.
"Poslyšte, jste Mayersonova milenka," přistoupil k ní Leo. "Nechtěla byste to změnit? Mohu vám nabídnout k dispozici celý satelit."
Pod podmínkou, samozřejmě, že se mi odtamtud podaří vyhodit Scotty, pomyslel si.
"Ne, děkuji."
"Pročpak?" podivil se Leo. "Vaše kariéra…"
"Mám pana Mayersona ráda," odpověděla. "A nemiluji zrovna moc dýňo…" kousla se do jazyka. "Lidi, kteří prošli vývojem na těch klinikách."
Opět otevřel dveře.
"Zítra vám dám vědět."
Díval se, jak jde chodbou a halou recepce a uvažoval: to mi dopřeje čas k tomu, abych se dostal na Ganymédes a k Palmeru Eldritchovi. Pak budu vědět víc. Budu vědět, zda předpovídala špatně nebo ne.
Zavřel dveře, rychle přistoupil ke stolu a zmáčkl tlačítko videotelefonu.
"Spojte mě prosím s Veteránskou nemocnicí Jamese Riddleho, základna č.III, Ganymédes. Chci hovořit s panem Eldonem Trentem, pacientem nemocnice. Důvěrný hovor."
Oznámil svoje jméno a číslo, pak telefon položil. Opět zmáčkl tlačítko a vytočil číslo Kennedyho kosmodromu. Rezervoval si místo na expresní lodi, odlétající toho dne večer z New Yorku na Ganymédes. Netrpělivě přecházel pokojem a čekal na spojení s Veteránskou nemocnicí.
Dýňohlavý, pomyslel si. Tak chtěla nazvat svého zaměstnavatele.
Za deset minut dostal spojení.
"Je mi líto, pane Bulero," omlouvala se telefonistka. "Pan Trent nebere telefony. Doporučení lékaře."
Takže Roni Fugate měla pravdu – Eldon Trent existoval, byl ve Veteránské nemocnici a podle všeho to byl Palmer Eldritch. Vydat se na cestu nebylo zbytečné.
To není špatné, uvažoval rozčileně, mám naději, že se s ním setkám. Pohádám se s ním, bůhví oč, a nakonec způsobím jeho smrt. Zabiju člověka, kterého v tomto časovém bodu ani neznám. A navíc mi to neprojde. To jsou ale vyhlídky.
Přesto ho ta vidina zvláštním způsobem vzrušila, Ještě nikdy nemusel při svých nejrůznějších operacích nikoho zabít.
Ať už se mělo mezi ním a Palmerem Eldritchem odehrát cokoli, muselo to být něco neobyčejného. Cesta na Ganymédes byla rozhodně nutná, tím spíš, že se Rondinella Fugate zmínila o tom, že bude obviněn z vraždy, ale o rozsudku neřekla ani slovo.
Odsoudit člověka v jeho postavení, i když se v tom bude angažovat OSN, zabere hodně času.
Rozhodl se dát jim příležitost.
III.
V baru nedaleko P. P. Layouts popíjel Richard Hnatt tequilu. Krabici se vzorky postavil na stůl před sebou. Věděl, že Emilino nádobí bylo v pořádku; její keramika se vždycky dobře prodávala. Potíže působil její bývalý manžel a jeho funkce.
A Barney Mayerson svou funkci využil dokonale.
Musím zavolat Emily a říct jí to, řekl si. Vstal, ale někdo mu zatarasil cestu.
Podivný tlouštík na hubených nohách.
"Kdo jste?" otázal se Hnatt.
Muž se před ním zakolébal na útlých nožkách a zároveň se hrabal v kapsách, jako kdyby ho svědil nějaký mikroorganismus, jehož příživnické vlastnosti přečkaly zkoušku časem. Ale to, co nakonec vytáhl, byla vizitka.
"Zajímáme se o keramiku, pane Hatte… Natte… Nevím, jak se to vyslovuje."
"Icholtz," přečetl Hnatt nahlas. Na vizitce nebylo nic, jen jméno, žádná další informace, dokonce ani číslo videotelefonu. "Mám u sebe jen vzorky. Dám vám adresy obchodů, kde se prodává. Ty…"
"Jsou určeny k miniaturizaci," pokývl hlavou zábavný panáček. "Právě to potřebujeme. Zamýšlíme miniaturizovat vaši keramiku, pane Hnatte. Jsme přesvědčeni, že se Mayerson mýlí – to nádobí bude v módě co nevidět."
Hnatt vytřeštil oči.
"Chcete je miniaturizovat a přitom nejste z P. P. Layouts?" Nikdo jiný přece neminiaturizoval. Všichni věděli, že P. P. Layouts mají monopol.
Pan Icholtz se uvelebil u stolu vedle krabice se vzorky, vytáhl peněženku a začal odpočítávat skiny.
"Z počátku se budeme držet zpátky. Ale později…"
Nabídl Hnattovi svazek hnědých zmačkaných truflích kůžiček, které ve sluneční soustavě sloužily jako peníze. Jen ony obsahovaly tu jedinou aminokyselinu, která se nedala okopírovat duplikátorem, na Biltongu objevenou formou života, jejž využívalo k výrobě mnoho pozemských podniků.
"Budu se o tom muset domluvit se ženou."
"Copak nejste majitelem své firmy?"
"N.. no… ano."
Hnatt převzal svazek skinů.
"A teď smlouva." Icholtz vytáhl dokument, na stole jej rozložil a podal mu pero. "Budeme mít výhradní práva."
Richard Hnatt se sklonil nad papírem a přitom postřehl název firmy, jíž Icholtz zastupoval. Chew–Z Manufactures, Boston. Nikdy o ní neslyšel. Chew–Z… velice mu to připomínalo jiný výrobek, nemohl si ale vzpomenout jaký. Vzpomněl si, až když už podepsal smlouvu a Icholtz mu podával kopii.

Zakázaná droga Can–D, všeobecně užívaná v koloniích poživateli souprav Perky Pat!
Intuitivně cítil budoucí potíže. Odmítnout už ale nešlo. Icholtz zvedl krabici se vzorky; její obsah teď náležel Chew–Z Manufactures, Boston.
"Jak…jak se s vámi mohu spojit?" otázal se Hnatt, když Icholtz vstal od stolu.
"Nemusíte se s námi spojovat. Budeme–li vás potřebovat, zavoláme," pousmál se Icholtz.
K čertu, jak tohle vysvětlí Emily? Hnatt si přepočítal skiny, pročetl smlouvu a postupně si začal uvědomovat, kolik mu Icholtz vlastně zaplatil – stačilo by to na pětidenní prázdniny v Antarktidě, v jednom z těch velkých, chlazených rekreačních měst, rojících se bohatými pozemšťany, kde určitě trávili léto takoví lidé, jako je Bulero… a léto teď trvalo celý rok.
A třeba, uvažoval, by ta suma zajistila jemu i Emily vstup do jedné z nejexkluzivnějších institucí na planetě, pod podmínkou, že by to chtěli. Mohli by zaletět do Německa a podrobit se Terapii E v jedné z klinik dr.Willyho Denkmala.
Ole! zajásal Hnatt v duchu.
Zavřel se ve videotelefonní budce a zavolal Emily.
"Zabal kufry. Jedeme do Mnichova. Do…" zvolil první lepší název, který ho napadl. Reklamu této kliniky viděl v jednom exkluzivním pařížském magazínu. "Do Eichenwaldu," řekl. "Doktor Denkmal je…"
"Barney přijal nádobí," zaradovala se Emily.
"Ne. Teď je tady ale ještě jedna firma, zabývající se miniaturizací."
Hnatt byl vzrušený.
"Barney dal zápornou prognózu. A co z toho? Pro nás je výhodnější smlouva s novou firmou. Musí mít hromadu prachů. Setkáme se za půl hodiny; objednám místenky na TWA expres do Mnichova. Jen si pomysli – Terapie E pro nás pro oba."
"Jde–li o tohle," odpověděla Emily tiše, "nejsem si jistá, že se chci nechat vylepšit."
"Určitě chceš," odpověděl překvapeně. "Vždyť to nám může zachránit život – a jestliže ne nám, pak určitě našim dětem… našim budoucím dětem. A i kdybychom tam byli jen krátce a vylepšili se jen trochu – jen si pomysli, jaké by nám to otevřelo možnosti. Všude budeme vítáni. Znáš osobně někoho, kdo se podrobil Terapii E? Pořád jen čteš ve videonovinách o těch lidech ze společnosti, ale…"
"Nechci být celá chlupatá. A nechci, aby mi zvětšili hlavu. Ne. Na žádnou kliniku v Eichenwaldu nepojedu!"
Působila rozhodným dojmem, obličej měla dokonale klidný.
"Takže pojedu sám," prohlásil.
To bude ještě lepší. Vždyť to byl přece on, kdo uzavíral smlouvy s kupci. A mohl by na klinice zůstat dvakrát tak dlouho a nechat se vylepšit dvojnásobně. Samozřejmě pod podmínkou, že se operace podaří. V některých případech skončila terapie nezdarem, nebyla to ale vina dr. Denkmala – ne všichni jsou stejně obdařeni schopností vývoje. Byl hluboce přesvědčený, že on se určitě vylepší dokonale, vyrovná se největším zvířatům a některá i předstihne, pokud budeme celou věc chápat v kategorii toho, čemu Emily s předsudky říkala "chlupy".
"A co mám dělat já, až odjedeš? Lepit hrníčky?"
"Přesně tak," odpověděl.
Objednávky budou určitě přicházet rychle a ve velkém počtu, jinak by totiž Chew–Z z Bostonu nemělo o miniaturizaci žádný zájem. Nejspíš zaměstnávali své vlastní jasnovidce, stejně jako P. P. Layouts. Okamžitě si vzpomněl, co mu Icholtz vlastně řekl – z počátku se budou držet zpátky. To znamená, napadlo Hnatta, že nová firma ještě neměla síť obchodních zástupců, kroužících kolem kolonizovaných měsíců a planet. Na rozdíl od P. P. Layouts neměli Allena a Charlottu Faineovy, kteří by těm věcem dokázali udělat reklamu.
Dostat na oběžnou dráhu družice se zástupci zabere fůru času. To je jasné.
Přesto nebyl klidný.
V jednom okamžiku si skoro panicky pomyslel: není to snad nelegální firma? Co když je Chew–Z, stejně jako Can–D, zakázaná droga? Co když jsem se dostal do nějaké nebezpečné hry?
"Chew–Z," oznámil Emily nahlas. "Už jsi o nich někdy slyšela?"
"Nikdy."
Vytáhl smlouvu a znovu si ji prohlédl. To je věc, pomyslel si. Kdyby jenom ten pitomý Mayerson řekl "ano"…

V deset hodin dopoledne vytrhl Sama Regana ze spánku odporný hluk sirény. Proklel nahoře kroužící loď OSN. Věděl, že to dělali schválně. Loď, vznášející se nad barákem, musela mít jistotu, že doručované balíčky odeberou kolonisté a ne místní zvěř.
"Však si to vezmeme," bručel si Sam Regan pro sebe, když zatahoval zip oteplovaček. Nazul si vysoká bagančata a ospale vykročil k rampě.
"Přiletěli moc brzy," naříkal Morris. "A vsadím se, že to budou jen látky, cukr a tuky – nic zajímavého jako třeba cukrovinky."
Norm Schein se opřel ramenem o uzávěr na kónči rampy a zatlačil. Zalil je proud jasného, studeného světla, až zamrkali. Na černé obloze zářila loď OSN, jakoby zavěšená na neviditelné nitce. Poslali dobrého pilota, uznal Tod v duchu. Musí oblast Fineburg Crescent znát dobře, Zamával na ni a loď OSN opět zařvala sirénou, což jej donutilo zakrýt si rukama uši.
Ze spodku lodě se vynořil kontejner, automaticky nastavil stabilizátory a krouživě se rozletěl dolů.
"Hovno," prohlásil Sam Regan. "Jsou to látky. Nepotřebují padák."
Otočil se, protože ztratil zájem.
Jak to tady venku dneska vypadá hnusně, pomyslel si a rozhlížel se po Marsu. Odporné. Proč tu jsme? Musíme, byli

jsme donuceni.
Kontejner OSN přistál. Jeho stěny po silném nárazu popraskaly a tři kolonisté zahlédli kanystry. Vypadalo to na čtvrt tuny soli. Reganovo zklamání se prohloubilo.
"Hej," houkl Schein, když přistoupil ke kontejneru a nahlédl dovnitř, "zdá se, že je tam něco, co se nám může hodit."
"Ty krabičky vypadají, jako kdyby v nich byla rádia," všiml si Tod. "Tranzistoráky."
Udiveně přistoupil k Scheinovi.
"Třeba se nám podaří použít je nějak v našich soupravách."
Schein poznamenal:
"Já už tam rádio mám."
"No, z těch součástek by se třeba dala postavit elektronická sekačka na trávu," řekl Tod. "Tu přece nemáš, že?"
Scheinovu soupravu Perky Pat znal dokonale. Oba páry, on se svou ženou a Schein se svou, tvořily dokonale sehraný tým.
"Další ve frontě na rádio jsem já," zavolal Sam Regan. "Bude se mi hodit."
V jeho soupravě chybělo automatické otevírání garážových vrat, jaké už Tod a Schein dávno měli. Rozhodně za nimi zaostával. Jistě, koupit se dalo všechno, jenže Sam byl bez halíře. Celý svůj žold utratil za něco, co považoval za daleko nutnější. Koupil od obchodníka dost velké množství Can–D a dobře je schoval. Zakopal ho do země pod pryčnou, stojící v nejnižším podlaží společného bytu.
Sam byl věřící, uctíval zázrak přenesení – onu takřka posvátnou chvíli, v níž miniaturní soupravy přestávaly připomínat Zemi, ale stávaly se jí. Pak se on i další, spojeni a přeneseni do onoho miniaturního světa díky Can–D, vydávali do jiného prostoru a času. Mnozí kolonisté ještě věřící nebyli, soupravy pro ně byly pouze symboly světa, do kterého již nenáleželi. Přesto ale postupně, jeden po druhém, uvěří i oni.
Dokonce i teď, tak časně ráno, se už nemohl dočkat návratu dolů a okamžiku, kdy z tabulky Can–D ukousne porci, sežvýká ji a spojí se s přáteli v té nejslavnostnější ceremonii, jaká jim zůstala.
Obrátil se na Toda a Scheina:
"Touží někdo z vás po přenesení?"
Tak nazývali účast v seanci.
"Vracím se dolů," řekl. "Bude se nám hodit troška Can–D. Rozdělím se s vámi o svoje."
Takový návrh nešlo odmítnout.
"Tak brzy?" otázal se Norm Schein. "Sotva jsme vstali. Ale co, stejně nemáme nic na práci."
Se zachmuřeným výrazem kopl do velkého, poloautomatického bagru na písek, který už po mnoho dnů stál před vchodem do domu. Nikdo z nich neměl sílu vyjít na povrch a pustit se do před měsícem zahájené operace čištění terénu.
"Přesto si ale myslím," zabručel, "že bychom měli být nahoře a pracovat v zahradě."
"To je mi ale zahrada," zvolal Sam Regan se smíchem. "A co tu vůbec pěstuješ? Víš alespoň, jak se to jmenuje?"
Norm Schein, s rukama v kapsách kombinézy, se vydal po sypké, písčité půdě porostlé chudou vegetací ke své, kdysi tak pečlivě udržované, zeleninové zahrádce. Zastavil se a pozorně prohlížel záhony v naději, že vyrašilo alespoň několik speciálně upravených semen. Nenalezl ani jednu novou rostlinku.
"Růžičková kapusta," povzbuzoval jej Tod. "Nemám pravdu? I když zmutovala, poznávám ji podle listů."
Norm utrhl jeden lístek a zkusil ho žvýkat, rychle jej ale vyplivl.
List byl hořký a pokrytý pískem.
Z dómu se vynořila Helen Morrisová; v závanech studeného větru se třásla,
"Fran a já máme dotaz," obrátila se na muže. "Brali psychoanalytici na Zemi padesát dolarů za hodinu nebo za čtyřicet pět minut? Chtěly bychom," vysvětlovala, "do našich souprav přidat psychoanalytika a chtěly bychom to udělat dobře. Je to na Zemi vyrobený originál, který nám přivezla ta Bulerova loď minulý týden…"
"Vzpomínám si," odvětil Norm Schein kysele.
Vzpomněl si i na ty ceny, které Bulerův prodejce požadoval. A Allen a Charlota Faineovi nepřestávají mlít o všelijakých nových částech soupravy, a tak jim všem pořád dělají chutě.
"Zeptej se Faineových," navrhl Tod ženě. "Spoj se s nimi vysílačkou, až nad námi zase budou přelétat."
Mrkl na hodinky.
"Satelit přiletí za hodinu. Mají tam všechny údaje o originálním zboží. Ačkoli, popravdě řečeno, ty údaje by měly být dodávány s tím, co se kupuje."
Zlobil se, protože jeho skiny – jeho i Helen – byly obětovány na zaplacení maličké figurky psychoanalytika, psacího stolečku, divánku a poličky, s neobyčejně dobře miniaturizovanými knížkami.
"Na Zemi jsi psychoanalytika navštěvoval," oslovila Helen Norma Scheina. "Kolik bral?"
"No, já jsem chodil hlavně na skupinovou terapii," odpověděl Norm. "Na berkeleyské Klinice psychické hygieny si počítali tolik, kolik byl člověk schopen zaplatit. A Perky Pat se svým chlapcem chodí, samozřejmě, k soukromému psychoanalytikovi."
Procházel přidělenou zahrádkou mezi řadami roztřepeného listí; každý lístek byl více či méně napaden nebo sežrán místními mikroskopickými škůdci. Podařili se mu nalézt třeba jen jednu jedinou nedotčenou rostlinku, jedinou zdravou… To by mu stačilo, aby opět získal odvahu. Insekticidy dopravované ze Země byly k ničemu; místní škůdci měli hody. Čekali deset tisíc let, až se někdo objeví a pokusí se něco pěstovat.
"Měl bys to zalít," poznamenal Tod.
"Jistě," souhlasil Norm Schein.
Se špatnou náladou vykročil k čerpadlu zavodňovacího systému Chicken Pox Prospect. Bylo napojeno na částečně už

zasypané zavodňovací kanály, sloužící zahradám kolem domu. Uvědomil si, že před zaléváním je třeba vyčistit pískem zanesené kanály. Jestliže co nejrychleji nespustí velký bagr třídy A, nedokážou zavlažit zahrady, ani když budou chtít. Neměl ale chuť se do toho pustit.
Přesto ale nedokázal, tak jako Sam Regan, otočit se prostě zády a vrátit se dolů, aby si hrál se svou soupravou, stavěl a montoval nové části, vylepšoval, nebo také, jak před chvílí navrhl Sam, užít pečlivě ukrytou dávku Can–D a zažít přenos. Uvědomoval si zodpovědnost, která na něm ležela.
Řekl Helen: "Vyřiď mé ženě, aby sem přišla."
Fran bude navigovat, zatímco on se posadí za řízení bagru. Má dobré oko.
"Já jí to vyřídím," nabídl se Sam Regan na cestě dolů. "Kdo jde se mnou?"
Nikdo s ním nešel; Tod a Helen Morrisovi si šli obhlédnout svou zahrádku a Norm Schein byl zaměstnán stahováním krytu z bagru. Zkoušel stroj zprovoznit.
Sam našel Fran. Dřepěla nad soupravou Perky Pat, kterou Morrisovi a Scheinovi tvořili společně.
Zaujatá tím, co dělala, mu řekla, aniž by zvedla hlavu:
"Perky Pat odjela do města novým fordem, zaparkovala, hodila desetník do parkovacích hodin, udělala nákupy a teď je v kanceláři psychoanalytika a čte Fortune. Jenže, kolik se platí za návštěvu?"
Mrkla na něj, přihladila si dlouhé tmavé vlasy a pousmála se. Fran byla bezpochyby nejhezčí a nejnadanější osobou v domu. Dobře to věděl – a ne až teď.
"Jak si můžeš hrát s tou soupravou a nežvýkat…" rozhlédl se. Zdálo se, že jsou sami. Naklonil se a zašeptal: "Pojď, zažvýkáme si trošku prvotřídního Can–D. Tak, jako tenkrát. Ano?"
Srdce mu silně bušilo, když čekal na její odpověď. Vzpomínka na to, jak se posledně spojeni přenesli do světa Perky Pat, jej silně vzrušila.
"Helen Morrisová se vrátí…"
"Kdepak. Všichni se tam nahoře vrtají v bagru. Nevrátí se dřív než za hodinu."
Uchopil Fran za ruku a přitáhl ji k sobě.
"To, co dostáváme v obyčejném hnědém papíru," říkal, když ji vedl chodbou, "je třeba rychle spotřebovat. Nedá se to zakopat, protože to stárne a ztrácí na síle."
A za tu sílu mastné platíme, pomyslel si nahněvaně. Příliš mnoho na to, abychom ji promarnili. I když někdo – ne z domu – tvrdil, že síla umožňující přenos nepochází z Can–D, ale je závislá na dokonalosti soupravy. Sám to považoval za nesmysl, ale mnozí byli tomu názoru nakloněni.
Když pak rychle vcházeli do Samova bytu, Fran řekla:
"Užiju to s tebou, Same, ale až budeme tam, na Zemi, nedělejme nic… vždyť víš, co bychom nedělali tady. To. že budeme Walt a Perky Pat nás neopravňuje…"
Varovně se zamračila. Vyčítala mu jeho chování v předešlém případě a to, k čemu směřoval, ač o to ještě nepožádal.
"Takže přiznáváš, že se opravdu přenášíme na Zemi?"
O této zásadní otázce se již mnohokrát hádali. Fran byla spíše nakloněna názoru, že přenos je jen simulovaný, že je to, jak říkali kolonisté, jen souhra okolností – představa měst a předmětů.
"Věřím," řekla Fran pomalu a uvolnila si prsty ze sevření jeho ruky, když se zastavili před dveřmi bytu, "že je úplně jedno, jestli je to jen hra představ, drogou vyvolaná iluze nebo skutečný přenos na Zemi našich vzpomínek…"
Odmlčela se a opět jej sjela tvrdým pohledem.
"Myslím, že bychom se měli chovat slušně, abychom neposkvrnili obřad přenosu."
Sledovala, jak Sam opatrně odtahuje kovovou postel a dlouhým hákem sahá do odkryté díry. Pak prohlásila: "Mělo by to pro nás být očištění, zapuzení naší tělesnosti. A dosažení nesmrtelného těla, alespoň na nějakou dobu nebo i navždy, pokud věříš jako někteří, že se to děje mimo čas i prostor, že je to věčné. Nemáš ten pocit, Same? Já vím, že si to nemyslíš," povzdechla si.
"Oduševnění," zatvářil se znechuceně, když vytahoval balík Can–D z díry v podlaze. "Odvržení skutečnosti, jež nám dá…" Co? Nic!
"Nemůžu dokázat," řekla Fran, když přistoupila blíž a dívala se, jak otvírá balíček, "že abstinence může něco dát. Přesto ale vím jedno – co ty ani jiní senzua–listé mezi námi nedokážete pochopit – když bereme Can–D a opouštíme svá těla. umíráme. A když umíráme, odhazujeme břímě…" Odmlčela se.
"No tak to řekni, dostán to ze sebe," povzbuzoval ji Sani a přitom otevíral balíček a odřezával proužek tvrdé hnědé substance konzistence rostlinných vláken.
"Hříchu." zašeptala Fran.
Sam Regaii zaryčel smíchy.
"V pořádku. Máš přinejmenším náboženské názory."
Většina kolonistů by s Fran souhlasila.
"Přesto," ukládal balíček zpátky na bezpečné místo, "Can–D nežvýkám proto. Nechci nic ztrácet… Spíš chci něco získat."
Zavřel dveře, pak rychle vytáhl svou soupravu Perky Pat, rozložil ji na podlaze a v horečném spěchu postavil všechny předměty na jejich místa.
"Něco, nač normálně nemáme nárok," dodal, jako by to Fran nevěděla.
Její muž nebo jeho žena, oba, nebo také další obyvatelé domu se mohli objevit v době, kdy bude s Fran ve stavu přenosu. Spatří jejich těla, sedící ve slušné vzdálenosti od sebe. Nikdo, ani ten největší puritan v tom nemůže vidět nic špatného. Tato skutečnost byla zjištěna již dávno – soužití nelze dokázat. Experti vlády OSN na Marsu i v dalších koloniích se o to mnohokrát pokoušeli, vždy ale marně. Ve stavu přenosu bylo možno spáchat vraždu, jakýkoliv zločin,

ale z pohledu zákona to byla vždy jen iluze, přelud.
Tato neobyčejně zajímavá skutečnost jej už dávno přiměla užívat Can–D. Pro něj měl život na Marsu i svoje příjemné stránky.
"Mám dojem," prohlásila Fran, "že mě ponoukáš k něčemu špatnému."
Vyhlížela smutně. Posadila se a její oči, velké a tmavé, se koncentrovaly na střed soupravy, hned u obrovského šatníku Perky Pat. Beze slova, roztržitě, si začala hrát s miniaturním sobolím kožichem.
Podal jí polovinu proužku Can–D, pak si strčil druhou část porce do úst a s potěšením se dal do žvýkání.
Fran také začala žvýkat. Pořád ale vypadala smutně.
Byl z něj Walt. Měl sportovní automobil značky Jaguar XXB, s maximální rychlostí dvacet pět tisíc kilometrů za hodinu. Měl italské košile a anglické botky. Když zavřel oči, spatřil na stolečku před postel televizor. Přijímač se automaticky zapnul; byl nařízen na ranní show velkého komediantatora Jima Briskina. Briskin se právě objevil na obrazovce, na hlavě ohnivě rudou paruku. Walt usedl, zmáčkl tlačítko, měnící postel v obrovské křeslo, a pohodlně se opřel, aby se na chvíli podíval na svůj oblíbený program.
"Stojím tu na rohu Van Ness a Markét v centru San Franciska," oznamoval modulovaným hlasem Briskin, "kde budeme svědky otevření nádherného nového obytného bloku, nazvaného jménem sira Franciska Drakeho. První budovy jsou naprosto skryté pod zemí. Vedle mě stojí okouzlující interpretka balad, která budovu pokřtí a …"
Walt vypnul televizi, vstal, bosý přistoupil k oknu roztáhl záclony a pohlédl na teplou, jiskřící ulici San Franciska, na vršky a bílé domy. Bylo sobotní ráno takže nemusel jít do práce, do své kanceláře v Amper Corporation v Palo Altu. S potěšením si připomněl že dnes má schůzku se svou dívkou Pat Christensen, která měla moderní byt na Portero Hill.
Vždycky byla sobota.
V koupelně si umyl obličej, pak vytlačil z tuby krém a začal se holit. Když sledoval v zrcadle známou tvář, povšiml si připnutého lístečku, popsaného svým písmem.
JE TO ILUZE.
JMENUJEŠ SE SAM REGAN A JSI KOLONISTA NA MARSU. DOBŘE VYUŽIJ SVŮJ ČAS PŘENOSU, KAMARÁDE; OKAMŽITĚ VOLEJ PAT!
Lísteček byl podepsán Sam Regan.
Iluze, říkal si. Jak to? Pokoušel si vzpomenout –Sam Regan a Mars, odporný barák kolonistů… ano nejasně si vzpomínal, ale vzpomínka byla vzdálená, zastřená a nepříliš přesvědčivá. Pokrčil rameny a pokračoval v přerušené práci. Jen zůstal maličko udivený a měl poněkud stísněný pocit. Dobře, řekněme, že lístek má pravdu; možná si na tamten svět, ten smutný pseudoživot nuceného vystěhovalce, vyhnaného z přirozeného prostředí, pamatoval. A co z toho? Proč by měl dělat to, co má? Strhl lístek, zmačkal ho a hodil do odpadkového kanálu.
Když se oholil, zavolal okamžitě Pat.
"Poslyš," řekla mrazivě a krátce. Její blond vlasy se nádherně leskly. Právě si je sušila. "Nechci se s tebou vidět, Walte, protože vím, oč ti jde a vůbec na to nemám chuť. Rozumíš?"
Šedomodré očina něj vrhaly mrazivé pohledy.
"Hmm," odkašlal si a pokoušel se vymyslet nějakou odpověď. "Vždyť je přece tak krásně – měli bychom si někam zajít, třeba do Golden Gate Parku."
"Bude moc horko."
"Nebude," protestoval vášnivě. "Ráno má být chládek. No tak. Mohli bychom si vyjít na pláž a trochu se namočit ve vodě. Souhlasíš?"
Zaváhala.
"Ale z našeho nedávného rozhovoru…"
"Nebyl žádný rozhovor. Neviděl jsem tě už týden, od minulé soboty." Snažil se, aby jeho hlas zněl rozhodně a přesvědčivě. "Budu u tebe tak za půl hodiny a beru tě s sebou. Obleč si plavky, víš, ty žluté. Ty španělské s podprsenkou."
"Ach," odvětila pohrdavě. "Ty už jsou úplně z módy. Mám nové, švédské; ještě jsi je neviděl. Obleču si je, jestli se můžou nosit. Prodavačka v obchodě si tím nebyla jistá."
"Tak platí," řekl a položil telefon.
Za půl hodiny jaguár přistál na přistávací ploše na střeše jejího domu.
Pat na sobě měla svetr a kalhoty; plavky, jak vysvětlila, měla pod tím. V ruce držela košík s jídlem a pomalu šli po rampě k zaparkovému jaguáru. Šla před ním, hbitá a krásná, zábavně cupitala v malých střevíčcích. Vypadalo to prese všechno na krásný den, když se teď podařilo zlomit počáteční drahoty… Bohu díky!
"Počkej, až uvidíš moje plavky," zvolala, když naskakovala do zaparkovaného jaguára a stavěla košík s jídlem na podlahu. "Jsou opravdu hodně odvážné. Skoro ani nejsou, musíš opravdu moc chtít, abys uvěřil, že vůbec existují."
Když nastoupil, přitulila se k němu.
"Uvažovala jsem o naší rozmluvě… nech mě domluvit."
Položila mu prst na ústa, aby ho umlčela.
"Vím, že byla, Walte. Ale svým způsobem máš pravdu. V zásadě je tvůj pocit oprávněný. Musíme to využít co nejlépe. Máme málo času. Jen tolik, kolik… alespoň mám takový dojem."
Smutně se usmála.
"Tak jeď tak rychle, jak jen můžeš. Chci vidět moře."
Za chvilku se ocitli na parkovišti na okraji pláže.
"Bude čím dál větší horko," prohlásila Pat střízlivě. "Každý den víc a víc. Nemám pravdu? Až se to nakonec stane nesnesitelným."

Svlékla svetr, pak se trochu zvedla na sedadle a sundala džíny.
„My se toho ale nedožijeme. Uplyne ještě nejmíň padesát let, než se nedá vyjít v poledne z domu. Až, jak se říká, nebude možné vyhnat psa z domu. Ještě není tak zle."
Otevřela dveře a v plavkách vystoupila. A nemýlila se; bylo třeba věřit jí na slovo, že je opravdu má na sobě. Plavky splnily všechna očekávání jich obou.
Šli spolu po mokrém, upěchovaném písku, hleděli na medúzy, mušle a kamínky vyhozené vlnami na břeh.
"Který máme vůbec rok?" otázala se najednou Pat a zastavila se.
Vítr povíval jejími rozpuštěnými vlasy. Zvedaly se jako zlatá záplava, čisté a dlouhé.
"No, mám dojem, že…" začal, nedokázal si vzpomenout .
"Čert to vem."
"To není důležité."
Uchopila ho pod paží a cupitala drobnými krůčky dál.
"Podívej, tam za těmi skalami je naše místečko," zvolala a přidala do kroku. Její dlouhé, půvabné nohy bojovaly s větrem, pískem a známým břemenem starého, dávno ztraceného světa.
"Já jsem… jak se ta ženská jmenuje? Fran?" otázala se najednou.
Vešla mezi skály. Chodidla i kotníky jí zalila zpěněná voda. Se smíchem uskočila, jen se otřásla nečekaným chladem.
"Anebo jsem Patricie Christensen?" Oběma rukama si přihladila vlasy. "Jsou světlé, takže musím být Pat. Perky Pat."
Zmizela za skalisky. Rychle ji následoval.
"Kdysi jsem byla Fran," prohodila přes rameno, "ale teď to vůbec nic neznamená. Předtím jsem mohla být kdokoli – Fran, Helen nebo Mary. Teď to ale nic neznamená, nemám pravdu ?"
"Nemáš," nesouhlasil, když ji doběhl. Těžce oddechoval: "To, že jsi byla Fran, je důležité. Rozhodně."
"Rozhodně."
Vrhla se na písek a opřená o lokty, ryla do písku kouskem černého kamene dlouhé, hluboké brázdy. Po chvíli kámen odhodila a sedla si. Zahleděla se na oceán.
"Ale všechno tady… to je Pat."
Položila ruce na prsa a apaticky je zvedla. Na tváři se jí zračil lehký údiv.
"Tyhle," prohlásila, "patří Pat. Ne mně. Moje jsou, pokud si dobře vzpomínám, menší."
Mlčky k ní přisedl.
"Jsme tady," řekla pak, "abychom dělali to, co nemůžeme dělat v domku. Tam, kde jsme nechali naše mizerná těla. Tak dlouho, jak budeme mít funkční soupravy, to je vše…" Odmlčela se a ukázala na oceán, pak se opět dotkla prsou. V očích se jí zračila nedůvěra. "Tohle nemůže zestárnout, že? Stali jsme se nesmrtelnými ."
Položila se na teplý písek a zakryla si paží zavřené oči.
"A pokud tu jsme a můžeme dělat to, co nelze dělat v domě, pak jsme podle tvé teorie také povinni dělat to. Máme povinnost využít příležitost."
Naklonil se a políbil ji na rty.
Najednou v duchu uslyšel čísi hlas:
"Vždyť to přece můžu dělat, kdy chci."
Ve svém těle pocítil přítomnost někoho cizího. Odtáhl se od dívky a posadil se.
"Konečně," řekl Norm Schein, "jsem její muž."
Rozesmál se.
"Kdo ti dovolil použít mou soupravu?" pomyslel si zlostně Sam Regan. "Vypadni z mého pokoje. A vsadil bych se, že sis vzal i moje Can–D."
"Sám jsi nám ho nabídl," odpověděl spolubydlící v jeho těle. "Rozhodl jsem se využít pozvání."
"Já jsem tady taky," pomyslel Tod Morris. "A jestli chceš znát můj názor…"
Norm Schein se rozčílil. "Nikdo se tě na nic neptal. Vůbec nikdo tě sem nezval. Proč radši nevypadneš babrat se s tou svojí mizernou zahrádkou, kde bys teď měl být?"
"Jsem se Samem," pomyslel mrazivě Tod Morris. "Můžu to dělat jen tady."
Síla jeho vůle se spojila se Samovou vůlí. Walt se opět naklonil nad ležící dívkou. Opět ji políbil na. rty, teď ale mnohem citlivěji.
Pat ani neotevřela oči, jen tiše řekla:
"To jsem já, Helen. Taky jsem tady."
A pak dodala:
"A Mary taky. Nevzaly jsme si ale tvoje Can–D. Máme svoje."
Objala ho – tři obyvatelky těla Perky Pat sjednocené v souhlasném gestu. Zaskočený Sam Regan přerušil kontakt s Todern Morrisem, poddal se vůli Norma Scheina a Walt se od Perky Pat odtáhl.
Vlny oceánu je omývaly, když tak leželi natažení na písku – dvě postavy, skrývající v sobě osobnosti šesti lidí. Šest ve dvou, pomyslel si Sam Regan. Opět stejná hádanka – jak je to možné? Stejná stará otázka. A přesto mě zajímá jen to, uvažoval, zda užili moje Can–D. A vsadil bych se, že ano. Nezajímá, mě, co říkají. Nevěřím jim.
Perky Pat vstala:
"No, vidím, že si můžu jít zaplavat. Nic se neděje.
Vešla do vody a se šplouchnutím se vzdálila od obyvatel druhého těla, kteří ji nespustili z očí.
"Propásli jsme příležitost," pomyslel si Tod Morris navztekaně.
"Je to moje vina," přiznal Sam. Spojil se s Todem a společně dokázali vstát. Udělali několik kroků v dívčiných stopách a když se ocitli po kotníky ve vodě, zůstali stát.

Sam Regan už začínal cítit, že droga přestává působit. Byl slabý, vystrašený a dokonale zhnusený, což byl pocit, kterým se hlásil konec účinku Can–D. Tak hrozně rychle, napadlo jej. Všemu je konec; zpátky do baráku, do nory, kde se svíjíme a plazíme jako červy ukrytí před světem v papírovém sáčku. Bledí, vymáčení a odporní. Otřásl se.
Znovu spatřil svůj byt – kovovou postel, umyvadlo psací stůl, sporák… a jako hromádka hadrů poházená prázdná těla svých druhů: Toda a Helen Morrisových, Norma Scheina i své ženy Mary. Hleděli na něj prázdnýma očima. Zhnuseně se odvrátil.
Na podlaze mezi těmi téměř mrtvými stála souprava. Sam viděl obě panenky, Pat a Walta. Ležely na pobřeží oceánu, opodál zaparkovaného jaguára. Parky Pat na sobě měla samozřejmě takřka neviditelné švédské plavky, vedle stál maličký košík s dobrotami.
U soupravy si všiml hnědého papíru, v němž bylo zabaleno Can–D. Nenechali ani trochu. I teď viděl tenké pramínky lesklého hnědého sirupu, vytékající z koutků přihlouple pootevřených úst.
Fran Scheinová se pohnula, otevřela oči a vyjekl Pohlédla na něj a unaveně vydechla.
"Chytili nás," řekl.
"Moc dlouho jsme čekali."
S námahou vstala, zapotácela se a skoro upadla. Okamžitě byl u ní, zachytil ji a podržel.
"Měls pravdu, měli jsme to udělat hned, když jsme na to měli chuť. Přesto ale…"
Dovolila, aby ji letmo objal.
"Mám ráda dlouhou předehru. Procházet se po pláži, ukazovat ti plavky, které skoro neexistují…"
Pousmála se.
"Vsadil bych se, že v bezvědomí ještě pár minut vydrží," řekl Sam.
"Ano, máš pravdu," odpověděla Fran. Široce rozevřela oči. Vyklouzla mu a skočila ke dveřím. Prudce je otevřela a zmizela na chodbě. "V našem pokoji," zavolala na něj. "Pospěš si!"
Potěšené se za ní rozběhl. Bylo to velice zábavné, smíchy až skoro lapal po dechu. Dívka uháněla před ním po rampě, vedoucí nahoru do jejího podlaží domu. Dohnal ji a chytil, když dorazili k jejímu bytu. Okamžitě vrazili dovnitř a v pádu se smíchem sjeli po kovové podlaze až k protilehlé zdi.
Přes všechno jsme zvítězili, pomyslel si, když jí obratně rozepínal podprsenku, rozevíral zip sukně a zouval boty bez tkaniček, podobné pantoflím. Všechno najednou. Jeho prsty se vydaly na průzkum a Fran jen zavzdychala. Teď ale ne únavou.
"Radši zavřu dveře."
Vstal, rychle přistoupil ke dveřím a zavřel je na závoru. Fran se zatím rychle svlékla.
"Pojď sem," popohánělа ho. "Nestůj tak."
Rychle shodila věci na podlahu a položila na tu hromádku boty jako těžítko na papír.
Lehl si k ní a její obratné, studené ruce jej začaly hladit. V černých očích se rozhořel plamínek a doteky jejích prstů přinášely rozkoš.
A to tady, v té hnusné díře na Marsu. Přesto se. jim to ale ještě podařilo udělat starým, jedině možným způsobem jen díky droze, dodané vtíravými obchodníky. Umožnil jim to Can–D. Pořád ho potřebovali. Nebyli svobodní. Ale my ani nechceme, napadlo jej, když Franina kolena objala jeho nahé boky. Přesně naopak. Neškodila by ho ještě troška, říkal si, když rukou sjel po jejím plochém, rozechvělém břiše.
IV.
V recepci Veteránské nemocnice Jamese Riddleho na Základně č.III na Ganymedu smekl drahý ručně vyrobený model klobouku před dívkou v nažehlené bílé zástěře a řekl:
"Přišel jsem se setkat s jedním z vašich pacientů, panem Eldonem Trentem."
"Je mi líto, pane…" začala dívka, ale Leo ji bez ceremonií přerušil:
"Řekni mu, že je tu Leo Bulero. Rozumíš? Leo Bulero."
Vedle její ruky postřehl seznam a v něm číslo Eldritchova pokoje. Když se dívka otočila k pultu, vykročil do chodby. K čertu s čekáním, pomyslel si. Urazil jsem milion kilometrů a chci toho člověka, nebo co to vůbec je, vidět.
U dveří pokoje jej zastavil voják OSN, ozbrojený puškou. Velice mladý voják s čistýma, chladnýma, takřka dívčíma očima. Očima, které srozumitelně říkaly "ne" – a to i jemu.
"V pořádku," zabručel Leo. "Chápu, oč jde. Kdyby ale ten, kdo tam leží, věděl, že tu jsem, přikázal by mě propustit."
Těsně za ním se ozval ostrý ženský hlas, při jehož zvuku se Leo prudce zachvěl:
"Jak jste se dověděl, že můj otec je tady, pane Bulero?"
Otočil se a spatřil dost podsaditou ženu po třicítce. Zkoumavě si jej prohlížela.
To je Zoe Eldritchová, pomyslel si. Nemohu se mýlit. Velice často jsem ji vídával ve společenských rubrikách videonovin.
Objevil se představitel OSN.
"Slečno Eldritchová, budete–li chtít, můžeme pana Bulera vyvést z budovy. Záleží jen na vás."
Mile se na Lea pousmál a Bulero jej okamžitě poznal. Byl to šéf právní sekce OSN, nadřízený Teda Larka, Frank Santina.
Černooký, bystrý, energii vyzařující Santina mrkl na Zoe Eldritchovou a čekal na odpověď. "Ne," rozhodla se nakonec Zoe Eldritchová. "Alespoň ne teď. Ne dřív, než mi řekne, odkud ví, že táta je tady. Neměl by to vědět. Že, pane Bulero?"
"Určitě to má od některého ze svých jasnovidců," zabručel Santina. "Nemám pravdu, Bulero?"
Leo neochotně přikývl.
"Vidíte, slečno Eldritchová," vysvětloval Santina, "takový člověk, jako je Bulero, si může koupit všechno co chce, všechny druhy talentu."

Ukázal na dva ozbrojené uniformované hlídače přede dveřmi Palmera Eldritche.
"Proto tu ti dva stojí ve dne v noci. Čekali jsme tě, Bulero."
"Snad existuje nějaká možnost, abych si mohl s Eldritchem promluvit o obchodech?" vyptával se Leo "Proto jsem tady. Mám dojem, že jste všichni praštění anebo se pokoušíte něco skrýt. Nemáte náhodou nečisté svědomí?"
Pohledem si je změřil, ale neviděl žádnou reakci.
"Opravdu je tam Eldritch?" zeptal se. "Myslím, že ne."
Znovu žádná odpověď. Nikdo z nich se nedal nachytat.
"Už mě to unavuje," vydechl nakonec. "Mám za sebou dlouhou cestu. K čertu s tím vším; chtěl bych něco pojíst, pak si najít nějaký pokoj v hotelu, prospat deset hodin a na tohle všechno zapomenout."
Otočil se a odešel.
Ani Santina, ani slečna Eldritchová se jej nepokusili zastavit. Rozčarován šel dál, s pocitem naprostého zhnusení.
Je vidět, že se bude muset k Palmeru Eldritchovi dostat prostřednictvím někoho druhého. Třeba by se sem dokázal dostat Felix Blau se svou soukromou policií, uvažoval. To by stálo za pokus.
Byl tak zklamaný, že mu všechno připadalo naprosto bezvýznamné. Proč by to neměl udělat tak, jak jim řekl – najíst se, pak si trochu odpočinout a prozatím zapomenout, že existuje nějaký Palmer Eldritch? K čertu s nimi se všemi, řekl si, když opouštěl nemocniční budovu a sháněl na chodníku taxík. Dcera, pomyslel si. Vypadá na dost tvrdou ženskou. S těmi nakrátko ostříhanými vlasy a nenamalovaná je jako lesbička. Pch!
Našel taxík a za chvíli už byl ve vzduchu. Meditoval.
Nakonec se pomocí videofonického systému taxíku spojil se Zemí, s Felixem Blauem.
"Jsem rád, že tě vidím," řekl Felix Blau, když zjistil, s kým hovoří. "Máme tady organizaci, která se za podivných okolností objevila v Bostonu. Vypadá to, že spadli z nebe…"
"Co dělají?"
"Chtějí něco dostat na trh. Už spustili celou mašinérii, mimo jiné i tři reklamní satelity, velice podobné tvým. Jeden u Marsu, jeden u ló a jeden krouží kolem Titanu. Říká se, že se chtějí dostat na trh se spotřebním zbožím, velice podobným tvé soupravě Perky Pat. Má se to jmenovat Společnice Connie."
Letmo se pousmál. "Není to obratné?"
"A co s … no, vždyť víš, s přídavkem?" zeptal se Leo.
"Nemám informace. Pokud předpokládám, že nějaký existuje, budou ho muset rozšiřovat mimo legální obchodnfkanály. Má souprava bez… přídavku nějaký účinek?"
"Ne."
"Takže odpověď na svou otázku znáš."
"Volám ti," změnil předmět rozhovoru, "abych se dověděl, jestli mi můžeš zařídit setkání s Palmerem Eldritchem. Našel jsem ho tady, na Ganymedu, na základně č.III."
"Vzpomínáš si na moje hlášení o tom, že Eldritch přivezl rostlinu podobnou té, z níž se vyrábí Can–D? A co Icdyž ta bostonská firma patří Eldritchovi? I když mám dojem, že na to uplynula přece jen ještě příliš krátká doba. Mohl ale vyslat depeši své dceři už někdy před deseti lety."
"Tak teď už se s ním sprostě vidět musím," prohlásil Leo.
"Předpokládám, že jde o Veteránskou nemocnici. Měli jsme podezření, že by tam mohl být. Mimochodem, slyšel jsi někdy o chlápkovi, který se jmenuje Richard Hnatt?"
"Nikdy."
"Zástupce té nové bostonské firmy se s ním setkal a uzavřeli spolu nějakou smlouvu. Ten zástupce, nějaký Icholtz…"
"To je ale galimatyáš," přerušil jej Leo. "A já se nemůžu dostat k Palmeru Eldritchovi. U dveří hlídá Santina's tou Palmerovou lesbickou holkou."
Dospěl k názoru, že přes ty dva se tam nedokáže dostat nikdo.
Dal Blánoví adresu hotelu na Základně č.III, ve kterém zanechal zavazadla, a pak ukončil rozhovor.
Vsadil bych se, že tím konkurentem je Palmer Eldritch, říkal si. Takové já už mám štěstí. Musím se zabývat zrovna takovými obchody, do nichž má v úmyslu vstoupit Eldritch, vracející se z Proximy. Proč nedělám třeba raketové řídicí systémy, tam bych měl konkurenci jen v General Electrics a, General Dynamics.
Teď už ho opravdu zajímalo, jaké křoví to Eldritch přivezl. Určitě vylepšenou sortu suroviny pro výrobu Can–D. Levnější při pěstování, schopnou vyprodukovat sloučeninu, jejíž působení bude daleko intenzivnější a dlouhodobější. Ježíši!
Napadla jej podivná myšlenka. Nedávno ve Sjednocené arabské republice vznikla jistá organizace – vyškolení nájemní vrazi. Proti Palrneru Eldritchovi by měli mizivou naději… Takový člověk, když se už jednou rozhodne…
Pořád tady byla předpověď Rondinelly Fugate, že jej v budoucnu obžalují z vraždy Palmera Eldritche.
Nejspíš najde nějaký ZDŮsob, jak se překážkám vyhnout.
Měl u sebe malou zbraň, tak malou, tak nepostřehnutelnou, že by ji neobjevili ani při té nejdůkladnější prohlídce. Kdysi, už je to dávno, mu ji ve Washingtonu všil jeden chirurg do jazyka – samonaváděcí otrávená střela, vyrobená podle vzoru sovětských raket – jenže neuvěřitelné vylepšená, protože se po splnění úkolu sama zničí, aniž by v těle oběti zanechala jakoukoliv stopu. I jed byl speciální – nijak nepůsobil na srdce nebo tepenný tlak; ve skutečnosti to ani nebyl jed, ale účinný virus, který se rozmnožoval v krvi oběti a způsoboval smrt do osmačtyřiceti hodin. Virus byl karcinogenní organismus, nalezený na jednom z uranových měsíců. Dosud ani nebyl důkladně probádán. Stálo to pěkné peníze. Teď už jen stačilo, aby se postavil na krok daleko od toho, koho měl v úmyslu zabít a zmáčkl prsty kořen jazyka, který namířil na oběť. Jestliže se setká s Eldritchem…
A bylo by také lepší, kdyby se to stalo, ujišťoval se, dokud ta nová korporace v Bostonu nezahájí produkci. Dřív, než

bude schopná fungovat bez Palmera Eldritche. Je jako plevel, je třeba vytrhnout ho včas a beze zbytku.
Když přišel do hotelového pokoje, objednal si rozhovor s P. P. Layouts, aby zjistil, zda přišly nějaké důležité depeše nebo zprávy.
"Jisté," odvětila slečna Gleasonová, když jej uviděla na obrazovce. "Je tady expresní rozhovor se slečnou Impatience Whiteovou – pokud jsem dobře rozuměla. Tady je její číslo. Je to na Marsu."
Na obrazovce se objevil záznamník.
Zpočátku si Leo nemohl vzpomenout na žádnou ženu, která by se jmenovala Whiteová. Pak si vzpomněl a vylekal se. Proč volala?
"Děkuji," vykoktal a okamžitě sluchátko položil. Pane Bože, jestli právní sekce OSN tenhle rozhovor odposlouchávala… Impy Whiteová působila na Marsu a byla jednou z největších obchodnic s Can–D.
Přímo s odporem vytočil číslo.
Na obrazovce videotelefonu se objevila Impy Whiteová, žena drobné tváře a ostrého pohledu, svým způsobem docela hezká.
Leo si ji představoval jako barvitější osobnost, ale přesto i tak vypadala dostatečně bojovně.
"Pane Bulero, až vám to povím…"
"Copak to nejde jinak, jinými kanály?"
Conner Freeman, šéf operace na Venuši, věděl, jak se s ním spojit. Slečna Whiteová měla zprávy vyslat prostřednictvím svého nadřízeného, Freemana.
"Pane Bulero, dneska ráno jsem byla s dodávkou v jednom z těch domů na jihu. Kolonisté nechtěli nic koupit. Tvrdili, že všechny skiny utratili za nový prostředek. Stejného druhu, jaký… jaký prodáváme my. Chew–Z. A…" pokračovala, ale Leo Bulero sluchátko položil.
Seděl mlčky, zdrcený.
Nesmím vybuchnout, říkal si. Ať už je to jak chce, jsem vylepšený model člověka. Takže – tohle je ten nový produkt bostonské firmy. Vyráběný z Eldritchovy rostliny, jak soudím. On si leží na nemocniční posteli jen kilometr ode mě a nepochybně prostřednictvím Zoe vysílá pokyny, a já s tím nemůžu dělat vůbec nic. Mašinérie se dala do pohybu a funguje. Teď už je pozdě. Ani ta střela v jazyce, uvědomil si hořce, s tím nedokáže nic udělat.
Přesto ale věděl, že něco vymyslí. Jako vždy.
P. P. Layouts ještě nekončí!
Jenže co mohl dělat? Neměl ponětí, což jeho nervozitu, samozřejmě, nijak nezmenšovalo.
No tak, pojď sem, uměle urychlená myšlenko v rozšířené mozkové kůře, modlil se. Bože, pomoz mi porazit nepřátele, ty ga.unery. Kdybych se obrátil na své jasnovidce, Roni Fugate a Barneyho… třeba by na něco přišli. Zvlášť ten starý mazák Barney. Zatím jsem ho vůbec nevyužil.
Opět si zamluvil hovor s P. P. Layouts na Zemi Teď si objednal spojení s oddělením Barneye Mayersona.
Najednou si ale vzpoměl na Barneyovy problémy s povoláním, jeho snahu vytvořit si neschopnost snášet stres, aby neskončil v baráku na Marsu.
Pomůžu mu s tím, řekl si Bulero nasupeně; jemu už nebezpečí povolání do služby nehrozilo.
Když Bulero volal z Ganymeda, seděl v kanceláři Barney Mayerson sám.
Hovor nebyl dlouhý. Sotva skončil a položil sluchátko, pohlédl na hodinky a podivil se.– Pět minut. Zdálo se mu, že ten hovor trval celý život.
Vstal a zmáčkl tlačítko interkomu:
"Nikoho sem na chvíli nepouštějte. Ani… zvláště ne slečnu Fugate."
Přistoupil k oknu a zahleděl se na horkou, zářící prázdnou ulici.
Leo mu celý prpblém hodil na hlavu. Poprvé v životě viděl svého zaměstnavatele klesnout na duchu Představte si, říkal si, Leo Bulero neví, co dělat – poprvé narazil na konkurenci. Na to prostě nebyl zvyklý Existence bostonské firmy jej – alespoň zatím – uvrhla do naprostého zmatku. Byl bezradný jako dítě.
Nakonec se ze šoku otřese, ale teď… Co by to pro mě mohlo znamenat? ptal se Barney sám sebe. A odpověď najít nedokázal. Mohu Leovi pomoci… ale co za to může Leo udělat pro mě? Tahle otázka je mnohem důležitější. Právě tak je třeba uvažovat. Naučil jej to během dlouhých let práce sám Leo. Jako zaměstnavatel by si nepřál jiný přístup.
Nějakou dobu seděl, meditoval, a pak, jak to navrhl Leo, obrátil svou mysl k budoucnosti. Když už v ní byl, pokusil se ještě jednou nahlédnout do záležitosti svého povolání. Chtěl vědět, jak se ten problém vyřeší.
Tato věc ale byla příliš bezvýznamná na to, aby si jí povšiml tisk – nemohl ji hledat v titulcích videonovin, ve zprávách… Ale s Leem to bylo něco jiného. Viděl mnoho článků, týkajících se Lea a Palmera Eldritche. Jistě, všechno to bylo nezřetelné a nejrůznější verze tvořily hotové chaotické klubko. Leo se setká s Palmerem Eldritchem, Leo se s ním nesetká. Nebo tohle… Leo připravil vraždu Palmera Eldritche. Velký Bože, co to má znamenat?
Znamenalo to, jak zjistil po důkladnějším zkoumání, přesně to, co si myslel. A kdyby byl Leo Bulero zatčen, odsouzen a uvězněn, mohlo by to znamenat konec P. P. Layouts jako možnosti výdělku. A také konec kariéry, jíž obětoval vše – manželství i ženu, kterou – ještě teď! – miloval.
Je vidět, že pro něj bude výhodné, dokonce nutrie, Lea varovat. I takovou zprávu by mohl zvrátit ve svou výhodu.
Zavolal Leovi.
"Mám ty zprávy."
"Výtečně!" rozzářil se Leo. Na jeho ruměné, protáhlé tváři se objevila úleva. "Mluv, Barney."
"Co nevidět se stane něco, co byste mohl využít," informoval ho Mayerson. "Podaří se vám to, uvidíte se s Eldritchem. Ne v nemocnici, ale někde jinde. Na svou vlastní žádost bude převezen z Ganymeda."
Opatrně pokračoval, snažil se neprozradit vše, co se dověděl:

"Mezi ním a OSN dojde k nedorozumění. Teď, když se nemůže hýbat, je využívá jako ochranu. Ale až se začne cítit, líp…"
„Podrobnosti!" požadoval Leo okamžitě a dával pozor, aby mu nic neuniklo.
"Za to bych ale výměnou něco chtěl."
"Za co?" Leovo modifikované čelo se zamračilo.
"Za to, že váru řeknu přesné datum a místo, kde se vám podaří dostat se k Palmeru Eldritchovi," odpověděl Barney.
"A co bys za to chtěl?" zavrčel Leo.
Sledoval Barneye se špatně ukrývaným strachem Terapie E mu nedovolila zbavit se obav.
"Čtvrtinu vašich zisků z P. P. Layouts… bez přínosu z jiných pramenů."
To znamená sítě plantáží na Venuši, kde se produkovalo Can–D.
"Bože na nebesích!" povzdechl si Leo.
"To ale není všechno."
"Co ještě? Vždyť přece budeš bohatý!"
"Chtěl bych ještě, abyste provedl reorganizaci v oddělení projekce módy. Každý zůstane na svém místě bude vykonávat stejnou funkci, jen s jednou výjimkou Všechna jejich rozhodnutí budu kontrolovat já a můj hlas bude rozhodující. Takže už nebudu zastupovat jen jeden region. Můžete předat Roni New York, jen co…"
"Vládychtivost," zachroptěl Leo.
Barney pokrčil rameny. Koho zajímá, jak se tomu říká? Byl to kulminační bod jeho kariéry. Jen tohle se počítalo. A všichni to musí pochopit, i Leo. On především.
"V pořádku," přikývl Leo. "Můžeš být nadřízený ostatních konzultantů, to je mi jedno. A teď mi řekni kdy a kde…"
"Můžete se s Palmerem Eldritchem setkat za tři dny. Jedna z jeho vlastních lodí — nebude označená –jej pozítří naloží a poveze do jeho sídla na Luně. Tam se bude léčit dál, nebude to ale na území OSN. Frank Santina tam nebude mít žádná práva, takže na něj můžete klidně zapomenout. Dvacátého třetího přijme Eldritch reportéry a naservíruje jim svou verzi toho, co se stalo během cesty. Bude v dobré náladě, alespoň tak to budou noviny tvrdit. Bude celý spokojený z návratu a postupně se lepšícího zdravotního stavu… bude jim vyprávět dlouhý příběh o…"
"Řekni mi jen, jak se tam dostat. Bude mít vlastní stráž."
"P. P. Layouts vydává svůj vlastní odborný magazín "Miniaturizace". Je to tak bezvýznamná věc, že asi ani nevíte, že existuje."
"Chceš tím snad říct, že tam mám jít jako redaktor vlastního časopisu?" vytřeštil Leo oči. "A tak se dostanu do jeho sídla?" Zatvářil se znechuceně. "K čertu! Nemusel jsem souhlasit s tvými podmínkami, když jsem za ně dostal tak bezcenné informace. Za dva, za tři dny bych se je dočetl v novinách… Když tam mají být reportéři, musí se to přece ve zprávách objevit, ne?"
Barney pokrčil rameny. Nenamáhal se s odpovědí.
"Asi ses mi dostal na kobylku," pokračoval Leo. "Mám dojem, že jsem byl příliš netrpělivý. Snad bys mi mohl říct, jaké vysvětlení chce reportérům dát. Co našel v soustavě Proximy? Zmíní se o rostlinách, které s sebou přivezl?"
"Zmíní. Prohlásí, že je to neškodná forma života, přijatá Drogovým oddělením OSN, která nahradí…" uvažoval, "jisté nebezpečné preparáty, vyvolávající závislost, jež jsou nyní běžně užívány. A…"
"A," dokončil Leo smutně, "oznámí vznik firmy, zabývající se prosazováním onoho nenávykového produktu."
"Přesně tak," souhlasil Barney.
"Říká se mu Chew–Z. Jeho reklamní slogan zní: Buď vybíravý – žij s Chew–Z."
"Bože…!"
"Všechno bylo domluveno a rozhodnuto už dávno, díky rozhlasovému spojení. Zprostředkovala to jeho dcera a Santina s Larkem z OSN s tím souhlasili. Dokonce i sám Hepburn^Gilbert. Chtějí tak zničit obchod s Can–D."
Nastalo ticho.
"V pořádku," řekl po chvíli Leo. "Je hanba, že jsi to nepředvídal už před několika lety, ale… k čertu, jsi zaměstnanec a takový příkaz ti nikdo nedal."
Barney pokrčil rameny.
Nasupený Bulero ukončil spojení.
Takže to bychom měli, uvažoval Barney. Porušil jsem první přikázání kariéristy – nikdy nadřízenému neříkej nic, co nechce slyšet. Uvidíme, co z toho bude.
Videofon se zapnul. Na obrazovce se zase objevila Leova rozmazaná tvář.
"Poslyš, Barney. Právě mě něco napadlo. Náladu ti to zrovna nespraví, takže se připrav."
"Jsem připravený," odpověděl Barney.
"Zapomněl jsem, a měl jsem si to pamatovat, že jsem nedávno mluvil se slečnou Fugate a ona ví… o jistých událostech v budoucnosti, týkajících se mě a Palmera Eldritche. Událostech, které – kdyby měla pocit, že je ohrožená, což by určitě měla, kdybys ji zahnal do kouta – by mohla zveřejnit, což by nám mohlo nadělat problémy. Popravdě řečeno, začínám mít pocit, že by informace mohl získat kterýkoli z mých konzultantů a nápad udělat tě šéfem všech jasnovidců…"
"Ty události," přerušil jej Barney, "se týkají vaší obžaloby z vraždy prvního stupně, spáchané na osobě Palmera Eldritche, že?"
Leo si odkašlal, povzdechl a smutně na něj pohlédl. Konečně, po krátké chvilce zamyšlení, přikývl.
"Nemám v úmyslu nechat vás zrušit smlouvu, kterou jsme sotva uzavřeli," prohlásil Barney. "Učinil jste jisté sliby a já očekávám, že …"
"Přesto ale," zabručel Leo. "Ta hloupá holka… je nevypočitatelná, schopná běžet za policajty OSN. Přitlačila mě ke zdi, Barney!"

"Já také." odvětil Barney klidně.
"Jistě, ale tebe znárn už léta." Zdálo se, že se Leo rychle vzpamatovává. Zhodnotil situaci svým, jak často a spokojeně zdůrazňoval, vylepšeným mozkem druhé generace. "Jsme kolegové. Neudělal bys to, čeho je schopná ona. V každém případě souhlasím s tím čtvrtinovým podílem na ziscích firmy. V pořádku?"
Hleděl na Barneye neklidně, ale rozhodně.
"Uzavřeme dohodu?"
"Už jsme se dohodli."
"Vždyť ti přece říkám, hergot, že jsem zapomněl…"
"Jestliže nebudete souhlasit," řekl Barney, "odejdu z firmy. A půjdu někam jinam."
Příliš dlouho čekal na takovou příležitost.
"Opravdu?" prohlásil Leo nevěřícné. "Chápu tě, nepůjdeš jen za policajty OSN. Mluvíš o… přestupu k Palmeru Eldritchovi!"
Barney ria to nic neřekl.
"Ty mizerný zrádče! Tak dopadají lidé, kteří se za každou cenu snaží udržet nahoře. Poslyš, vůbec bych si nebyl jistý, že tě Palmer přijme. Zřejmě už má svůj vlastní sbor konzultantů. A jestli už ví o tom, že já…" odmlčel se. "Ano, risknu to. Mám dojem, že trpíš zbytnělými ambicemi. Jak tomu říkali starověcí Rekové? Hubris? Ďábelská pýcha, jdoucí příliš daleko. Tak běž, Barney. Dělej si, co chceš. Vůbec mě to nezajímá. Přeju ti hodně štěstí, chlape. Napiš, jak jsi dopadl a příště, až zase začneš někoho vydírat…"
Barney přerušil spojení. Obrazovka ztemněla. Je temná, říkal si Barney, jako moje myšlenky a celý svět, jako skutečnost.
Vstal a s rukama v kapsách se začal procházet po kanceláři.
Nejlepším tahem v tuto chvíli, napadlo jej, bude spojit síly s Roni Fugate. Protože je to ona, koho se Leo Bulero bojí, a to ne bezdůvodně. Musí být miliarda věcí, kterých je schopna a já ne. A Leo to dobře ví. Opět se posadil do křesla a interkomem zavolal Roni Fugate, která se po delší dobé objevila ve dveřích.
"Hej," řekla vesele. Měla na sobě barevné šaty z Pekingu, odhalující poprsí. "Co se děje? Pokoušela jsem se s tebou spojit před minutou, ale…"
"Ty snad nikdy nejsi úplně oblečená," prohlásil. "Zavři dveře."
Zavřela je.
"Přesto ale," dodal, "je třeba ti přiznat, že jsi minulou noc byla v posteli moc dobrá."
"Dík."
Její mladý obličej s čistými rysy se rozzářil.
"Jsi si opravdu jistá, že tvůj zaměstnavatel zavraždí Palmera Eldritche? Anebo máš nějaké pochybnosti?"
Polkla, sklonila hlavu a zamumlala:
"Ty jsi prostě obrovský talent."
Posadila se a dala nohu přes nohu. Všiml si, že nenosí punčochy.
"Jistěže mám pochybnosti. Především by to byla z Bulerovy strany naprostá pitomost, protože by to byl, to je jasné, konec jeho kariéry. Noviny neuvádějí… neuvádějí jeho motivy, takže nevím, o co se tu jedná. Musí to být určitě něco hodně velkého a hrozného, že?"
"Konec jeho kariéry," řekl Barney, "a taky tvé a mé."
"Kdepak," odpověděla Roni. "Můj drahý, to bych neřekla. Chvilku uvažujme. Pan Palmer Eldritch má v úmyslu převzít trh miniaturizovaných souprav. Není to snad pravděpodobný motiv? A neříká se tam nic o budoucí ekonomické situaci? I kdyby pan Eldritch zahynul, může se ukázat, že jeho organizace…"
"Takže přecházíme k Eldritchovi? Jen tak, jednoduše?"
Roni se soustředěně zamračila a pak rozvážně řekla:
"Tak doslova jsem to nemyslela. Přesto ale musíme dávat pozor, abychom neprohráli spolu s panem Bulerem. Nemáme zájem jít s ním ke dnu… Já mám před sebou ještě spoustu let práce a totéž – v poněkud menší míře – se týká i tebe."
"Dík," poznamenal kysele.
"Musíme si to teď všechno dokonale naplánovat. A když jasnovidec nedokáže plánovat, pak…"
"Dal jsem Leovi informaci, která mu umožní setkání s Eldritchem. Nenapadlo tě, že by ti dva mohli utvořit syndikát?"
Pozorně ji sledoval.
"Ne… nic takového nevidím. O tom se nikde nic nepíše."
"Bože," odfrkl, "takové věci se v novinách přece nepíšou."
"Ach ano. Nejspíš máš pravdu," odpověděla zkroušeně.
"A kdyby se to stalo," řekl, "pak by nám opuštění firmy nic nedalo. Přijali by nás zpátky, jenže by nám nadiktovali vlastní podmínky. Stejně dobře bychom se mohli oba rekvalifikovat."
Bylo mu to jasné a podle toho, jak se tvářila Roni Fugate, bylo zřejmé, že jí také.
"Jestliže přestoupíme k Palmeru Eldritchovi…"
"Jestliže? Musíme to udělat."
"Ne, nemusíme," řekl Barney. "Můžeme se držet toho, co máme." Můžeme zůstat u Lea Bulera, bez ohledu na to, zda půjde ke dnu, vyhrabe se z toho, nebo dokonce úplně zmizí, pomyslel si.
"Povím ti, co bychom mohli ještě udělat. Zajdeme za všemi ostatními prognostiky v P. P. Layouts a utvoříme svůj vlastní syndikát."
To byl nápad, který Barney už léta toužil uskutečnit.
Bylo by to něco jako monopolní gilda. Pak bychom mohli diktovat podmínky jak Leovi, tak Eldritchovi.
"Jenže Eldritch už má nejspíš svoje vlastní konzultanty," usmála se Roni. "Dost dobře nevíš, co máš dělat, že Barney?

Chápu. Taková škoda. Tolik let práce."
Smutně potřásla hlavou.
"Teď už chápu," poznamenal, "proč tě Leo nechtěl znervózňovat."
"Protože říkám pravdu do očí?" zvedla obočí.
"Ano, nejspíš to tak bude," dodala. "Všichni mají z pravdy strach. Například ty. Nechceš pohlédnout pravdě do očí a přiznat si, že jsi řekl 'ne' ubohému prodavači keramiky jen proto, abys ublížil ženě, kterou…"
Vztekle vykřikl:
"Mlč!"
"Víš, kde ten prodejce keramiky teď určitě je? U Palmera Eldritche. Udělals mu – i své bývalé manželce – dobrou službu. Zatímco kdybys dal pozitivní vysvědčení, tak bys ho připoutal k upadající firmě a. vzal bys jim oběma naději na…"
Odmlčela se. "To, co říkám, tě dost vzteká, že?"
Mávl rukou a prohlásil:
"Tohle nemá nic společného s tím, proč jsem tě zavolal."
"To souhlasí," přikývla. "Pozval jsi mě, abychom společně vymysleli, jak zradit Lea Bulera."
"Poslyš," za.čal rozpačitě.
"Vždyť je to pravda. Neumíš si s tím poradit, potřebuješ mě. Neříkám ne. Uklidni se. Přesto si ale myslím, že to není ani správná chvíle ani místo, abychom o tom diskutovali. Počkejme, až se vrátíme domů. V pořádku?"
Zářivě se na. něj usmála.
"V pořádku," souhlasil. Měla pravdu.
"Nebylo by to nemilé," pokračovala, "kdybys tu měl odposlech? Pan Bulero třeba může dostat pásek s nahrávkou celého našeho rozhovoru."
Její úsměv neztrácel na intenzitě, možná se i trochu rozšířil. Barney byl zmatený. Uvědomil si, že ta dívka se nebojí nikoho a ničeho na světě.
Byl by rád, kdyby to mohl říct i o sobě. Zneklidňoval ho totiž jistý závažný problém, otázka, o níž nehovořil ani s Leem, ani s ní, i když ta věc Bulera nepochybně trápila… a měla by trápit i Roni, je–li dívka skutečně tak rozumná, jak se zdálo. Bylo ještě třeba zjistit, zda to, co se vrátilo ze systému Proximy, ten člověk nebo netvor, který ztrosko, tal při katastrofě na Plutu, byl skutečně Palmer Eldritch .
V.
Richard Hnatt, finančně zabezpečený kontraktem s lidmi od Chew–Z, si objednal hovor s jednou z klinik doktora Willyho Denkmala v Německu. Zvolil hlavní, v Mnichově, a zajistil si místa pro sebe i pro Emily.
Vyrovnám se velkým, namlouval si, když spolu se ženou čekali v elegantním salonku kliniky, vyzdobeném kožešinami gnoffů. Doktor Denkmal chtěl, jak to měl ve zvyku, provést vstupní rozhovor osobně, ačkoli, samozřejmě, samotné operace měly být provedeny jeho personálem.
"Nelíbí se mi to," zašeptala Emily. Položila si na kolena časopis, nebyla ale schopná číst. "Je to takové … nepřirozené."
"K čertu, vůbec ne, je to urychlení přirozeného evolučního procesu, který stejně probíhá, jenže tak pomalu, že to nejsme schopni postřehnout. Podívej se například na naše předky, jeskynní lidi – byli celí porostlí srstí, neměli podbradky a jejich mozky měly velice málo rozvinuté čelní laloky. Stoličky měli veliké a srostlé, což jim umožňovalo žvýkat syrová semena."
"Dobře," odpověděla Emily a přikývla.
"Čím víc se od nich vzdálíme, tím líp. V každém případě se museli vyvíjet, aby přežili dobu ledovou, my se zase musíme vyvíjet, abychom dokázali přežít dobu horka. Takže potřebujeme chitinovou pokožku, chochol a modifikovaný metabolismus, který umožňuje spát ve dne, zlepšuje dýchání a…"
Z přilehlé kanceláře vykoukl doktor Denkmal, malý, baculatý človíček s bílou čupřinou a vousy jako Albert Schweitzer. Vedle něj se objevil druhý muž a Richard Hnatt poprvé spatřil zblízka výsledek Terapie E. Nevypadalo to jako snímky ve společenské rubrice. Vůbec ne.
Mužova hlava Hnattovi připomínala fotografii, kterou kdysi viděl v učebnici – titulek pod ní hlásal: vodnatá hlava. Stejné rozšíření nad linií očí, kopule podivného, křehkého vzhledu. Okamžitě pochopil, proč se těm dobře situovaným osobám, které se nechaly vylepšit, říkalo dýňohlaví. Vypadá, jako by měl každou chvilku puknout, pomyslel si. A ten mohutný… chochol. Vlasy byly nahrazeny tmavší, stejnorodější vrstvou chitinové skořápky. Dýňohlaví? Spíš ořechohlaví.
"Pane Hnatte," řekl doktor Denkmal Richardovi, když se u něj zastavil. „I vy, paní Hnattová. Budu se vám věnovat za okamžik."
Otočil se na muže, stojícího vedle něj.
"Je to velká náhoda, pane Bulero, že se nám podařilo vzít vás mimo pořadník. V každém případě jste nic neztratil, spíš získal."
Bulero jej ale neposlouchal. Hleděl na Richarda Hnatta.
"Někde jsem už vaše jméno slyšel. Ach ano. Zmínil se o vás Felix Blau." Neobyčejně inteligentní oči najednou potemněly. "Nepodepsal jste nedávno smlouvu s bostonskou firmou…" Prodloužená tvář, jakoby navždy odrážená křivým zrcadlem, se maličko ušklíbla, "Chew–Z Manufactures?"
"Po tom vám nic není!" vykoktal Hnatt. "Vaši konzultanti naše výrobky odmítli."
Leo Bulero si jej změřil pohledem, pak pokrčil rameny a obrátil se na dr. Denkmala:
"Uvidíme se za dva týdny."
"Za dva! Ale…" Denkmal se prudce ohradil.
"Nemohu přijít příští týden. Nebudu na Zemi."

Bulero se ještě jednou dlouze zahleděl na Richarda a Emily Hnattovy a odešel.
Dr. Denkmal sledoval Bulera, jak odchází.
"Tento člověk je velice vylepšený. Jak fyzicky, tak duševně. Vítám vás v Eichenwaldu," oslovil Hnattovy. Usmál se.
"Děkujeme," odpověděla Emily nervózně. "Ta operace…bolí?"
"Naše léčení?" zachechtal se dr. Denkmal pobaveně. "Ani trochu, ačkoliv z počátku může způsobit šok – v přeneseném významu slova. Když ucítíte, jak se vaše mozková kůra rozrůstá, napadne vás mnoho nových a vzrušujících myšlenek, zvláště náboženské povahy. Ach, kdyby tak Luther a Erasmus Rotterdamský mohli žít dnes – bylo by možné jejich pochybnosti pomocí Terapie E tak snadno vysvětlit. Oba by viděli pravdu, zum beispiel, o proměně – vždyť víte, blut und…" odmlčel se a odkašlal si. "Anglicky je to krev a hostie během mše. Stejně jako u uživatelů Can–D. Všimli jste si té podobnosti? Ale pojďte, začneme."
Poplácal Richarda Hnatta po zádech a zavedl je do své pracovny. Na Emily vrhal pohledy, které Hnatt považoval za málo oduševnělé.
Za okamžik se ocitli v obrovské laboratoři, plné nejrůznějších vědeckých přístrojů. Stály tam dva stoly, jako by byly přenesené z filmu o Frankensteinovi, vybavené pouty na ruce a nohy. Při tom pohledu Emily vykřikla a ustoupila o krok.
"Není čeho se bát, frau Hnatt. Je to něco jako elektrický šok. Způsobuje jistou reakci svalů, instinktivní pohyb, chápete, paní?" Denkmal se zachechtal. "Teď se musíte svléknout. Každý, přirozeně, sám. Pak se oblečete do županů a auskommen… rozumíte? S vámi, paní, půjde ošetřovatelka. Máme už vaše zdravotní karty, poslané z Nord Amerika, víme všechno. Oba naprosto zdraví, dobří občané Nord Amerika."
Zavedl Richarda Hnatta do vedlejší místnosti, rozdělené závěsem, nechal jej tam a vrátil se k Emily. Richard slyšel, jak k ní dr. Denkmal hovoří uklidňujícím, ale zároveň panovačným hlasem. Bylo to mistrovské spojení a Hnatt ucítil osten žárlivosti a stín pochyb, později pak smutku. Takhle si to nepředstavoval; nebylo to dost gentlemanské, aby jej to uspokojilo.
Přesto ale – z tohoto pokoje vyšel Leo Bulero, což dokazovalo, že je to tady dostatečně gentlemanské prostředí. Leo Bulero měl vždy to nejlepší.
Povzbuzen se začal svlékat.
Někde vedle se ozvalo Emilino zapištění.
Rychle se oblékl a opustil postranní pokoj, vážně znepokojen starostí o svou ženu. Spatřil ale jen doktora Denkmala; seděl za stolem a četl Emilinu kartu. Žena už odešla s ošetřovatelkou, takže všechno bylo v nejlepším pořádku.
Hergot, říkal si, opravdu jsem napjatý. Opět zmizel v pokojíku a svlékl se; zjistil, že se mu třesou ruce.
Nakonec ležel přivázaný k jednomu ze dvou stolů, Emily ke druhému. Vypadala také vylekaně, bledá a tichá.
"Vaše žlázy," vysvětloval doktor Denkmal žoviálně, mnul si přitom ruce a bez zábran zíral na Emily, "budou povzbuzeny, zvláště pak Kresyho žláza, stimulující evoluční proces, nicht wahr? Ano, to víte; každé dítě to ví, protože se o tom od té doby, kdy jsme to zde objevili, učí na škole. To, co dnes pocítíte, není ztráta nehtů na rukou a nohou nebo narůstání chitinové skořápky či zvětšování lebky, ale – a vsadím se, že jste to nevěděli! – sotva znatelná, ale velice důležitá změna v čelním laloku… budete moudřejší."
Opět se zachechtal.
Richard Hnatt se cítil mizerně. Jako spoutané zvíře čekal na to, co na něj připravili. Krásný způsob, jak se dostat nahoru, pomyslel si smutně a zavřel oči.
Vedle něj se objevil technik, blondýn nordického typu; vypadal jako naprosto zbavený inteligence.
"Pouštíme uklidňující musik," řekl doktor Denkmal a zmáčkl tlačítko.
Ze všech stran začaly znít polyfonické zvuky mdlého aranžmá jakési italské opery Pucciniho nebo Verdiho; Hnatt neměl ponětí jaké.
"A teď hoře, hen Hnatt."
Denkmal se nad něj naklonil a vážně prohlásil:
"Byl bych rád, abyste to pochopil. Čas od času terapie… jak vy to říkáte? Bouchá."
"Vybouchne," odpověděl chraptivě Hnatt. Čekal to.
"Přesto ale většinou máme úspěch. V případě, kdy vybouchne, herr Hnatt, obávám se, že namísto, aby se rozvinula, tak Kresyho žláza… no, dojde k regresi. Je to správně anglicky?"
"Jistě," zamumlal Hnatt. "Jak velká regrese může být?"
"Nepříliš významná. Přesto ale bývá nepříjemná. Samozřejmě, kdyby k tomu náhodou došlo, okamžitě bychom si toho povšimli a terapii ukončili. Obyčejně to regresi zastavuje. Přesto… ne vždy. Někdy také povzbuzená Kresyho žláza…" udělal nezřetelné gesto. "Pokračuje to dál. Musím vám to vysvětlit, kdybyste chtěl objednávku zrušit. Takže?"
"Risknu to," řekl Richard Hnatt. "Jsem přesvědčen. Dělá to kdekdo, ne? V pořádku, můžete začít."
Otočil hlavu a spatřil Emily, ještě bledší než předtím. Skoro nepostřehnutelné kývla hlavou. Oči měla skelné.
Pravděpodobně se ukáže, že se vylepší jen jeden z nás, řekl si fatalicky, určitě Emily, a já se vrátím na úroveň sinatropa. Zpět k zarostlému tělu, malému mozečku, křivým nohám a kanibalským zvykům. S takovou podobou se mi budou prodávat hrníčky strašně špatně.
Doktor Derikrnal otočil kontaktem a vesele si pískal uklidňující melodii.
Hnattovi zahájili Terapii E.
Měl pocit, že je v beztížném stavu, nic víc. Pak jej hlava rozbolela tak, jako by mu do ní někdo bušil kladivem. Za tou bolestí takřka okamžitě následovalo vědomí skutečnosti, že obrovsky riskují a že k tomu neměl Emily nutit. Ona to nechtěla, co když u ní nastane regrese a ztratí své nadání? Oba by byli zruinováni. Jeho kariéra spočívala na tom, zda dohlédne, aby se Emily stala jednou z nejlepších návrhářek keramiky na planetě.

"Stát!" řekl hlasitě, ale zvuk, jak se zdálo, z hrdla nevyšel; neslyšel ho, ačkoliv jeho mluvidla zřejmě fungovala.
Najednou pochopil – vylepšil se. Fungovalo to! Ty pocity měly souvislost se změnou metabolismu. Jestliže byla také Emily v pořádku, pak bylo v pořádku úplně všechno.
Pochopil také, že doktor Denkmal je malý, mizerný šarlatán a přiživuje se na touze smrtelníků být něčím víc, než na co mají nárok, a to svým pozemským, přízemním způsobem. K čertu s obchody, s obchodními kontakty. Co znamenaly vedle možnosti evoluce lidského mozku a dosažení nových hranic, nových koncepcí? Například…
Dole se rozkládal svět zemřelých, nesmírný svět příčiny a následku. Uprostřed se táhla vrstva lidství, ale v každém okamžiku mohl člověk padnout, jít jako tonoucí ke dnu, do pekelné hlubiny pod sebou. Anebo se mohl povznést do světa éterického, což byla třetí vrstva.
Člověk ve střední vrstvě byl kdykoliv ohrožen utonutím. A přesto měl naději dosáhnout výšin. Všechny varianty skutečnosti mohly začít existovat v každém okamžiku. Peklo a nebe, ne po smrti, ale teď hned! Deprese, každá psychická nemoc znamenala utonutí. A to druhé… jak toho dosáhnout?
Empatií. Chytit se někoho, ne fyzicky, ale duševně. Například viděl někdy v Emiliině nádobí něco jiného než jen zboží, po němž je poptávka? Ne. A měl v něm vidět, uvědomil si, umělecké dílo, duši, kterou do zdobení vkládala.
A ta smlouva s Chew–Z Manufactures – uvědomil si, že ji podepsal bez dohody se ženou. Jak moc lze být bezohledný! Připoutal jsem ji k firmě, kterou si přece ona ani nemusí přát jako producenta své keramiky…
Nevíme, jak dobré jsou jejich soupravy. Může to být jen šmejd. Pod úroveň. Teď už je ale příliš pozdě – cesta do pekel je dlážděna opožděnými výčitkami. Mohl se také spojit s nelegálním producentem návykové drogy. To by vysvětlovalo název Chew–Z… podobá se Can–D. Přesto ale skutečnost, že se s názvem svého zboží nijak neskrývají, naznačuje, že nedělají nic zakázaného.
Najednou, v prudkém záblesku intuice, pochopil vše – někdo vynalezl přenosovou drogu, která uspokojila Drogové oddělení OSN. Souhlasili s jejím uvedením na trh. A tak bude poprvé přenosová droga dosažitelná i na pečlivě hlídané Zemi a nejen ve vzdálených koloniích, kde policie ani neexistuje.
Takže to znamenalo, že soupravy Chew–Z budou –na rozdíl od souprav Perky Pat – prodávány i s drogou také na Zemi. A postupně, jak se bude zhoršovat počasí a rodná planeta se stane neobyvatelnou, budou se soupravy prodávat stále lépe a lépe. Trh, kontrolovaný Leem Bulerem, byl ve srovnání s tím, jaký bude v budoucnu kontrolovat bostonská firma, žalostně malý.
Takže přece jen podepsal dobrou smlouvu. A není také nic divného, že mu Chew–Z Manufactures zaplatila tak dobře. Byla to velká firma, měla velké plány; a také měla, jak je vidět, i neomezené finanční prostředky.
Kde je vzali? Na Zemi je nenašli, i to intuitivně pochopil. Určitě od Palmera Eldritche, který se vrátil do sluneční soustavy s ekonomickými vazbami na Proximu. To oni stáli za Chew–Z. A tak, kvůli zničení Lea Bulera, OSN dovolila cizí rase působit ve sluneční soustavě.
To rozhodnutí bylo chybné, možná i fatální.
Další, co pocítil, byl lehký políček. Doktor Denkmal se nad něj naklonil a položil mu otázku:
"Tak co, jak bylo? Mnoho myšlenek, týkajících se hlubokých problémů?"
"A…ano," odpověděl a s potížemi se posadil. Nebyl už připoután.
"Zatím se nemusíme ničeho obávat," prohlásil Denkmal a rozzářil se. Bílé vlasy měl naježené jako tykadla. "Teď si promluvíme s frau Hnatt."
Technická už odpínala pásy; Emily se nejistě posadila a zívla. Doktor Denkmal viditelně znervózněl.
"Jak se cítíte, frau?" otázal se.
"Výtečně," zamumlala Emily. "Měla jsem hromadu nápadů na nádobí. Jeden po druhém." Stydlivě pohlédla nejprve na doktora, pak na manžela. "Znamená to snad něco?"
"Papír," odpověděl doktor Denkmal a vytáhl náčrtník. "Tužka. Zachyťte ty nápady, frau."
Roztřesená ruka Emily načrtla vzory nádobí. Nejspíš má potíže udržet tužku, všiml si Hnatt. To ale určitě přejde.
"Výborně," řekl doktor Denkmal, když dokreslila. Ukázal skicy Richardovi. "Vysoce organizovaná aktivita mozkové kůry. Neobyčejná nápaditost, že ano?"
Naskicované nádobí bylo určitě velice dobré, možná i nádherné. Ale Hnatt cítil, že tady něco nehraje. Něco s těmi skicami. Ale teprve když opustili kliniku a stáli spolu pod antitermickou ochranou před budovou, pochopil, co se stalo. Ty nápady byly dobré – ale Emily je už využila. Před mnoha lety, když navrhovala svoje první práce na profesionální úrovni — ukazovala mu ty skicy a pak i samotné nádobí dřív, než se vzali. Copak si to nepamatuje? Nejspíš ne. Uvažoval, proč si je nepamatuje a co to znamená. Ucítil hluboké znepokojení.
Od okamžiku, kdy se poddal první Terapii E, byl pořád neklidný. Nejdřív měl starost o lidstvo a celou sluneční soustavu, teď zase o svou ženu. Snad je to jen symptom toho, čemu Denkmal říkal "vysoce organizovaná aktivita mozkové kůry," říkal si. Stimulace metabolismu mozku.
A co když ne…?
Když dorazil na Lunu, prokázal se Leo Bulero svou novinářskou legitimací redaktora listu P. P. Layouts a ocitl se v davu reportérů videonovin v automatickém vozidle, uhánějícím po prašném povrchu Měsíce do sídla Palmera Eldritche.
"Vaše doklady, prosím," zavrčel ozbrojený strážný, neoznačený znakem OSN, když Leo zamířil na parkoviště. Zastavil se ve dveřích. Za jeho zády se skuteční reportéři mačkali a netrpělivě se domáhali, aby je nechal projít.
"Pane Bulero," řekl strážný klidné a vrátil mu legitimaci, "pan Eldritch vás očekává. Pojďte, prosím, za mnou."
Okamžitě jej zastoupil další strážný, který začal prohlížet doklady novinářů.
Rozčilený Bulero vykročil za prvním strážným. Šli hermetickým a příjemně vyhřátým tunelem do sídla Palmera Eldritche.
Najednou se před nimi objevil další uniformovaný strážný, zvedl ruku a namířil na Lea něco malého a lesklého.
"Hej!" protestoval Bulero tiše a zastavil se jako zarytý do země. Otočil se na patě, sklonil hlavu a udělal několik

nejistých kroků zpátky.
Proud nějakého neznámého záření jej udeřil do zad. Leo se natáhl jak dlouhý tak široký, jen se pokusil zmírnit pád nataženýma rukama.
Když opět procitl, zjistil, že je – jak absurdní– přivázán k židli, která stála v prázdném pokoji. Šumělo mu v hlavě. Otupělým zrakem se rozhlížel. Spatřil jen malý stoleček, na němž se nacházelo jakési elektronické zařízení.
"Pusťte mě odtud!" požádal Leo.
"Dobrý den, pane Bulero," odpověděl okamžitě přístroj. "Jsem Palmer Eldritch. Jak soudím, rád byste se se mnou setkal."
"Proč se mnou zacházíte tak krutě. Omráčili jste mě a pak svázali."
"Nabídněte si doutník, prosím."
Elektronický přístroj k němu natáhl držák, v němž tkvěl dlouhý zelený doutník. Konec doutníku se rozzářil ohněm a prodloužené pseudochapadlo mu jej podalo.
"Vzali jsme z Proximy deset krabic těchto doutníků, ale katastrofu přežila jen jedna. Není to tabák, je to mnohem lepší než tabák. No, co po mně chceš, Leo? Co žádáš?"
"Ty jsi tady, v té krabičce, Eldritchi?" otázal se Bulero. "Anebo jsi někde jinde a tohle jen předává tvá slova?"
"Můžeš si vybrat," sdělil hlas z kovové krabice na stolečku, která pořád ještě nabízela zapálený doutník. Po chvíli jej stáhla zpět, uhasila a beze zbytku vtáhla dovnitř. "Nechceš si prohlédnout barevné diáky z mého pobytu v soustavě Proximy?"
"Nežertuj!"
"Kdepak, nežertuji," odvětil Eldritch. "Aspoň bys trochu pochopil, na co jsem tam narazil. Jsou to moc dobré trojrozměrné snímky."
"Ne, děkuji."
"Našli jsme tu střelu, zašitou v jazyce," řekl Eldritch. "Tak jsme ji odstranili. Přesto ale máme podezření, že můžeš mít ještě něco v záloze."
"Děláte si příliš velké starosti," zašklebil se Leo. "Větší, než si zasloužím."
"Za čtyři roky na Proximě jsem se toho moc naučil. Šest let cesty, čtyři pobytu. Proxi mají v úmyslu zaútočit na Zemi."
"Děláš si legraci," řekl Leo.
"Chápu tvou reakci," odpověděl Eldritch. "OSN, a zvláště Hepburn–Gilbert, reagovali stejně. Jenže je to pravda. Ne v normálním smyslu toho slova, to je samozřejmé, ale rafinovaněji, tak, že to nedokážu pochopit, ačkoliv jsem mezi nimi byl tak dlouho. Může to mít nějakou souvislost s oteplováním pozemského klimatu, pokud vím. A možná, že je to ještě horší."
"Promluvme si o těch rostlinách, které jsi přivezl s sebou."
"Získal jsem je nelegálně; Proxi o tom nemají ani tušení. Užívají je také, při náboženských orgiích. Tak, jak naši indiáni užívali meskalin a peyotl. To kvůli tomu jsi se se mnou chtěl vidět?"
"Jistě. Vstoupils mi do cesty. Vím, že jsi vytvořil konkurenční korporaci, že? Co je to za nesmysl s těmi Proxi, útočícími na sluneční soustavu? To ty mě ohrožuješ tím, co děláš. Nemůžeš si najít nějaký jiný obchod? Proč zrovna soupravy?"
Pokoj mu zavířil před očima. Zalilo jej oslepující bílé světlo a Leo musel zavřít oči. Ježíši, říkal si. Stejně na ty Proxi nevěřím, prostě se jen snaží odvrátit naši pozornost od toho, o co mu skutečně jde. Tohle je, podle mě, jeho strategie.
Otevřel oči a zjistil, že sedí na travnatém příkopu. Vedle si nějaká holčička hrála s jo–jo.
"Tahle hračka," řekl Leo Bulero, "má v soustavě Proximy velký úspěch."
Zjistil, že má ruce i nohy volné. Nejistě vstal a pohnul končetinami.
"Jak se jmenuješ?" otázal se.
"Monika," odpověděla holčička.
"Proxi," řekl Leo, "alespoň ti humanoidní, nosí paruky a umělé čelisti."
Uchopil ji za pramínek plavých vlasů a potáhl.
"Au!" vykřikla holčička. "Ty jsi zlý."
Pustil ji. Ustoupila, aniž by si přestala hrát s jo–jo. Jen na něj nedůvěřivé hleděla.
"Odpusť," zamumlal. Ty plavé vlasy byly skutečné. Třeba ani nebyl v soustavě Proximy. V každém případě bylo naprosto lhostejné, kde se nacházel. Palmer Eldritch se mu pokoušel něco říct. "Máte v úmyslu napadnout Zemi?" otázal se Leo dívenky. "Chci tím říct, že mi to tak nepřipadá."
Nemůže se Eldritch mýlit? uvažoval. Nemohl Proxi špatně pochopit? Přes všechno, co věděl, Palmer Eldritch se nenechal vylepšit a neměl silný, rozšířený mozek, vzniklý pomocí Terapie E.
"Moje jo–jo," řeklo dítě, "je kouzelné. Může udělat všechno, co budeš chtít. Co bys chtěl? Řekni, vypadáš jako docela milý člověk."
"Zaveď mě ke svému náčelníkovi. To je starý vtip, tomu nemůžeš rozumět. Je starý víc než sto let."
Rozhlédl se kolem sebe a nezjistil ani nejmenší stopu lidské přítomnosti, jen travnatou rovinu. Na Zemi je tu příliš chladno, uvědomil si. Modrá obloha nad hlavou, dobrý vzduch, pomyslel si. Hustý.
"Cítíš se mnou." otázal se. "že se Palmer Eldritch tlačí na můj trh a podaří–li se mu to, budu na mizině? Musím s ním uzavřít nějakou smlouvu."
Vypadá to tak, pomyslel si smutně, že se mi ho nepodaří zabít.
"Jenže nedokážu vymyslet žádnou smlouvu, kterou by on mohl akceptovat. Zdá se. že má v ruce všechny trumfy. Například se podívej, jak mě sem dostal. Dokonce ani nevím, kde jsem."
Což stejně nemá žádný význam. Ať už je to kde chce, je to určitě místo, které Eldritch dokonale kontroluje.
"Karty," řeklo dítě. "Máni v kufříku karty."

Neviděl žádný kufřík.
"Kde?"
Dívenka poklekla a tu a tarn se dotkla trávy. Kousek půdy ochotně zmizel, malá sáhla do díry a vytáhla kufřík.
"Schovávám si ho tu," vysvětlovala, "před sponzory".
"Jak, před sponzory?"
"No, abys tu mohl být, musíš mít sponzora. Každý z nás ho má. Mám dojem, že oni platí všechno, dokud se neuzdravíme. Pák se můžeme vrátit domů, jestli nějaký domov máme."
Posadila se vedle kufříku a otevřela ho – nebo se ho spíš pokoušela otevřít. Zámek nepovoloval.
„K čertu. To ne já, to doktor Smile."
"Psychiatr?" otázal se s nečekaným zájmem Leo. "Z jedné z těch velkých budov? Funguje to? Pusť ho."
Holčička poslušně zapnula psychiatra.
"Nazdar, Moniko," spustil kufřík kovovým hlasem. "Buďte zdráv, pane Bulero."
Jeho jméno vyslovoval špatné, kladl přízvuk na poslední slabiku.
"Co tady děláte? Jste příliš starý na to, abyste tu mohl být. Hi, hi! Anebo jste podlehl regresi vinou špatně provedené Terapie E?… phr…ghrr…!"
Mechanismus chvíli šuměl.
"…v Mnichově?" dokončil pak.
"Cítím se dokonale," ujistil jej Leo. "Poslyš, Smile, neznáš někoho, kdo by mě odtud dokázal dostat? Řekni nějaké jméno. Nemůžu tu být dlouho, rozumíš?"
"Pan Bayerson," oznámil dr. Smile. "Popravdě řečeno, jsem právě u něj. v jeho kanceláři. Samozřejmě v podobě přenosného terminálu."
"Neznám žádného Bayersona," odpověděl Leo. "Co je to za místo? Mám dojem, že je to nějaký tábor pro nemocné děti nebo sirotky nebo něco takového. Domníval jsem se, že to může být někde v soustavě Proxirny, ale když jsi tady ty, musí to být někde jinde. Bayerson!" uvědomil si najednou. "K čertu, ty máš určitě na mysli Mayersona Barneye z P. P. Layouts."
"Přesně tak," souhlasil dr.Smile.
"Spoj mě s ním," požádal Leo. "Řekni mu, aby si okamžitě promluvil s Felixem Blauem z Trojplanetární policejní agentury, nebo jak se to jmenuje. Ať se na to vrhne Blau, zjistí, kde vůbec jsem, a pak ať sem pošle loď. Zapamatoval sis to?"
"V pořádku," odpověděl dr. Smile. "Okamžitě se obrátím na pana Mayersona. Teď právě hovoří se svou asistentkou slečnou Fugate, která je jeho milenkou a má dneska oblečené… hmmm. Právě teď o vás hovoří, samozřejmě vám nemohu sdělit co. Jsem vázán lékařským tajemstvím, chápete. Má oblečené…"
"No dobrá, koho to zajímá?" přerušil jej zklamaný Leo.
"Omluvte mne, prosím," řekl kufřík, "musím se na okamžik vypnout."
Zdálo se, že je uražený. Nastalo ticho.
"Mám pro tebe špatné zprávy," řeklo dítě.
"Jaké?"
"Žertovala jsem. To není opravdový dr. Smile. Jen se tak tváří, abychom se necítili opuštění. Funguje, ale není spojený s nikým a ničím: Říká se tomu vnitřní obvod."
Věděl, co to znamená. Přístroj byl autonomní. Jenže jak mohl vědět o Mayersonovi a slečně Fugate, znát podrobnosti jejich soukromého života, dokonce i vědět, co má právě oblečené? Dítě zřejmě nemluvilo pravdu.
"Kdo jsi?" otázal se ostře. "Monika… a jak dál? Chci vědět, jak se jmenuješ."
Měl dojem, že ji musí znát.
"Vrátil jsem se," oznámil kufřík najednou. "No, pane Bulero…"
Opět jméno vyslovil špatně.
"Prohovořil jsem si váš problém s panem Mayersonem, který se spojí s Felixem Blauem, tak, jak jste požadoval. Pan Mayerson má dojem, že si vzpomíná na nějaký článek z tisku OSN, kde se psalo o táboře, velice podobném tomu, kde jste teď. Je prý někde poblíž Saturnu a je určen mentálně zaostalým dětem. Snad…"
"K čertu," rozzlobil se Leo, "ta dívenka není nijak mentálně zaostalá."
Jestliže něco, pak jedině předčasně dospělá. Nemělo to žádný smysl. Jediná smysluplná věc v tom všem bylo, že po něm Palmer Eldritch něco chtěl a nešlo jen o to zbavit se Lea Bulera. Chtěl jej pokořit.
Na obzoru se objevilo něco obrovského, šedého, co za nimi s řevem uhánělo. Mělo to odporně naježené chlupy.
"To je krysa," konstatovala klidně Monika.
"Tak velká?" Na žádné planetě sluneční soustavy, na žádném měsíci neexistovalo tak veliké divoké zvíře. "Co po nás chce?" zeptal se opět a uvažoval, proč se holčička nebojí.
"Ach," odpověděla, "mám dojem, že nás chce zabít."
"A ty se nebojíš?" uslyšel sám sebe, jak téměř křičí. "Znamená to snad, že chceš zemřít takhle a hned? Sežraná krysou velikou jako…"
Jednou rukou uchopil dívenku a druhou chytil kufřík s dr. Smilem a dal se před krysou na útěk.
Krysa je ale dohnala, přeletěla nad nimi a rychle mizela jako šedý stín na obzoru.
"Vylekala tě," zachechtala se dívka nepříjemně. "Věděla jsem, že nás neuvidí. Nevidí nás. Jsou na nás slepé."
"Ach tak?"
Teď už věděl, kde je. Felix Blau jej nenajde. Nikdo jej už nenajde, i kdyby všichni hledali celou věčnost.
Eldritch mu vstříkl do žíly přenosovou drogu, určité Chew–Z. Teď byl v neexistujícím světě, analoxickém nereálné

"Zemi", na niž se přenášeli kolonisté žvýkající jeho vlastní produkt Can–D.
A krysa – na rozdíl od všeho ostatního – byla skutečná. Ne tak, jako oni – on i holčička nebyli reální. Alespoň ne tady. Jejich prázdná, nepohyblivá těla ležela někde jako staré pytle, zbavené duševního obsahu. Jejich těla určitě zůstala někde v měsíčním sídle Palmera Eldritche.
"Ty jsi Zoe, že ano? Taková, jaká chceš být, holčička ve věku kolem osmi let. Nemám pravdu? S dlouhými, plavými vlasy."
A dokonce, uvědomil si, i s jiným jménem.
Děvčátko chmurně proneslo:
"Není tu nikdo, kdo by se jmenoval Zoe."
"Nikdo, kromě tebe. Tvůj otec je Palmer Eldritch, že?"
Dívka s obrovskou nechutí přikývla.
"Je to tvoje zvláštní místo? Přicházíš sem často?"
"Ano. Nikdo sem nesmí přijít bez mého dovolení."
"Tak proč jsi sem dovolila přijít mně?"
Věděl, že ho neměla ráda. Od počátku.
"Protože si myslíme, že se ti podaří zadržet Proxy před tím, co chtějí udělat."
"Zase to samé," řekl nedůvěřivě. "Tvůj otec…"
"Můj otec," přerušilo jej dítě, "se nás pokouší zachránit. Nechtěl sem přivézt Chew–Z, ale přikázali mu to. Chew–Z je prostředek, jímž nás ovládnou. Rozumíš?"
"Jak?"
"Protože oni kontrolují ty oblasti. Takové, jako je tahle, kam se odebereš po užití Chew–Z."
"Nevypadáš na to, že by tě ovládaly nějaké cizí bytosti. Vždyť mi všechno říkáš."
"Co nevidět mě ovládnou. Tak, jako ovládly mého otce," prohlásila dívenka. "Vrátil se z Proximy, kde to bral celá ta léta. Pro něj už je pozdě a on to dobře ví."
"Dokaž mi to," navrhl Leo. "Dokaž mi třeba jen jednu věc. Dej mi něco, oč bych se mohl opřít."
Kufřík, který pořád ještě držel, promluvil:
"To, co říká Monika, je pravda, pane Bulero."
"Odkud to víš?" vyptával se rozzlobený Leo.
"Protože já se také nacházím pod vlivem Proxů, proto také…"
"Nic jsi neudělal," přerušil jej Bulero. Postavil kufřík. "Ať Chew–Z vezme čert," řekl oběma, kufříku i dívce. "Všechno pomotal. Nevím, co se děje. Ty nejsi Zoe. dokonce ani nevíš, kdo to je. A ty… ty nejsi dr. Smile a nemluvils s Barneyem a on se neradil s Roni Fugate. To všechno jsou narkotické halucinace. To se vracejí moje vlastní obavy z Palmera Eldritche, Všechny ty kecy, že je pod vlivem Proxů – a ty taky. Kdo to kdy slyšel, že by byl kufřík ovládnut inteligencí z jiných světů?"
Uraženě odešel. Vím, co se tu děje, říkal si. Takhle se Palmer snaží ovládnout mou mysl. Je to něco takového, čemu se kdysi říkávalo praní mozku.
Podařilo se mu mě vylekat. Kráčel dál, neohlížel se a pečlivě odměřoval kroky.
Byla to chyba, ve svých následcích takřka neodčinitelná. Něco – jen koutkem oka postřehl něco nezřetelného – jej chtělo kousnout do nohy. Uskočil před kousnutím, ale to "něco" se okamžitě obrátilo a opět si jej zvolilo za svou oběť.
"Krysy tě nevidí," zvolala holčička, "ale glukové ano! Radši uteč!"
Dál už nečekal – věděl teď dost – utekl.
A z toho, co viděl, nemohl obviňovat Chew– Z. Protože to nebyla představa ani vynález Palmera Eldritche, který jej měl vystrašit. Gluk, ať už to bylo co chtělo, se určitě nezrodil na Zemi a ani v pozemském mozku.
Děvčátko upustilo kufřík a rozběhlo se za ním.
"A co bude se mnou?" otázal se dr. Smile neklidně.
Felix Blau hovořil z obrazovky videofonu:
"Pustil jsem se do materiálů, které jste mi, pane Mayersone, dal. Jasně z nich vyplývá, že váš zaměstnavatel, který je i mým zákazníkem, se momentálně nachází na malém umělém satelitu, kroužícím kolem Země, registrovaném jako Sigma 14–B. Nahlédl jsem do pozemkových knih a zdá se, že náleží producentu raketového paliva v St.George v Utahu."
Nahlédl do papírů, ležících na stole před ním.
"Robert Lethane Sales. Lethane je firemní název jejich…"
"V pořádku," přerušil jej Mayerson. "Spojím se s nimi. Jak se tam ale, proboha, ocitl Leo?"
"Mám tady ještě jednu informaci, která může mít význam. Firma Robard Lethane Sales byla registrována před čtyřmi lety stejného dne jako Chew–Z Manufactures z Bostonu. Zdá se mi, že je to něco víc než jen pouhá souhra náhod."
"A jak sebereme Lea ze satelitu?"
"Mohl byste podat žalobu k soudu, požadující…"
"To by trvalo příliš dlouho," nesouhlasil Barney.
Byl hluboce, nepříjemně přesvědčen, že nese osobní zodpovědnost za to, co se stalo. Palmer Eldritch zřejmě svolal tiskovou konferenci jen proto, aby Lea Bulera přilákal do svého sídla, a on, Barney Mayerson, jasnovidec, člověk, který dokáže předvídat budoucnost, mu skočil na špek a odehrál roli, Eldritchem určenou.
"Mohu vám dát k dispozici skoro sto lidí z nejrůznějších oddělení mé agentury. Měl byste vzít ještě padesát z P. P. Layouts. Dokázal byste satelit ovládnout."
"A najít mrtvolu."
"Pravda," Blau našpulil rty. "No, mohl byste zajít za Hepburnem–Gilbertem a požádat o pomoc OSN. Anebo se pokusit

spojit – což překousnout by bylo ještě těžší – s Palmerem Eldritchem nebo s tím, co se jako on tváří, a nějak se dohodnout. Zjistit, zda by se Leo nedal vykoupit."
Barney se odpojil, skoro současně vytočil meziplanetární směrový kód a řekl:
"Dejte mi Palmera Eldritche na Luně. Je to bleskový hovor. Pospěšte si, slečinko."
Když čekal na spojení, ozvala se z druhého konce pokoje Roni Fugate:
"Mám dojem, že nestačíme přejít k Palmeru Eldritchovi."
"Vypadá to tak."
Obratně vymyšlené. Eldritch nechal soupeře udělat všechnu práci. A nás taky, uvědomil si, Roni i mě. Určitě nás podvedl stejně. Eldritch mohl opravdu čekat, že se rozletíme na satelit. To by vysvětlovalo, proč měl Leo k dispozici kufřík s dr. Smilem.
"Uvažuju," prohlásila a pohrávala si se zipem blůzky, "zda bychom opravdu chtěli pracovat pod tak vychytralým člověkem, jestli to vůbec je člověk. Mám stále silnější tušení, že to není Palmer Eldritch, ale někdo z nich. Myslím, že si na to budeme muset zvyknout. Další věc, kterou můžeme čekat, je, že Chew–Z zaplaví trh. Se souhlasem OSN," prohlásila Roni hořce. "A Leo, který je přece jen jedním z nás a chce vydělat jen pár skinů, bude teď mrtvý nebo na mizině…"
Zuřivě zabodla oči kamsi před sebe.
"To je vlastenectví," ohodnotil ji Barney.
"Obranný instinkt. Nerada bych se jednou ráno probudila, vášnivě žvýkala to svinstvo a dělala, co se dělá, když se to žvýká místo Can–D. Přenášet se… určitě ne clo země Perky Pat, to je jisté."
Videofonistka řekla:
"Mám na lince slečnu Eldritchovou, pane. Chcete s ní hovořit?"
"Jistě," odpověděl rezignovaně.
Z obrazovky na něj pohlédla elegantně oblečená žena s pronikavým pohledem, a vlasy učesanými do pevného drdolu.
"Prosím?"
"Tady Mayerson z P. P. Layouts. Co máme udělat, abychom dostali zpátky Lea Bulera?" otázal se a čekal na odpověď. Žádnou nedostal. "Víte. o čem mluvím, že?"
Po krátkém zamyšlení odpověděla:
"Pan Bulero přišel do našeho sídla a onemocněl. Leží v naší nemocnici. Až se bude cítit lépe…"
"Mohu poslat firemního lékaře, aby jej prohlédl?"
"Jistě." Zoe ani nemrkla.
"Proč jste nám to neoznámili?"
"Stalo se to nedávno. Můj otec chtěl zrovna volat. Zdá se, že to není nic vážného, obyčejná reakce na změnu gravitace. Je to prý u starších osob, které sem přijíždějí, dost častý případ. Neudržujeme tady gravitaci, podobnou pozemské, tak jako to dělá pan Bulero na svém satelitu Medvídek Pú. Takže vidíte, vysvětlení je velice jednoduché," pousmála se.
"Budete jej mít zpátky nejpozději dnes odpoledne. Nebo si myslíte něco jiného? "
"Myslím, že Leo už není na Luně. Myslím, že je na satelitu Sigma 14–B, který patří jedné z vašich firem v St. George. Není to tak? A to, co najdeme v nemocnici ve vašem sídle, nebude Leo Bulero."
Roni vytřeštila oči.
"Zveme vás. Můžete přiletět a přesvědčit se sám," odpověděla Zoe klidně. "Pokud víme, "tak je to Leo Bulero. Ten, který sem přijel s reportéry videonovin."
"Poletím tam," přikývl Barney. Věděl, že udělal chybu. Říkal mu to jeho jasnovidecký smysl. Roni Fugate na druhém konci pokoje se rychle postavila; i ona to věděla. Když vypnul videofon, obrátil se k ní a řekl:
"Zaměstnanec P. P. Layouts páchá sebevraždu. Je to tak? Nebo něco takového. Noviny zítra ráno."
"Přesně to zní…"
"Přesné znění mně naprosto nezajímá."
Věděl ale, že to bude úžeh. Mužské tělo, nalezené na chodníku. Smrt následkem nadměrné dávky slunečního záření. Někde v centru New Yorku. Tam, kde ho nechají ležet lidé z organizace Palmera Eldritche.
To mohl předvídat, aniž by se obracel na své jasnovidecké schopnosti. Konečně, ani se na ně obracet nechtěl. Nejvíce jej pobouřil snímek na první straně, detail jeho sluncem popáleného těla.
Zastavil se u dveří kanceláře, dál ale nešel.
"Nesmíš tam letět," řekla Roni.
"Ne."
Ne po tom, co viděl ten snímek. Pochopil, že se Leo bude muset postarat sám o sebe. Vrátil se za stůl a posadil se.
"Jediná potíž je v tom," prohlásila Roni, "že jestli se vrátí, bude se mu to těžko vysvětlovat. Proč jsi nic neudělal?"
"Já vím."
Přesto to ale nebyl jediný problém. Popravdě řečeno, tenhle byl nejméně důležitý.
Protože Leo se s největší pravděpodobností nevrátí.
VI.
Gluk jej chytil za kotník a pokoušel se ho vysát. Vbodl se mu do kůže maličkými trubičkami pseudotykadel. Leo Bulero vykřikl – a najednou, nečekaně, se před ním objevil Palmer Eldritch.
"Spletl ses," řekl. "Nenalezl jsem v soustavě Proximy Boha. Nalezl jsem tam něco mnohem lepšího."
Strčil do gluka hůlkou. Ten neochotně stáhl pseu–dotykadla a zmenšil se tak, že se Lea přestal dotýkat. Popohnán Eldritchovou hůlkou, odpadl do trávy a zmizel.
"Bůh," prohlásil Eldritch, "slibuje věčný život. Já mohu udělat něco jiného –mohu jej dát."

"Jak?"
Roztřesený a unavený Leo klesl na trávník a ztěžka lapal po dechu.
"Díky rostlinám, které pod názvem Chew–Z prodáváme," odpověděl Eldritch. "Poněkud, ale jen málo, připomínají tvůj produkt, Leo. Can–D je zastaralé, protože – co může lidem dát? Pár chvilek úniku, nic, jen fantazii. Kdo to potřebuje? Kdo to bude potřebovat, když ode mne dostanou něco skutečného. Sám to teď cítíš," dodal.
"Myslel jsem si to," řekl Leo. "A jestli doufáš, že lidé budou platit za takové požitky…"
Ukázal na gluka, který pořád ještě číhal poblíž a sledoval jak Palmera, tak Lea.
"Neztratil jsi jen tělo, ale i rozum.
To je zvláštní případ. Chtěl jsem ti dokázat, že to všechno je pravda. A pro to není nic lepšího než bolest a strach. Gluk ti dokázal nade vši pochybnost, že to není halucinace. Mohl tě dokonce i zabít. A kdybys tu zahynul, zemřel bys doopravdy. Ne jako po Can–D, že?" Eldritche tato situace očividně velice bavila. "Když jsem v soustavě Proximy objevil tuto rostlinu, nemohl jsem tomu uvěřit. Takové štěstí. Leo, prožil jsem na Proximě sto let, užíval jsem totiž tento prostředek pod dohledem jejich lékařů. Bral jsem to orálně, v injekcích, v čípcích… Kouřil jsem to a vdechoval kouř, dělal jsem si z toho roztok a inhaloval jako páru. Užíval jsem to všemi možnými způsoby a . nic se mi nestalo. Na Proxy tato rostlina účinkuje slabě, nedá se to porovnávat s tím, co dělá s námi. Pro ně je to stimulator slabší než jejich nejlepší tabák. Chceš o tom slyšet víc?"
"Ani ne."
Eldritch se posadil vedle, opřel si svou umělou ruku o koleno, zamyšleně pokyvoval hůlkou a nespouštěl oči z gluka, který dosud nezmizel.
"Pak se vrátíme do svých starých těl; všimni si, že užívám slovo starých, což bych neříkal v případě Can–D. Neříkám to bezdůvodně, protože až se vrátíš, zjistíš, že se čas zastavil na místě. Mohli bychom tady zůstat třeba padesát let a bylo by to stejné. Objevili bychom se v mém sídle na Luně a našli bychom všechno beze změny, a lidé, kteří nás sledují, by si ani nevšimli nějakého bezvědomí, což se stává po užití Can–D, žádného tranzu ani apatie. No, snad jen kratičké zamrkání. Jen to."
"Co determinuje čas pobytu na tomto místě?" zeptal se Leo.
"Naše připravenost. Ne velikost dávky. Můžeme se vrátit kdykoli. Takže množství drogy zůstává…"
"To není pravda. Už dost dlouho chci odtud…"
"Jenže jsi to nebyl ty," odpověděl Eldritch, "kdo stvořil tohle… prostředí. Udělal jsem je já a mně také patří. Já stvořil gluky, tuto krajinu…" Mávl hůlkou. "Každou zatracenou věc, jakou tu vidíš, i s tvým tělem."
"S mým tělem?"
Leo se na sebe podíval. Bylo to nepochybně jeho staré, známé tělo, jež znal do těch nejintimnějších podrobností. Jeho, ne Eldritchovo.
"Přál jsem si, aby ses vynořil přesně takový, jaký jsi ve svém vesmíru," vysvětloval Eldritch. "Vidíš, a to právě přesvědčilo Hepburn–Gilberta, který je samozřejmě budhista. Reinkarnace v té podobě, jakou si zvolíš nebo jaká ti bude určena — stejně jako v tomto případě."
"Takže proto se OSN dala chytit na vějičku," řekl Leo. To vysvětlovalo spoustu věcí.
"Pomocí Chew–Z může člověk prožít život za životem, být hmyzem, učitelem fyziky, jestřábem, prvokem, mlžem, pařížskou štětkou v roce 1904 nebo…"
"Glukem," odpověděl Leo. "Kdo z nás je gluk?"
"Už jsem řekl – vytvořil jsem jej z části sebe. I ty bys mohl něco vytvořit. No tak – vypusť kus vlastního já. Samo přijme hmotnou podobu. To, co dáváš, je logos. Zapamatuješ si to?"
"Zapamatuji," odpověděl Leo.
Soustředil se a za chvíli se vedle nich zhmotnila složitá konstrukce z drátů, mříží a spojů.
"Co je to, k čertu?" otázal se Eldritch.
"Past na gluky."
Eldritch se zaklonil a rozesmál se.
"Velmi dobře. Jen tě prosím, nedělej past na Palmera Eldritche. Je tu ještě několik věcí, o kterých bych ti chtěl říct."
Spolu s Leem sledoval, jak se gluk s podezřívavým čenicháním blíží k pasti. Vstoupil dovnitř a past se hlasitě zavřela. Gluk byl chycen a zničen. Krátké zasyčení, malý obláček kouře a zmizel.
Vzduch před Leem se zachvěl a vynořila se z něj černá knížka, již uchopil do ruky, prolistoval a s uspokojením položil na kolena.
"Co je to?"
"Bible krále Jakuba. Měl jsem pocit, že by mě mohla ochránit."
"Tady ne," odpověděl Eldritch. "Tohle je moje království."
Mávl rukou a bible zmizela.
"Klidně bys ale mohl mít svoje a zaplnit si je biblemi. Každý bude moci. Jen co pohneme s obchodem. Budeme dělat soupravy, samozřejmě, ale to až později, až začneme fungovat na Zemi. I tak je to jen formalita, rituál odstraňující přenos. Can–D i Chew–Z budou rozšiřovány stejným způsobem, ve svobodné konkurenci. Nebudeme říkat, že Chew–Z má nějaké vlastnosti, které nemá Can–D. Nechceme lidi odrazovat, náboženství se stalo velice citlivým tématem. Konečně, po první zkoušce si lidé uvědomí dvě věci – že při přenosu neplyne čas a druhou, snad ještě významnější. Ze to není halucinace, že se opravdu přenášejí do jiného vesmíru."
Leo poznamenal: "Po Can–D cítí mnoho lidí totéž. Opravdu věří, že se přenášejí na Zemi."
"Fanatici," odfrkl na to Eldritch znechuceně. "Je to obyčejný přelud, protože neexistuje ani Perky Pat ani Walter Essex a jejich vymyšlený svět se omezuje na to, z čeho se skládá jejich souprava. Nemohou používat automatickou myčku

nádobí, jestliže předtím nepostavili její miniaturu do kuchyňky. A ten, kdo se seance nezúčastní, ale jen ji sleduje, vidí, že se obě panenky nikam nepřenášejí. Nikdo se do nich nevtéluje. Dá se dokázat…"
"Budeš mít ale s přesvědčováním těch lidí jisté potíže," namítl Leo. "Zůstanou věrni Can–D. Ve skutečnosti není nikdo, kdo by byl se soupravami Perky Pat nespokojen. Proč by měli nechávat…"
"Vysvětlím ti to," odvětil Eldritch. "Protože i kdyby vtělení do Perky Pat a Walta bylo nevím jak báječné, nakonec je třeba vrátit se do baráku. Víš ty, Leo, jak to chutná? Zkus to někdy. Probuď se v baráku někde na Ganymedu po dvaceti, třiceti minutách svobody. Je to zkušenost, na kterou nikdy nezapomeneš."
"Hmm."
"A ještě něco – a ty víš, co. Když ten krátký čas skončí a kolonista se vrátí… není schopen začít normální, každodenní život. Je zničený. Ale kdyby místo Can–D užil…"
Odmlčel se. Leo jej neposlouchal, byl zaměstnán vytvářením něčeho nového.
Ve vzduchu před ním se objevilo krátké schodiště, vedoucí do zářivého mraku. Konec schodiště mizel v záři.
"Kam vede?" vyštěkl Eldritch ostře. Ve tváři se mu zračilo podráždění.
"Do New Yorku," odpověděl Leo. "Vrátím se po něrn do P. P. Layouts."
Vstal a přistoupil ke schodišti.
"Mám pocit, Eldritchi, že s tím Chew–Z není něco v pořádku. A že to nezjistíme včas."
Vydal se po schodišti, ale najednou si vzpomněl na holčičku Moniku. Uvažoval, zda jí zde bude dobře, zde, ve světě Palmera Eldritche.
"A co bude s dítětem?" zastavil se. Dole zahlédl maličkou Eldritchovu postavu; stále ještě seděl na trávě s hůlkou v ruce. "Gluci ji nechytili, že ne?"
"Ta holčička jsem byl já. Právě to se ti pokouším vysvětlit," odpověděl Eldritch. "To proto tvrdím, že Chew–Z znamená skutečnou reinkarnaci, triumf nad smrtí."
Leo zamrkal a řekl:
"Proto rni připadala tak povědomá…"
Odmlčel se a opět pohlédl dolů.
Eldritch zmizel. Místo něj seděla na trávníku malá Monika, s kufříkem dr. Smileho v ruce. Teď už bylo všechno jasné. Říkal – říkala – říkali – pravdu.
Leo pomalu sestoupil po schodišti zpět na travnatou pláň.
"Jsem ráda, že neodcházíte, pane Bulero," prohlásila Monika. "Je příjemné promluvit si s někým, kdo je tak chytrý a vylepšený jako vy."
Poklepala na kufřík vedle sebe.
"Vrátila jsem se a vzala si ho. K smrti se bojí gluků. Vidím, že jste našel něco, co je vyřídí," pokynula hlavou k jeho pasti na gluky, čekající na novou oběť. "To je velice důvtipné. Mě by to nenapadlo. Jen jsem utíkala. Diencefalický projev paniky."
"Ty jsi Palmer, že?" otázal se jí Leo po kratší úvaze. "Tedy uvnitř. Ano?"
"Vezměme si například středověkou teorii představ a skutečnosti," promluvila Monika klidně. "V představách jsem dítětem, ale ve skutečnosti, stejně jako v případě hostie a vína přeneseně…"
"Dobrá," přerušil ji Leo. "Jsi Eldritch, věřím ti. Přesto se mi tohle místo nezalíbilo. Ti glukové…"
"Neobviňuj z toho Chew–Z," řeklo dítě. "Je to moje vina. Jsou výtvorem mé mysli a ne Chew–Z. Musí být ve vesmíru všichni krásní? Mně se líbí glukové, je v nich něco přitažlivého."
"Řekněme, že bych chtěl vytvořit vlastní vesmír," řekl Leo. "Zřejmě i ve mně je skryto nějaké zlo, nějaká stránka mé osobnosti, o níž nic netuším. Mohlo by to způsobit, že bych vytvořil ještě něco odpornějšího, než co jsi vytvořila ty."
Se soupravami Perky Pat byl člověk přinejmenším omezen tím, co do nich sám umístil, jak správně prohlásil sám Eldritch. A proto také byly bezpečnější.
"Ať už by to bylo cokoli," prohlásilo dítě lhostejně, "zmizelo by to v okamžiku, kdy bys usoudil, že se ti to nelíbí. A kdyby se ti to líbilo…" pokrčila rameny. "Tak by sis to nechal. Proč ne? Komu by to vadilo? Jsi sám ve svém…"
odmlčela se a zakryla si rukou ústa.
"Sám?" zeptal se Leo. "Chceš tím snad říct, že se každý přenáší do jiného vesmíru? Takže to není stejné, jako u souprav, kde se každý ve skupině, která užila Can–D, přenáší do světa soupravy. Muži se stávají Waltem a ženy Perky Pat. Takže to znamená, že ty tady nejsi."
Anebo, napadlo jej, tady nejsem já. Takže v tom případě… Holčička jej pozorně sledovala, snažila se odhadnout, kolik toho ví.
"Neužili jsme Chcw–Z," pronesl Leo klidně. "Všechno tady je jen důsledek hypnózy. Naprosto vymyšlené prostředí. Nepohnuli jsme se ani o krok z výchozího bodu. Stále jsme ve vašem sídle na Luně. Chew–Z netvoří žádný nový vesmír a ty o tom dobře víš. Nezpůsobuje žádnou opravdovou reinkarnaci. Je to jen jedna veliká halucinace."
Dítě mlčelo, ani na okamžik ale z Lea nespustilo oči. Ty oči hleděly bez mrknutí, chladně, jasně, zářivě.
"No, tak dál, Palmere," pobízel Leo. "Jak ve skutečnosti účinkuje Chew–Z?"
"Už jsem ti to vysvětloval," promluvilo dítě chraptivým hlasem.
"Je to ještě méně reálné než svět Perky Pat po užití naší drogy. A není ani trochu jasné, co je lepší – zda skutečnost prožitku nebo složitá halucinace. Myslím, že bez diskuzí to první."
"Tohle není žádná halucinace," řeklo dítě. "A radši tomu uvěř, nebo se z tohoto světa živý nedostaneš."
"Nelze zemřít ve vymyšleném světě," nesouhlasil Leo. "Stejně jako se nelze znovu narodit. Vracím se do P. P. Layouts."
Opět se vydal vzhůru po schodišti.
"Jen běž," ozvala se holčička za jeho zády. "Uvidíš, jak mě to zajímá. Jen počkej a uvidíš, k čemu to povede."

Leo vystoupil po schodišti a prošel zářivým oblakem. Zalila jej záplava oslepujícího, zuřivě rozžhaveného slunečního světla. Prchl z ulice do stínu nejbližší brány.
Všiml si ho tryskový taxík, který slétl ze střechy vedlejšího mrakodrapu.
"Pojedeme, pane?" otázal se automat. "Bude lepší schovat se. Už je skoro poledne."
Leo, blízký udušení, křečovitě lapnul po vzduchu:
"Jistě, děkuji. Odvez mě do P. P. Layouts."
Ztěžka, se posadil do taxíku a okamžitě se v sedadle natáhl, opojený chládkem, zajištěným antitermickou ochranou vozidla.
Taxík vyrazil a zakrátko přistál na parkovišti hlavní budovy jeho firmy.
Když dorazil do sekretariátu, přikázal slečně Gleasonové:
"Okamžitě se spojte s Mayersonem a zjistěte, proč neudělal nic, aby mě zachránil."
"Zachránit vás?" otázala se užasle slečna Gleasonová. "Co se děje, pane Bulero?"
Následovala jej do jeho pracovny.
"Kde jste byl a jak…"
"Pošlete mi sem Mayersona!"
S úlevou usedl za stůl. K čertu s Palmerem Eldritchem, řekl si a sáhl do zásuvky pro svou oblíbenou anglickou bryerku a půllibrovou dózu s tabákem.
Právě když si zapaloval dýmku, otevřely se dveře a objevil se Barney Mayerson. Byl unavený a vypadal přihlouple.
"No?" vyštěkl Leo, energicky potahující z dýmky.
"Já…" začal Barney a otočil se na slečnu Fugate, která jej doprovázela. Udělal nezřetelné gesto, opět se otočil na Lea a řekl:
"V každém případě jste se vrátil."
"Samozřejmě, že jsem se vrátil. Postavil jsem si schodiště. Nechceš mi vysvětlit, proč jsi nehnul ani prstem? Myslím, že ne. No, ale jak sám říkáš, šlo to i bez tebe. Teď už přece jen něco málo o tom Chew–Z vím. Je mnohem horší než Can–D. To můžu prohlásit s čistým svědomím. Bez nejmenších pochyb se dá prohlásit, že způsobuje halucinace. A teď k věci. Eldritch přesvědčil OSN, že Chew–Z vyvolává skutečnou reinkarnaci, což vyhovuje náboženskému přesvědčení více než poloviny členů Valného shromáždění, včetně toho indického hovňouse Hepburn–Gilberta. Je to podvod, protože Chew–Z takhle ani zdaleka nepůsobí. Po užití Can–D vznikají mezilidské vztahy, lidé se dělí o prožitky. A nejhorší vlastností Chew–Z je jeho solipsismus…" odmlčel se a znechuceně se otázal: "Copak, slečno Fugate? Na co třeštíte oči?"
"Promiňte, pane Bulero," zamumlala Roni Fugate, "ale pod vaším stolem něco je."
Leo se sklonil a podíval se pod stůl.
Ze škvíry mezi nohou stolu a podlahou něco vylezlo a zíralo na něj nehybnýma zelenýma očima.
"Vypadni odtud!" zavrčel Leo a požádal Barneye: "Najdi nějaké pravítko nebo smeták, něco, čím bych to mohl odstranit."
Barney opustil pracovnu.
"Ať to trefí šlak, slečno Fugate," prohlásil Leo a prudce sál dýmku. "Radši nechci ani pomyslet, co to může být. A co to znamená."
Protože to mohlo znamenat, že Eldritch – v podobě malé Moniky – měl pravdu, když řekl, že uvidí, jak ho to zajímá. A že má počkat, aby se přesvědčil, k čemu to povede.
To něco vyklouzlo zpod stolu a uhánělo ke dveřím. Protáhlo se to škvírou pod dveřmi a zmizelo.
Bylo to ještě horší než gluk. Leo to zahlédl jen jednou – a dokonale mu to stačilo.
"No. to bychom měli," řekl. "Je mi líto, slečno Fugate, ale můžete se vrátit do své pracovny. Nemá žádný smysl diskutovat o tom, co dělat s nevyhnutelným nástupem Chew–Z na trh. Protože ve skutečnosti nemluvím s nikým. Sedím tu a mluvím sám se sebou."
Byl zklamaný. Eldritch jej měl v rukou a právě mu předvedl skutečnou nebo přinejmenším údajnou hodnotu Chew–Z. Sám Leo považoval halucinaci za skutečnost. Jen ten příšerný hmyz, schválné vytvořený Palmerem Eldritchem, mu řekl pravdu.
Kdyby ho nebylo, řekl si Leo, mohl bych tu uváznout navždy. Jak řekl Eldritch, strávit celý život v téhle napodobenině vesmíru.
Ježíši, pomyslel si, dostal mě.
"Slečno Fugate, nestůjte tu, prosím. Vraťte se do své pracovny."
Vstal, přistoupil k ledničce a do papírového kelímku si nalil minerálku. Neskutečné tělo pije neskutečnou minerálku, říkal si. Před očima neskutečné pracovnice.
"Slečno Fugate, jste opravdu milenkou pana Barneye Mayersona?"
"Ano, pane Bulero. Už jsem vám to říkala."
"A nechcete být moje," potřásl Leo hlavou. "Protože jsem příliš starý a příliš vylepšený. Víte co… spíš nevíte, že v tomto vesmíru mám jistou moc. Mohl bych změnit svoje tělo, omládnout."
Anebo, napadlo jej, udělat z tebe stařenu. Jak by se ti to líbilo? uvažoval. Vypil vodu a hodil kelímek do odpadků. Aniž by na slečnu Fugate pohlédl, pomyslel si: Jste v mém věku, nebo starší. No, řekněme, že je vám tak dvaadevadesát. Alespoň v tomto světě. Zestárla jsi tu… čas ti ubíhal rychleji, protože jsi mě odmítla a já nemám rád, když se mně odporuje. Jsi dokonce starší než sto let, říkal si dál, a jsi stará, vrásčitá, hubená, bez zubů, slepá. Jsi nestvůra.
Za zády zaslechl tichý, chraptivý sten. Roztřesený pisklavý hlásek jako pískot vyplašeného ptáka:
"Ach, pane Bulero!"

Měním názor, pomyslel si Leo. Jsi stejná jako předtím, všechno vracím, v pořádku? Otočil se a uviděl Roni Fugate – anebo spíš něco, co stálo tam, kde předtím ona. Pavučina z propletených šedých pruhů tvořila křehkou, roztřesenou bytost… viděl hlavu, propadlé tváře a oči jako dvě hrudky bílého slizu, z nichž tryskaly lepkavé, gumovité slzy – oči, které se snažily prosit, ale nemohly, protože nebyly schopné zjistit, kde vůbec je.
"Jsi zase taková, jaká jsi byla," pronesl Leo ochraptěle a zavřel oči. "Řekni mi, až bude po všem."
Kroky. Mužské. Barney se vracel se do pracovny.
"Je stejná, jako byla předtím?" otázal se Leo se stále zavřenýma očima.
"Ona? Kde je Roni? Co je to?"
Leo otevřel oči.
Nebyla to ani Roni Fugate, ani její prastará podoba. Byla to kaluž něčeho, co nebyla voda. Kaluž žila svým životem a plavaly v ní jakési ostré, šedé úlomky.
Hustá lepivá kaše pomalu vytvarovala výpusť, pak se otřásla a jakoby se schoulila do sebe. Kousky tvrdé šedé hmoty uvnitř kaše se spojily a vytvořily kulovitý tvar s rozcuchanými, mastnými vlasy na temeni. Byly vidět nezřetelné obrysy prázdných očních důlků.
Vznikala lebka něčeho, co se teprve mělo stát živým stvořením. Podvědomá Leova touha, aby dívka poznala tu nejhorší stránku evoluce, povolala k životu tuto příšernou bytost.
Čelisti klaply – otevřely se a zavřely – jako by jimi potahovaly neviditelné provázky. A když tak plavaly po hladině, zahuhňaly:
"Vidíte, pane Bulero, ona nežila tak dlouho. Zapomněl jste na to."
Ačkoliv jej poněkud připomínal, hlas nepochybně nepatřil Roni Fugate, ale Monice. Zaznával jakoby zpoza tlusté zdi.
"Přikázal jste jí, aby překročila stovku, jenže ona se nedožije ani sedmdesáti. Takže už byla třicet let mrtvá, ale vy jste jí přikázal žít. To jste chtěl. A co je ještě horší…"
Bezzubé čelisti klaply a oční důlky bez očí na něj nehybně hleděly. "… ona se nevylepšila za života, ale v zemi."
Lebka domluvila a pak se pomalu rozpustila. Po hladině kaluže opět plavaly jen její kousky.
Po delším mlčení Barney řekl:
"Vem nás odtud, Leo."
"Hej, Palmere!" zvolal Leo. Neovládal hlas, třásl se strachy. "Hej, víš co? Vzdávám se, opravdu."
Podlaha pracovny pod jeho nohama okamžitě shnila, změnila se v kaši a pak vyrašila živými, zelenými klíčky. Leo zjistil, že je to tráva. Zdi i strop se rozpadly na prach – déšť tiše padajícího popela. Nad Leovou hlavou se objevila modrá, klidná obloha.
Monika stále seděla na trávníku s hůlkou a kufříkem dr. Smileho v ruce.
"Nechcete, aby tu Barney Mayerson zůstal? Domnívala jsem se, že nechcete. Nechala jsem ho odejít s ostatními, které jste stvořil. Je to tak dobře?" usmála se na něj.
"Je to v pořádku," přitakal přidušeně. Když se rozhlédl kolem, viděl jen zelenou pláň. Dokonce i prach, tvořící ještě nedávno P. P. Layouts, firemní budovy i personál, zmizel, až po něm zbyla jen tenoučká vrstvička na jeho rukou a obleku. Zamyšleně jej setřásl.
"Prach jsi," pronesla Monika, "a v prach…"
"V pořádku. Chápu, není třeba mi to podávat po lopatě. Takže – bylo to neskutečné – a co z toho? Dokázal jsi svoje, Eldritchi, budiž ti přáno. Můžeš si tu dělat všechno, co se ti jen zlíbí a já jsem tady nikdo, jen fantom."
Pocítil vůči Palmeru Eldritchovi hlubokou nenávist. Jestli se mi odsud podaří utéct, pomyslel si, jestli se mi podaří utéct, ty zkurvysyne…
"No, no," pokárala jej holčička, "neužívejte tady taková slova. Ne, to vám nedovolím. Neřeknu vám, co udělám, jestli toho nenecháte, ale vy mě dobře znáte, pane Bulero. Nemám pravdu?"
Leo souhlasil:
"Máš."
Poodešel o několik kroků, vytáhl kapesník a utřel si pot z čela, krku i z prohlubně pod Adamovým jablkem, již bylo vždy tak obtížné dobře vyholit. Bože, prosil v duchu, pomoz mi. Pomůžeš? Jestliže to uděláš, jestliže dokážeš vstoupit do tohoto světa, udělám všechno, všechno, co budeš chtít. Bojím se a jsem nemocný. Zabíjí to mé tělo, i když je to jen fantom těla, výtvor ektoplazmy.
Předklonil se a vyzvracel se na trávník. Drželo ho to dlouho – alespoň se zdálo, že to bylo dlouho – pak se už cítil mnohem lépe. Dokázal se otočit a pomalu přijít k dítěti, sedícímu u kufříku.
"Podmínky," řekla holčička lhostejně. "Vypracujeme podrobný soupis zájmů obou našich firem. Potřebujeme tvoji vynikající síť satelitů a transportní systém, tvoje moderní meziplanetární lodě a bůhví kolik tvých plantáží na Venuši. Chceme to všechno, Bulero. Budeme rostliny pěstovat tam, kde teď pěstuješ Can–D, vozit Chew–Z ve stejných lodích, prodávat kolonistům stejnými zkušenými obchodníky, těmi, kteří dosud pracovali pro tebe, dělat jim reklamu s pomocí profesionálů, jako je Allen a Charlotte Faineovi. Can–D a Chew–Z si nebudou konkurovat, protože bude jen jedna droga – Chew–Z. Zanedlouho oznámíš, že končíš s obchodem. Pochopils mě, Leo?"
"Jistě," odpověděl Leo. "Nejsem hluchý."
"Uděláš to?"
"Jistě," přikývl Leo.
A vrhl se na dítě.
Uchopil ji za krk a zmáčkl. Hleděla mu přímo do obličeje, našpulila rty, ale neřekla ani slůvko; nepokoušela se ani vytrhnout, ani škrábat nebo nějak bojovat. Škrtil ji tak dlouho, že měl pocit, jako by mu ruce přirostly k jejímu krku navždy, jako pokroucené kořeny nějaké staré, ale pořád ještě živé rostliny.

Když ji pustil, byla mrtvá. Její tělo se nachýlilo dopředu, pak se otočilo a padlo na bok, aby spočinulo na trávníku. Žádná krev. Žádná stopa po boji, jen temně rudé skvrny na krku.
Vstával a nemohl tomu uvěřit: opravdu jsem to udělal? Je on – ona nebo ono – ať už je to cokoli, po smrti?
Vymyšlený svět ale existoval dál. Leo čekal, že zmizí zároveň s její – Eldritchovou – smrtí.
Udiveně stál na místě, nehnul se ani o centimetr, čichal a naslouchal vzdálenému vánku. Nezměnilo se vůbec nic, jen holčička zemřela. Proč? Kde v jeho uvažování byla chyba? Bylo to nepravděpodobné, ale zmýlil se.
Sehnul se a zapnul doktora Smileho.
"Vysvětli mi to," požádal.
"Tady jste ho, pane Bulero, zabil," vysvětloval poslušně plechový hlas dr. Smileho. "Ale v sídle na Luně…"
"Dobrá," přerušil jej Leo příkře, "řekni mi, jak se odtud můžu dostat. Jak se můžu vrátit na Lunu a…"
Pokrčil rameny.
"Víš, o co mi jde. O návrat do skutečnosti."
"Právě teď," vysvětloval dr. Smile, "vám Palmer Eldritch, ačkoliv je silně rozrušený a navztekaný, píchne prostředek, odstraňující účinky Chew–Z. Zanedlouho se vrátíte zpátky."
Po chvíli dodal:
"Samozřejmě, pojem zanedlouho se týká běhu času ve vašem světě. V tomto světě," zachechtal se, "se to může zdát obdobím podstatně delším."
"Jak dlouho to bude trvat?"
"Ach, mohou to být celé roky," odvětil dr. Smile. "Je ale docela možné, že ne. Dny? Měsíce? Čas je velice subjektivní pojem, takže uvidíme, jak jej budete cítit vy."
Leo se posadil vedle dětského těla a unaveně si povzdechl, sklonil hlavu na prsa a připravil se na dlouhé čekání.
"Budu vám dělat společnost," prohlásil dr. Smile, "jestliže to tedy zvládnu. Mám ale obavy, že bez oživující společnosti pana Eldritche…" Leo si uvědomil, že kovový hlas slábne a hovoří stále pomaleji.
"Tenhle svět nedrží nic, kromě pana Eldritche," mluvil kufřík potichu. "Obávám se tedy, že…"
Hlas zmlkl.
Nastalo ticho. Ztichl dokonce i vánek.
"Jak dlouho?" položil si Leo otázku. Pak začal uvažovat, zda, tak jako předtím, může něco udělat.
Začal hýbat rukama jako dirigent, mával jimi ve vzduchu, pokoušel se vytvořit tryskového taxíka.
Konečně se objevily nezřetelné obrysy vozidla. Nehmotné, bezbarvé, skoro průzračné. Leo vstal, přistoupil blíž a ještě jednou se ze všech sil pokusil. Na okamžik se mu zazdálo, že taxík získává barvu i reálnou podobu, najednou to ale vše skončilo a jako prázdná chitinová skořápka se to rozletělo na kousky. Rozbité zbytky, nanejvýš dvourozměrné, se rozletěly do všech stran. Leo se otočil a zklamaně odešel. Je to svinstvo, říkal si zhnuseně.
Bezcílně šel dál. V jednu chvíli v trávě zahlédl něco ležet. Opatrně k tomu přistoupil. Tady je, řekl si, konečný důkaz toho, co jsem udělal.
Špičkou boty kopl do mrtvého gluka. Noha jím projela a Leo s odporem odstoupil.
Sel dál s rukama hluboko v kapsách, zavřel oči a opět se v duchu pomodlil. Zpočátku nezřetelné přání se změnilo v touhu. Dostanu ho ve skutečném světě, řekl si. Nejen tady, ale i tam, kde se to objeví v novinách. Ne kvůli sobě, ne proto, abych zachránil P. P. Layouts a obchod s Can–D, ale… Věděl kvůli komu. Kvůli lidem. Protože Palmer Eldritch je vetřelec, agresor a my všichni skončíme takhle, ve světě mrtvých věcí, staneme se jen náhodně zvolenými částmi celku.
To je ta "reinkarnace", slíbená Hepburn–Gilbertovi.
Nějakou dobu se procházel bez cíle, postupně se vracel ke kufříku dr.Smileho.
Něco se nad kufříkem naklánělo.
Člověk nebo pseudo–člověk.
Když to uvidělo Lea, prudce se to narovnalo. Když na něj stvůra zažírala, zableskla plešatá lebka. Pak vyskočila a rychle zmizela.
Prox.
Leo sledoval prchající bytost a pomyslel si, že se díky hlavolamu konečně složily. Palmer Eldritch zalidnil svůj svět pouze takovými obyvateli. Pořád k nim měl silná citová pouta, i teď, po návratu do mateřské soustavy. To, co se teď objevilo, umožnilo nahlédnout do nejhlubších zákoutí Palmerovy duše. Eldritch si ani nemusel uvědomovat, že vymyšlený svět osídlil Proxy, jejich přítomnost mohla být překvapením i pro něj.
Pokud to ovšem nebyla soustava Proximy.
Možná by bylo dobře jít za tím Proxem.
V jeho stopách šel, jak se mu zdálo, celé dlouhé hodiny. Neviděl nikoho; travnatá pláň byla prázdná až k horizontu.
Konečně před sebou spatřil nějaký objekt. Pospíšil k němu a najednou se ocitl před zaparkovanou lodí. Stál a udiveně na ni hleděl. Pozemská loď to určitě nebyla – nebyla to ale ani loď Proxů.
Prostě nepocházela z žádné z těchto dvou soustav.
Ani obě postavy, které polehávaly u lodi, nebyly ani Proxi, ani pozemšťané. Nikdy dřív nikoho podobného neviděl. Dlouhé štíhlé končetiny jako klacíky, groteskní vajíčkové hlavy, jež dokonce i z této vzdálenosti působily podivně křehkým dojmem. Vysoce rozvinutá rasa, ohodnotil je Leo, a přesto spřízněná s Pozemšťany – byli spíše podobni jim než Proxům.
Přistoupil k nim s rukou zvednutou k pozdravu.
Jedna z bytostí se na něj otočila, a když jej spatřila, otevřela ústa a strčila loktem do svého druha. Obě pak vytřeštily oči. Nakonec ta první řekla:
"Můj Bože, Alecu, to je jedna ze starých forem. Víš, nevyčlověk."

„Jóo," přitakala druhá.
"Počkat," vyjekl Leo, "hovoříte pozemským jazykem, angličtinou z dvacátého prvního století – takže jste už pozemšťana museli vidět."
"Pozemšťana?" podivil se ten, který byl nazván jménem Alec. "My jsme pozemšťané. Kdo jsi ale, k čertu ty? Hříčka přírody, živá zkamenělina vymřelá před staletími, to jsi ty. No, možná ne před staletími, ale i tak už je to hodně dávno."
"Musela se tu zachovat nějaká enkláva těchto stvoření," prohlásil první. Leovi zase řekl: "Kolik takových prvotních lidí tady, kromě tebe, ještě žije? No, pojď sem, kamaráde, nic ti neuděláme. Jsou tu nějaké ženy? Můžete se reprodukovat?" Pak řekl druhému: "To se jen zdá, že uběhla staletí. Musíš si prostě uvědomit, že jsme se vyvíjeli rychlostí sto tisíc let za rok. Nebýt Denkmala, tak by ti prvotní lidé pořád…"
"Denkmal," zamumlal Leo. Takže tohle byl konečný výsledek Terapie E. Dělily jej od nich pouhé dvě desítky let, ale jemu se, stejně jako jim, zdálo, že je to propast milionů let. Věděl, že je to jen přelud, sám po zakončení Terapie E může vypadat stejně. Jenže tady ti neměli chitinovou pokožku, což byla jedna z nejdůležitějších charakteristik vylepšených lidí. "Navštěvuji jeho kliniku," oznámil těm dvěma. "Jednou týdně. V Mnichově. Vylepšuji se, léčení pokračuje dobře." Přistoupil blíž a po/orně si je prohlížel.
"A kde máte chitinovou pokožku? Ochranu před sluncem?"
"No, to období falešného oteplení už skončilo," vysvětloval Alec. "Byla to vina Proxů, spolupracujících s Renegátem. To snad víš. Anebo třeba nevíš."
"S Palmerem Eldritchem," zašeptal Leo.
"Jóo," přitakal Alec. "Ale my jsme ho dostali, tady, na tomhle měsíci. Teď je tu svatyně… Ne naše, prox–ská. Přicházejí ho sem tajně uctívat. Neviděl jsi nějakého? Máme rozkaz zatknout každého, koho tu uvidíme. Toto teritorium patří OSN."
"Kolem které planety ten měsíc krouží?" otázal se Leo.
Oba vylepšení pozemšťané se pousmáli.
"Kolem Země," odpověděl Alec. "Je to umělý měsíc. Byl zkonstruován už před mnoha lety, jmenuje se Sigma 14–B. Copak ve tvé době neexistoval? Je opravdu velice starý."
"Nejspíš existoval," přikývl Bulero. "Takže mě můžete vzít s sebou na Zemi?"
"Jistě," oba vylepšení přikývli. "Startujeme za půl hodiny. Vezmeme tě s sebou – tebe i zbytek tvého kmene. Jen nám řekni, kde je vesnice."
"Jsem tu sám," vyštěkl Leo vztekle. "A ani v opačném případě bych nebyl členem kmene. Nepocházím z prehistorických časů."
Uvažoval, jak se tady, v budoucnosti, ocitl. Anebo to byl další přelud, vytvořený mistrem iluzí Palmerem Eldritchem? Proč by si měl myslet, že ti dva jsou reálnější než malá Monika, glukové nebo syntetické P. P. Layouts, jež navštívil – navštívil a viděl, jak se rozsypalo na prach? Byl to Palmer Eldritch, jeho představy budoucnosti, výtvory pronikavého, tvořivého ducha, zatímco on, Leo, čekal v jeho sídle na Luně, až zmizí efekt nitrožilní injekce Chew–Z. Nic víc.
Popravdě řečeno, když tak stál před lodí, viděl za ní nezřetelnou linii obzoru – byla poloprůzračná, nedostatečně hmotná. A ti dva vylepšení pozemšťané… Jejich obraz byl nepatrně zkreslený, připomínal mu krátkozrakost, jíž trpěl, než mu naoperovali dokonalé oči. Ti dva se na toto místo vůbec nehodili. Natáhl ruku k prvnímu pozemšťanovi.
"Chtěl bych ti stisknout dlaň," prohlásil.
Pozemšťan Alec rovněž natáhl ruku a usmál se. Leova ruka jeho rukou prošla jako skrz vzduch.
"Hej," podivil se Alec, zamračil se a rychle ucukl. "Co se děje? Ten chlápek není reálný," řekl druhému. "To jsem si mohl myslet. Je to… jak se jim říkalo? Podle žvýkání toho čertovského narkotika, které Eldritch přivezl ze soustavy Proximy. Ach, ano – žvýkač. Je to přelud."
Vztekle na Lea pohlédl.
"Skutečně?" odvětil Leo tiše. Uvědomoval si, že Alec měl pravdu. Bulerovo tělo zůstalo na Luně, tady nebylo.
Kdo ale v tomto případě stvořil ty dva vylepšené pozemšťany? Třeba to ani nebyl mozek Palmera Eldritche. Alec si jej pozorně prohlížel.
"Hele," obrátil se na svého druha. "Ten žvýkač mi připadá hrozně povědomý. Určitě jsem jeho fotku viděl v novinách. Jak se jmenuješ, žvýkači?" obrátil se na Lea, a prohlížel si ho ještě hrozivěji a pozorněji.
"Leo Bulero."
Oba vylepšení pozemšťané vzrušeně vyskočili.
"Hej!" vykřikl Alec. "Nic zvláštního, že mi připadal tak povědomý. To je ten chlápek, který zabil Palmera Eldritche! Jsi hrdina, kamaráde," oznámil Leovi. "Vsadil bych se, že o tom nemáš ani páru, protože jsi jenom žvýkač, že jo? A vrátil ses strašit na tohle historické místo, kde…"
"On se nevrátil," přerušil ho druhý. "Je z minulosti."
"Jenže se ještě vrátit může," oponoval Alec. "Tohle je jeho druhé zjevení mimo správný čas. Vrátil se taky… no dobrá, nechceš mě domluvit? Vrátil ses tedy, na toto místo, protože jsi tady zabil Palmera Eldritche."
Otočil se a rozběhl se k lodi.
"Oznámím to novinářům," volal. "Možná ti udělají nějaké fotky. Duch ze Sigmy 14–B. Teď sem teprve začnou lítat turisti. Čekej!" ukazoval živě. "Třeba se tady objeví i duch Palmera Eldritche, tedy jako žvýkač. Aby se pomstil."
Tato poslední myšlenka jej zřejmě příliš nepotěšila.
Leo poznamenal;
"Už se stalo."
Alec se zastavil, pak se pomalu vrátil.
"Opravdu?" rozhlížel se kolem nervózně. "Kde je? Někde blízko?"

"Nežije," odpověděl Leo. "Zabil jsem ho. Uškrtil."
Necítil nic, jeti strašlivou únavu. Jak je možné radovat se z něčí smrti? Zvláště ze smrti dítěte?
"Musejí to opakovat celou věčnost," zašeptal Alec a pohlížel na něj s obdivem a hrůzou. Potřásl velikou, vejcovitou hlavou.
"Nic jsem neopakoval," nesouhlasil Leo. "Udělal jsem to poprvé."
A přitom si pomysle] – nebylo to doopravdy.
Teprve to udělám.
"Chceš tím snad říct," promluvil Alec, "že…!"
"Musím to teprve udělat," prskl Leo. "Ale jeden z mých konzultantů jasnovidců tvrdí, že se to stane co nevidět. Pravděpodobně."
Nesmím zapomínat na to, že ta věc není nevyhnutelná. Eldritch to věděl také, což dokonale vysvětlovalo jeho snažení. Zabraňoval tak – alespoň v to doufal –své smrti.
"Pojď se mnou," pobídl ho Alec "a. podívej se na památník té události."
Leo neochotné pozemšťana následoval.
"Proxi," prohodil Alec přes rameno, "tohle místo… snaží se to znasvětit."
"Znesvětit," opravil ho druhý.
"Jo," přikývl Alec. "Tady je to."
Zastavil se.
Před nimi se tyčil působivý žulový obelisk. Ve výšce očí na něm byla připevněna mosazná tabulka. Leo, ač dobře věděl, že dělá chybu, přečetl nápis:
POBLÍŽ TOHOTO MÍSTA BYL V ROCE 2016 NEPŘÍTEL SLUNEČNÍ SOUSTAVY PALMER ELDRITCH ZABIT V ŘÁDNÉM SOUBOJI HRDINOU NAŠICH DESETI PLANET LEO BULEREM ZE ZEMĚ.
"Olé!" vykřikl Leo a přečetl si to ještě jednou. A pak znovu. "Jenom by mě zajímalo," pronesl pohrdavě, "zda to Palmer Eldritch viděl taky."
"Jestli je žvýkač," odpověděl Alec, "pak určitě. Chew–Z produkované Palmerem Eldritchem vyvolává efekt, jemuž říkal časová ozvěna. Proto jsi také tady, v bodě na léta vzdáleném tvé smrti. Mám dojem, že už nežiješ. Leo Bulero je už po smrti, že?" otázal se svého kolegy.
"Jistě, k čertu," odpověděl tázaný. "Už pár desítek let."
"Zdá se mi, že jsem četl…" Alec hleděl na něco za Leovými zády. Strčil do druha loktem. Leo se otočil, aby se podíval, co tam je.
Blížil se k nim vyhublý, nehezky vyhlížející bílý pes.
"Je tvůj?" zeptal se Alec.
"Ne."
"Vypadá jako pes žvýkač," prohlásil Alec. "Podívej, je trochu průzračný."
Všichni tři sledovali psa, který k nim došel, minul je a přiběhl k památníku.
Alec zvedl kámen a hodil jím po psovi. Kámen jím ale proletěl a přistál v trávě. Byl to opravdu pes žvýkač.
Před očima celé trojice se pes zastavil u památníku, chvíli, jak se zdálo, hleděl na mosaznou tabulku a pak…
"Znesvěcení," vykřikl Alec a obličej mu zrudl vzteky. Rozběhl se za psem, mával rukama a pokoušel se jej nakopnout. Potom sáhl po laserové pistoli u pasu, ale z rozčilení nedokázal rozepnout pouzdro.
"Znesvěcení," opravil ho kolega.
"To je Palmer Eldritch," poznamenal Leo.
Eldritch dal jasně najevo svoje pohrdání památníkem a nedostatek strachu z budoucnosti. Takový pomník nikdy existovat nebude. Pes pomalu odešel, provázen zuřivými nadávkami obou vylepšených pozemšťanů.
"Víš určitě, že to není tvůj pes?" tázal se Alec podezřívavě. "Pokud vím, jsi tady jediný žvýkač."
Změřil si ho pohledem.
Leo se pokoušel odpovědět, vysvětlit jim, co se stalo.
Bylo důležité, aby ho pochopili. Najednou, bez jakéhokoli upozornění, oba vylepšení zmizeli; travnatá pláň, památník, odcházející pes – všechno přestalo existovat, jako by někdo vypnul přístroj, který je vytvořil a udržoval při životě.
Viděl jen prázdnou bílou plochu, propast světla, jako by z holografického projektoru odstranili čočku. To je světlo, řekl si, jež způsobuje jev, jemuž říkáme skutečnost.
A najednou seděl v prázdném pokoji v sídle Palmera Eldritche na Luně, naproti stolu s elektronickými přístroji.
Ten přístroj, zařízení nebo co to bylo, řeklo:
"Ano, viděl jsem ten památník. Má ho čtyřicet pět procent variant budoucnosti. Je to méně než padesátiprocentní pravděpodobnost, takže mě to absolutně nezajímá. Nabídni si doutník."
Přístroj opět natáhl držák s doutníkem.
"Ne," odpověděl Leo.
"Mám v úmyslu tě na nějakou dobu propustit. Řekněme tak na čtyřiadvacet hodin. Můžeš se vrátit do pracovny ve své ubohé firmě na Zemi. A když už tam budeš, byl bych rád, kdyby sis všechno promyslel. Sílu Chew–Z jsi už poznal. Chápeš, že tvůj předpotopní výrobek, Can–D, se mu rovnat nemůže. A co víc…"
"Hovno!" odfrkl Leo. "Can–D je nesrovnatelně lepší."
"No, promysli si to," prohlásil přístroj přesvědčeně.
"Dobrá," přikývl Leo.
S námahou vstal. Byl opravdu na umělé oběžnici Země, zvané Sigma 14–B? To byl úkol pro Felixe Blaua, podívají se na to jeho experti. Teď nemá smysl se tím trápit. Má jiné problémy. Pořád ještě se mu nepodařilo vymknout se z rukou

Palmera Eldritche.
Mohl uprchnout – pokud vůbec – jen když se jej Eldritch rozhodne propustit. Taková byla pravda, ač nebylo lehké se s ní smířit.
"Chtěl bych tě upozornit na to," oslovil jej přístroj, "že jsem se k tobě zachoval velice ohleduplně, Leo. Mohl jsem přidat… no řekněme, mnohem delší dobu k tomu poměrně krátkému času, jímž je omezen tvůj život. A můžu to udělat kdykoliv. Proto také očekávám, že můj návrh budeš brát velice vážně."
"Jak už jsem řekl, promyslím si to."
Byl vzrušený, jako by vypil mnoho šálků kávy.
Chtěl odtud zmizet co nejrychleji. Otevřel dveře a ocitl se na chodbě. Když zavíral, elektronická hračka řekla:
"Jestli se rozhodneš nespojit se se mnou, Leo, nebudu čekat a zabiju tě. Musím, abych zachránil sebe. Rozumíš?"
"Rozumím," odpověděl Leo a zavřel za sebou.
Já tebe taky, řekl si. Musím tě zabít… Proč nemůžeme oba použít nějaký opis, například, jak se to říká u psů, uspat.
A budu to muset udělat ne proto, abych zachránil sebe, ale celé lidstvo. To je moje opora, o tu se mohu opřít. Musím to udělat i kvůli těm dvěma vylepšeným vojákům, se kterými jsem se setkal u památníku. Aby měli co hlídat.
Pomalu šel chodbou. Na jejím druhém konci stála skupinka reportérů z videonovin. Takže ještě neodletěli, dokonce ani neabsolvovali tiskovou konferenci – neuplynulo moc času. Takže v tom měl Palmer pravdu.
Leo se připojil k reportérům a začal se cítit podstatně klidněji.
Snad se mu teď podaří uprchnout. Snad jej chce Palmer opravdu pustit. Přežije a opět bude čichat, vidět a pít ve skutečném světě.
V hloubi duše ale věděl, že ne. Eldritch by jej nikdy nepustil; jeden z nich bude muset nejdřív zahynout.
Doufal, že to nebude on. Přesto měl hrozivou předtuchu, že i přes památník, který viděl, může prohrát.
VII.
Dveře kanceláře Barneye Mayersona se otevřely dokořán, objevil se v nich únavou shrbený a po cestě špinavý Leo Bulero.
"Nepokoušel ses mi pomoct!"
"Souhlasí," odpověděl po chvíli Barney. Nemělo žádný smysl vysvětlovat proč; ne proto, že by to Leo nedokázal pochopit ani tomu uvěřit, ale už kvůli samotné příčině. Byla prosté nedostatečná.
"Jsi propuštěn, Mayersone," řekl Leo.
"V pořádku."
Přinejmenším jsem naživu, napadlo jej. A kdybych letěl za Bulerem, byl bych už po smrti. Ztuhlými prsty začal ze stolu sbírat svoje věci a házet je do prázdné krabice od vzorků.
"Kde je slečna Fugate?" tázal se Leo. "Zaujme tvoje místo."
Přistoupil blíž k Barneymu a probodl jej pohledem.
"Proč jsi nepřiletěl a neosvobodil mě? Řekni mi, krucinál, nějaký důvod, Barney."
"Podíval jsem se do budoucnosti. Stálo by mě to příliš mnoho. Můj život."
"Vždyť jsi přece nemusel letět sám. Je to velká firma. Mohl bys vzít pár lidí, poslat je a sám zůstat na Zemi. Nemám pravdu?"
Byla to pravda, ale jeho tato možnost vůbec nenapadla. "Takže," pokračoval Leo, "sis musel přát, aby se mi něco stalo. Jiný výsledek není možný. Třeba jsi to udělal podvědomě. Ano?"
"Nejspíš ano," přiznal Barney.
Protože si to sám neuvědomoval. V každém případě měl Leo pravdu; jinak by na sebe vzal tuto odpovědnost, postaral by se o to, aby – jak to navrhoval Blau – byl na Lunu vyslán oddíl ozbrojených zaměstnanců P. P. Layouts.
Teď to bylo jasné. Jak prosté.
"Prožil jsem hrozné věci," řekl Leo. "V sídle Palmera Eldritche to bylo hrozné. Barneyi, je to odporný čaroděj. Dělal se mnou takové věci, o jakých se ani tobě ani mně nikdy ani nesnilo. Změnil se například v malou holčičku, ukázal mi budoucnost – i když to nemuselo být úmyslně – vytvořil celý vesmír i s hrozným zvířetem zvaným gluk, iluzorním New Yorkem, tebou i Roni. Hnus." Potřásl hlavou. "Kam chceš jít?"
"Existuje jen jedno místo, kam můžu jít."
"Kam? " pohlédl na něj Leo číhavě.
"Jen jednomu člověku se teď může hodit můj jasnovidecký dar."
"Takže jsi můj nepřítel?"
"Jistě. Můžeš si to myslet."
Byl ochoten přijmout Leův názor jako potvrzení vlastní netečnosti.
"Takže tebe dostanu taky," prohlásil Leo. "I s tím zasraným čarodějem, tak zvaným Palmerem Eldritchem."
"Proč takzvaným?" Barney na něj rychle pohlédl a přestal se balit.
„Protože jsem stále víc přesvědčený, že to není člověk. Neviděl jsem ho na vlastní oči kromě těch chvilek, kdy jsem byl pod vlivem Chew–Z. V ostatním čase se na mne obracel prostřednictvím elektronického přístroje."
"Zajímavé," poznamenal Barney.
"Že? A ty jsi tak zkorumpovaný, že chceš jít a požádat o práci v jeho firmě. Přestože to může být nějaký prašivý Prox nebo ještě něco horšího, nějaká příšernost, která se dostala na jeho loď, když letěl na Proximu anebo se vracel, sežralo ho to a zaujalo jeho místo. Kdybys viděl ty gluky…"
"Tak mě k tomu nenuť!" vykřikl Barney. "Nevyhazuj mě!"
"Nemůžu. Ne po tom, co jsi zpackal svou zkoušku loajality." Leo odvrátil zrak a prudce polkl. "Nechci k tobě cítit nic špatného, žádný vztek ani žal. ale…"

Bezmocně sevřel pěsti.
"Bylo to hrozné. Podařilo se mu zlomit mě. A pak jsem narazil na. dva vylepšené pozemšťany a to mi pomohlo. Až do okamžiku, kdy se objevil Palmer v podobě psa a pochcal památník." Leo se zašklebil. "Musím přiznat, že svůj postoj předvedl naprosto přesvědčivě. To pohrdání se nedalo nevycítit."
A jakoby pro sebe dodal:
"Věří, že vyhraje, že se nemá čeho bát, ani po tom, co viděl nápis na památníku."
Barney řekl:
"Přej mi štěstí."
Natáhl ruku. Vyměnili si krátký, rituální stisk ruky a Barney odešel z kanceláře do sekretariátu, pak na chodbu. Cítil se prázdný, vycpaný nějakou látkou bez zápachu a bez chuti. Nic víc.
Když čekal na výtah, dohonila jej Roni Fugate. Byla udýchaná, ve tváři se jí zračila starost.
"Barney…. vyhodil tě?"
Přikývl.
"Ach, můj drahý, co teď?" Zašeptala.
"Teď," odpověděl, "změna barev. Ať už to dopadne jakkoliv."
"Jak ale dokážeme žít spolu, když já budu pracovat u Lea a ty…"
"Nemám ponětí," odpověděl Barney. Výtah přijel a tak nastoupil. "Ahoj," řekl a zmáčkl tlačítko. Dveře se zavřely a Roni mu zmizela z očí. Setkáme se v tom, čemu neokřesťané říkají peklo, pomyslel si. Dřív určitě ne. Jedině, že by peklo bylo už tohle, což je docela pravděpodobné.
Sjel dolů, vyšel z budovy P. P. Layouts a zůstal stát pod tepelnou ochranou, kde čekal na taxík.
Když se objevil, pospíšil k němu, ale vtom zaslechl hlas, volající jeho jméno.
"Počkej, Barney!"
"Zbláznila ses?" vyčítal jí. "Vrať se. Nesmíš přijít o svou slibnou krásnou kariéru kvůli tomu, co ze mě zbylo."
"Chtěli jsme pracovat spolu, nevzpomínáš si? Abychom, jak to říci, zradili Lea. Proč bychom nemohli dál spolupracovat?"
"Všechno je jinak. Vinou mé odporné nechuti či neschopnosti, nebo jak to nazveš, odejít na Lunu a poskytnout mu pomoc."
Sám sobě začal být lhostejný, přestal se vidět v dobrém světle.
"Pane Bože, snad se mnou doopravdy nechceš zůstat?" ptal se dívky. "Jednoho dne se můžeš ocitnout v potížích a budeš potřebovat mou pomoc – a já určitě udělám totéž, co v Leově případě. Nechám tě, aby ses potopila, a ani nehnu prstem."
"Vždyť přece šlo o tvůj…"
"Vždycky o něj jde," odpověděl, "když se něco dělá. To je titul komedie, kterou teď hrajeme."
Neospravedlňovalo jej to, přinejmenším ne ve vlastních očích. Nastoupil do taxíku, mechanicky udal adresu svého bytu a natáhl se v sedadle, zatímco se vozidlo vzneslo do doběla rozpálené oblohy. Daleko dole, pod tepelnou ochranou, stála Roni, clonila si rukama oči a hleděla na odlétající taxík. Nepochybně doufala, že změní názor a vrátí se.
Je třeba mít trochu odvahy podívat se sám sobě do očí a říct si: jsem zkažený. Udělal jsem špatnost a udělám ji znovu. Není to náhoda – vyplývá to z mého skutečného já.
Taxík klesal. Sáhl do kapsy pro peněženku a udiveně zjistil, že není u svého domu. Panicky se snažil zorientovat, kde je. Najednou pochopil. Bylo to budova 492. Udal adresu Emily.
Pchá! Zpátky do minulosti. Tam, kde všechno mělo svůj smysl. Kdy jsem ještě dělal kariéru, kdy jsem věděl, co chci, dokonce i v hloubi duše jsem věděl, co jsem schopen obětovat, dát, odvrhnout… a za co. A teď… Teď, jak si řekl, obětoval kariéru, aby si – jak se domníval – zachránil život. Stejně, jako kdysi obětoval Emily, aby si zachránil život – bylo to tak prosté. Nic nemohlo být jednodušší. Nebyl to idealismus ani závazek, vyplývající z puritánského, kalvínského přesvědčení. Byl to jen instinkt jako u nejprimitivnějšího brouka. Kriste pane! pomyslel si. Udělal jsem to, nejdřív jsem se povýšil nad Emily, teď zase nad Lea. Co jsem to za člověka? A další – byl jsem natolik slušný, že jsem jí to řekl – by byla Roni. Neodvratně.
Snad mi Emily dokáže pomoci, pomyslel si. Snad jsem tu právě proto. Vždycky tyhle věci dokázala vyřešit; prohlédla mě i přes mlhu sebeospravedlňování, jíž jsem se zahaloval, abych neviděl nepříjemnou skutečnost. Což mě, samozřejmě, nutilo k tomu, abych se jí zbavil. Popravdě řečeno, pro někoho, jako jsem já, to samosebou byl dostatečný důvod. Teď už to snad ale budu schopen snést.
Zanedlouho zazvonil u Emiliných dveří.
Jestliže řekne, že se mám přidat k Palmeru Eldritchovi, udělám to, řekl si. A když ne, tak ne. Jenže ona i její muž pro Eldritche pracují. Jak by mě rnohli, pokud chtějí zachovat loajalitu, od toho zrazovat? Takže je to předem rozhodnuté. A snad jsem to i dobře věděl.
Dveře se otevřely. Emily na něj udiveně pohlédla široce rozevřenýma očima. Měla na sobě modrý pracovní plášť, ušpiněný zaschlou i mokrou hlínou.
"Hej," promluvil. "Leo mě vyhodil."
Chvilku čekal, ale Emily neřekla ani slovo.
"Mohu dál?" otázal se.
"Jistě."
Doprovodila ho do bytu. Uprostřed pokoje stál, stejně jako dřív, hrnčířský kruh.
"Zrovna jsem pracovala. Ráda tě vidím, Barney. Jestli chceš šálek kávy, budeš muset…"
"Přišel jsem tě požádat o radu. Teď jsem se ale rozhodl, že je to zbytečné."

Přistoupil k oknu, postavil svou nacpanou krabici na podlahu a vyhlédl ven.
"Nebude ti vadit, když se vrátím ke své práci? Zrovna jsem měla docela dobrý nápad, alespoň mi to tak připadá." Emily si otřela čelo a pak přiložila ruce k očím. "Teď už si tím nejsem tak jistá… a jsem tak unavená. Uvažuju, zda to nemá něco společného s Terapií E."
"Evoluční terapie? Ty ses na to dala?"
Otočil se na patě a pozorně se na Emily zahleděl. Nezměnila se fyzicky?
Zdálo se mu — i když určitě proto, že ji dlouho neviděl – že jí zhrubly rysy obličeje.
Je to věkem, řekl si.
Ale přesto…
"Jak ti to jde?"
"Zatím jsem měla jen jedno sezení. Přesto ale, víš, jsem nějaká divná. Nedokážu se soustředit. Všechny nápady se mi motají dohromady."
"Mám dojem, že bude lepší, když té terapie necháš. I když je to vrcholná touha. I když to dělá každý, kdo něco znamená."
"Nejspíš máš pravdu. Oni jsou ale spokojení. Richard a dr. Denkmal."
Známým způsobem svěsila hlavu.
"Určité by hned zjistili, kdyby něco nebylo v pořádku, že?"
"To nikdo neví. Je to příliš neprozkoumaný jev. Nech toho. Vždycky sis nechávala líbit, když s tebou ostatní manipulovali."
Řekl to rozkazovačným tónem, jaký používal nesčíslněkrát během let, jež strávili spolu, a to převážně s dobrým výsledkem, i když ne vždy.
Teď se mu to ale nepodařilo. Viděl neústupný výraz v jejích očích a sevřené zuby.
"Mám dojem, že to záleží jen na mně," odpověděla hrdě. "A mám v úmyslu pokračovat."
Pokrčil rameny a začal kroužit po bytě. Neměl na ni žádný vliv a vůbec ho to nezajímalo? V duchu spatřil Emily vrácenou ve vývoji… pokoušela se vyrábět nádobí, tvůrčím způsobem pracovat. Bylo to směšné… a hrozné.
"Poslyš," řekl drsně, "kdyby tě ten chlápek opravdu miloval…"
"Vždyť jsem ti přece říkala, že je to moje rozhodnutí. "
Vrátila se ke kruhu. Stál za ním veliký, vysoký hrnec. Barney přistoupil blíž, aby si ho prohlédl. Krásný, řekl si. A jakoby… nějak známý. Nedělala už kdysi něco takového? Nic ale neřekl; jen stál a prohlížel si ho.
"Co chceš dělat?" zeptala se Emily. "Pro koho teď budeš pracovat?"
Zdálo se, že s ním cítí. Připomněl si, jak jí nedávno překazil prodej nádobí pro P. P. Layouts. Mohla by se k němu stavět nepřátelsky, ale – což pro ni bylo typické – nebylo tomu tak. A to určitě věděla, že to byl on, kdo odmítl Hnattovu nabídku.
"Můj osud je možná už rozhodnutý," oznámil jí. "Dostal jsem povolávací rozkaz."
"To je hrozné! Ty na Marsu! To si ani neumím představit."
"Můžu žvýkat Can–D," odpověděl. "Jenže…"
Možná si namísto soupravy Perky Pat pořídím soupravu Emily. A budu trávit čas touhou po tobě. Budu žít životem, který jsem tak hloupě odmítl. Jediné skutečně dobré období mého života, kdy jsem byl opravdu šťastný. Jenže jsem to, samozřejmě, nevěděl, protože jsem to neměl s čím porovnat… a teď už mám.
"Je nějaká naděje, že bys chtěla odletět spolu se mnou?"
Nedůvěřivě na něj pohlédla; oplatil jí stejným pohledem. Oba ten návrh udivil.
"Říkám to vážně," prohlásil.
"Kdy tě to vůbec napadlo?"
"To je jedno," odvětil. "Důležité je jen to, co se cítí."
"Důležité je i to, co cítím já," řekla Emily tiše. "A já jsem v manželství s Richardem moc šťastná. Velice dobře si rozumíme."
Obličej měla bezvýrazný; opravdu si to snad myslela.
Byl prokletý, zavržený, zatracený a odsouzený do hrobu, který si sáni vykopal. A zasloužil si to. Oba to věděli, nemuseli to ani říkat.
"Myslím, že bych už měl jít," prohlásil.
Emily jej nezdržovala. Jen přikývla.
"Doufám," řekl, "že se nevracíš. Mám dojem, že ano. Je ti to vidět na tváři, koukni se do zrcadla."
S tím odešel; dveře se za ním zavřely samy. Okamžité toho litoval, co řekl, i když to pro ni mohlo být dobré… mohlo jí to pomoci. Protože to byla pravda. A tohle jí nepřeji, říkal si. Nikdo to nikomu nepřeje. Dokonce ani ten blbec, její manžel, kterého má radši než mě… což jsem schopen pochopit jedině v případě, že by manželství chápala jako svůj osud. Je odsouzena žít s Richardem Hnattem, odsouzena už nikdy nebýt mou ženou; čas se vrátit nedá.
Dá, pokud se žvýká Can–D, pomyslel si. Nebo ten nový produkt, Chew Z. Všichni kolonisté to dělají. Na Zemi se sehnat nedá, ale na Marsu, na Ganymedu, na každé pozemské kolonii to není nic těžkého.
Zklame–li všechno, zůstane alespoň to.
A třeba už taky všechno zklamalo. Protože…
Když si probral všechny možnosti, zjistil, že k Palmeru Eldritchovi jít nemůže. Ne kvůli tornu, co udělal – nebo se pokoušel udělat – Leovi. Uvědomil si to, když čekal před domem na taxi. Vzduch kolem se chvěl horkem a Barney si pomyslel: stačilo by udělat pár kroků. Našel by mě někdo dřív, než bych zemřel? Asi ne. Tohle by bylo stejně dobré řešení…

Tak tedy konec s nadějí na dobré zaměstnání. Lea by moc pobavilo, kdyby mi dali kopačky. Podivil by se tomu, ale určitě by byl spokojený.
Jen tak, pro legraci, rozhodl se, zavolám Eldritchovi a zeptám se, jestli by mě vzal.
Našel videofonní budku a objednal si hovor s Eldritchovým sídlem na Luně.
"Barney Mayerson," představil se. "Bývalý konzultant – prognostik Leo Bulera, Byl jsem náměstkem ředitele P. P. Layouts."
Eidritchův personální se zamračil a řekl:
"Ano? Co po nás chcete?"
"Hledám u vás práci."
"Prognostiky nepotřebujeme. Je mi líto."
"Nemohl bych mluvit s panem Eldritchem?"
"Pan Eldritch už svůj názor na tuto věc vyslovil."
Barney položil sluchátko a vystoupil z budky.
Ničemu se nedivil.
Kdyby řekli: přileťte na Lunu k pohovoru, udělal bych to? Ano, uvědomil si. Letěl bych, ale pak bych od toho ustoupil. Až bych se přesvědčil, že mi tu práci dají.
Vrátil se do budky a vytočil číslo své náborové kanceláře. "Barney Mayerson," představil se a uvedl svůj identifikační kód. "Před nedávném jsem obdržel povolávací rozkaz. Chtěl bych formality uspíšit. Rád bych vycestoval co nejrychleji."
"Nemůžete se vyhnout lékařskému vyšetření," informoval jej úředník OSN. "Zvláště psychiatrickému. Máte–li ale opravdu zájem, můžete se dostavit kdykoli, třeba hned teď, a nechat se vyšetřit."
"Výborně," odpověděl. "Udělám to."
"A vzhledem k tomu, že se hlásíte jako dobrovolník, pane Mayersone, můžete si vybrat…"
"Vyhovuje mi jakákoli planeta nebo měsíc," přerušil jej Barney.
Položil sluchátko, našel taxík a udal adresu náborové kanceláře poblíž svého bytu.
Když pak taxík s tichým bručením letěl do centra New Yorku, přiletěl zdola druhý a kolébavě pohyboval stabilizátory.
"Pokoušejí se s námi spojit," oznámil mu automatický řidič. "Chcete se jim ozvat?"
"Ne,"odpověděl Barney. "Přidej."
Najednou ale změnil názor.
"Můžeš se jich zeptat, kdo je to?"
"Pokusím se."
V kabině na chvíli zavládlo ticho, pak automat řekl:
"Říkají, že pro vás mají zprávu od pana Palmera Eldritche. Chtějí vám oznámit, že vás přijme a že…"
"Zopakuj to ještě jednou."
"Pan Palmer Eldritch, jehož zastupují, vás zaměstná, jak jste si přál. Ačkoliv v zásadě…"
"Chci si s nimi promluvit."
Mikrofon se přesunul k jeho ústům.
"Kdo je tam?" otázal se Barney.
Ozval se neznámý hlas.
"Tady Icholtz z Chew–Z v Bostonu. Můžeme někde přistát a pohovořit si o vašem zaměstnání u naší firmy?"
"Jsem na cestě do náborové kanceláře. Sám jsem se přihlásil."
"Nemáte ještě nic písemně? Nepodepsal jste?"
"Ne."
"Dobrá. Zatím není pozdě."
"Jenže na Marsu budu moct žvýkat Can–D," řekl Barney.
"Proč to, proboha, chcete dělat?"
"Abych byl opět s Emily."
"Kdo je to Emily?"
"Moje bývalá manželka. Odstrčil jsem ji, protože otěhotněla. Teď si uvědomuju, že to byly jediné šťastné dny v mém životě. Popravdě řečeno, miluji ji teď víc než kdy jindy. Ten cit časem nepolevil, spíš sílí."
"Poslyšte, pane," řekl Icholtz, "můžeme vám dát tolik Chew–Z, kolik si jen budete přát. A je mnohem lepší než Can–D. Díky tornu budete moci žít věčně v neustálém ideálním svazku se svou bývalou manželkou. To není žádný problém."
"Snad ani pro Palmera Eldritche pracovat nechci."
"Vždyť jste se o to místo zajímal."
"Začal jsem pochybovat," odvětil Barney. "Vážně. Něco vám povím – nevolejte mi, zavolám vám sám. Pokud se nepřihlásím v kanceláři."
Odstrčil mikrofon.
"Prosím," řekl taxíku. "Děkuji."
"Je to velice vlastenecké, přihlásit se jako dobrovolník." poznamenal taxík.
"Starej se o své věci," odpověděl Barney.
"Mám pocit, že děláte dobře," přesto řekl taxík.
"Kdybych jen letěl na Sigmu 14–B, zachraňovat Lea," říkal si Barney sám pro sebe. "Anebo na Lunu. Ať už je to kamkoliv, už si nevzpomínám. Všechno je to jako nezřetelný sen. V každém případě, kdybych letěl, pracoval bych u něj dál a všechno by bylo v nejlepším pořádku."

"Všichni děláme chyby," poznamenal taxík soucitně.
"Jenže někteří z nás," zabručel Barney, "dělají hrozné věci."
Nejdřív těm, které milujeme, svým ženám a dětem, pak i svým zaměstnavatelům, pomyslel si.
Taxík s tichým bručením letěl dál.
A nakonec, říkal si Barney v duchu, spácháme ten poslední hřích. Proti našemu životu, když jej sečteme. Jít pracovat k Eldritchovi nebo se nechat naverbovat. A ať už zvolíme jakkoli, víme jedno – byla to špatná volba.
Hodinu na to měl za sebou zdravotní prohlídku, byl schválen a poslán na psychiatrické vyšetření. Dělalo je něco, co vypadalo jako dr. Smile.
Také s kladným výsledkem.
Jako v transu složil přísahu ("Přísahám, že budu Zemi považovat za svou matku a budu uznávat její vedoucí úlohu"), po čemž, s náručí informačních brožurek, psaných v radostném tónu, byl odeslán do svého bytu, aby si sbalil věci. Měl čtyřiadvacet hodin do odletu tam, kam byl odvelen. Kam, to mu zatím ještě neprozradili. Oznámení místa určení nejspíš začínalo slovy: "Mene, mene tekel." Přinejmenším by to tak začínat mělo, zvážíme–li všechny možnosti.
Mám to za sebou, říkal si a cítil všechny možné emoce – uspokojení, úlevu, hrůzu a smutek, vyplývající z dojímavého pocitu porážky. V každém případě, říkal si, když se vracel do bytu, je to lepší než vyjít s holou hlavou na slunce.
Určitě?
Přinejmenším svobodnější. Taková smrt trvá mnohem déle, možná i padesát let, což pro něj bylo mnohem přesvědčivější. Proč – to nevěděl.
Stejně to mohu kdykoliv urychlit, řekl si v duchu. V koloniích k tomu bude bezpochyby daleko více příležitostí než tady.
Když si balil věci, naposledy ukryt ve svém milovaném bytě, na jehož pořízení rnusel tak tvrdě pracovat, zazvonil telefon.
„Pane Bayersone…"
Dívka, nějaká nižší úřednice málo významného oddělení kolonizačního aparátu OSN. Rozesmátá!
"Jmenuji se Mayerson."
"Ach, ano. Mám vám sdělit místo vašeho určení. A – máte štěstí, pane Mayersone – je to úrodný region na Marsu, známý pod jménem Fineburg Crescent. Jsem si jista, že se vám tam bude líbit. Takže na shledanou a přeji vám hodně štěstí."
Stále se usmívala, až do okamžiku, kdy obraz zmizel. Byl to úsměv někoho, kdo neletí.
"Já si taky přeji hodně štěstí."
Fineburg Crescent. Slyšel o něm. Opravdu, poměrně úrodná oblast. V každém případě tam kolonisté měli zahrádky. Nebyla to, jako na některých jiných místech, pustina zmrzlého metanu a neustálých prudkých bouří, trvajících celé měsíce. Určitě bude moct, čas od času, vyjít z domu ven.
V rohu pokoje stál kufřík dr. Smileho. Zapnul ho a řekl:
"Doktore, asi tomu nebudete věřit, ale já už vaše služby nepotřebuju. Na shledanou a přeji hodně štěstí, jak řekla ta dívka, která nemusí letět. Přihlásil jsem se jako dobrovolník," dodal na vysvětlenou.
"Bgrr," zabručel skřípavě dr. Smile. "Při vaší povaze… je to prostě nepochopitelné. Jaký jste k tomu měl důvod, pane Mayersone?"
"Touhu po smrti," řekl a psychiatra vypnul. Mlčky sbalil zbývající věci. Bože, pomyslel si. A tak nedávno jsme s Roni měli takové velké plány. Chtěli jsme Lea draze prodat a s velkým kraválem přejít k Eldritchovi. Co se to stalo? Povím ti, co se stalo, řekl si v duchu. Leo nás předběhl.
A Roni má teď svoje místo. Přesně tak, jak chtěla.
Čím víc na to myslel, tím byl navztekanější a ustaranější. Nic s tím ale nedokázal udělat, alespoň ne v tomto světě. Snad až začne žvýkat Can–D nebo Chew–Z, pak se možná ocitne ve vesmíru, v němž…
Někdo zaklepal na dveře.
"Hej!" ozval se Leo. "Můžu dál?"
Vešel dovnitř, složeným kapesníkem si otíral obrovské čelo.
"Horký den. V novinách jsem se dočetl, že se teplota zvedla o šest desetin…"
"Pokud jsi mi přišel navrhnout, abych se vrátil zpátky do práce," oznámil mu Barney a přerušil na chvíli balení, "tak jsi přišel pozdě, protože jsem se přihlásil jako dobrovolník. Zítra odlétám do Fineburg Crescentu."
Byla by to ironie osudu, kdyby se Leo chtěl usmířit. Dokonale otočené kolo štěstí.
"Nechci ti navrhovat návrat do práce. A taky vím, že ses nechal naverbovat. Mám v mobilizačním oddělení svoje lidi, navíc mi to oznámil i dr. Smile. Platil jsem mu – což jsi samozřejmě nevěděl – aby mi hlásil tvoje pokroky ve snižování odolnosti vůči stresům."
"Co tedy chceš?"
"Chci, abys začal pracovat pro Felixe Blaua," odpověděl Leo. "Všechno jsme už promysleli."
"Zbytek života," pronesl Barney tiše, "strávím ve Fineburg Crescentu. Nerozumíš?"
"Nerozčiluj se. Pokouším se najít nějaké východisko i pro tebe. Oba jsme byli moc hr. Já. protože jsem tě vyhodil, ty, protože ses vzdal těm upírům z náborové kanceláře. Mám dojem, Barney, že vím, jak dostat Palmera Eldritche. Popovídal jsem si s Blauem a jemu se ten nápad líbil. Budeš se tvářit… nebo raději žít jako kolonista," opravil se Leo. "Staneš se jedním z nich. Jednoho dne, nejspíš příští týden, začne Eldritch v tom kraji prodávat Chew–Z. Snad to nabídnou i tobě, alespoň v to doufáme. Počítáme s tím."
Barney vstal.
"A čekáte, že ten návrh beru všemi deseti, že?"

"Přesně tak."
"Proč?"
"Pošleš žalobu do OSN. Naši právníci ji napíšou za tebe. Prohlásíš, že je to mizerné, hnusné, hrozné svinstvo, že je to vysoce toxické a že to má vedlejší účinky – jaké, to už je jedno. Uděláme z toho precedens, požádáme OSN, aby produkci Chew–Z zakázala, jelikož je to prostředek škodlivý a nebezpečný… Nedopustíme jeho distribuci na Zemi. Vychází to perfektně, že ses vykašlal na místo u P. P. Layouts a nechal se naverbovat zrovna teď. Nemohl sis zvolit lepší dobu."
Barney potřásl hlavou.
"Co to má znamenat?" otázal se Leo.
"Nejdu do toho."
"Ale proč?"
Barney pokrčil rameny. Ani nevěděl proč.
"Po tom, jak jsem tě zklamal…"
"Zpanikařil jsi. Nevěděl jsi, co dělat. To není tvůj obor. Měl jsem dr. Smilemu přikázat spojit se s Johnem Seltzerem, velitelem ochranky naší firmy. V pořádku. Udělal jsi chybu. Ale to už je pryč."
"Ne," odpověděl Barney.
Kvůli tomu, co jsem se o sobě dověděl, říkal si v duchu, nemohu na to zapomenout. Ty záchvaty sebekritiky působí nejvíc na srdce. Následky jsou neodvratné.
"Jen se nepolož, panebože. To je už chorobné. Máš před sebou celý život, i kdybys jej měl celý strávit ve Fineburg Crescentu. Domnívám se, že by tě stejně odvedli. Nemám pravdu? Souhlasíš?"
Leo vzrušeně kroužil pokojem.
"Je to hnus. Dobrá, nemusíš nám pomáhat. Nechej Eldritche a ty hnusné Proxy, ať udělají to, co chtěli. Ať si klidně ovládnou celou sluneční soustavu nebo, aby to bylo ještě horší, celý vesmír. Námi počínaje."
Zastavil se a zuřivě pohlédl na Barneye.
"Dej mi… nech mě, ať si to promyslím."
"Počkej. Až si vezmeš Chew–Z, uvidíš sám. To nás otráví všechny, naše těla i duše, způsobí to naprostý zmatek."
Zlostně sípající Leo se rozkašlal.
"Moc kouřím," pronesl šeptem. "Ježíši…"
Pohlédl na Barneye.
"Víš, že mi ten chlap dal dvacet čtyři hodiny? Mám se vzdát nebo…" Luskl prsty.
"Nebudu na Marsu za tak krátkou dobu," řekl Barney. "Nemluvě o tom, že je třeba sžít se s ostatními, abych mohl dostat obchodníka Chew–Z."
"To je mi jasné," odpověděl Leo tvrdě. "Jemu se ale nepodaří zničit mě tak rychle. Bude mu to trvat celé týdny a možná i měsíce. A do té doby budeme mít u soudu někoho, kdo dosvědčí škodlivost Chew–Z. Vím, že to vypadá neskutečně, ale…"
"Spoj se se mnou, až budu na Marsu," prohlásil Barney. "Zavolej mi do mého baráku."
"Udělám to! Udělám!" vykřikl Leo a pak polohlasně dodal: "To ti poskytne důvod."
"Prosím?"
"Nic, Barney, to nic."
"Vysvětli mi to!"
Leo pokrčil rameny.
"K čertu, vím dobře, do čeho jsi zabředl. Roni dostala tvoje místo. Měl jsi pravdu. A nechal jsem tě sledovat; vím, že jsi jako střela uháněl přímo ke své bývalé manželce. Pořád ji miluješ. Ona s tebou ale letět nechce, že? Znárn tě líp než ty sám. Dobře vím, proč ses neobjevil, abys mě vytáhl, když mě chytil Palmer. Celý život jsi mířil k tomu, abys zaujal moje místo, ale teď, když to všechno krachlo, potřebuješ nějaký nový cíl. Skoda, ale můžeš si za to sám. Přepočítal ses. Vidíš, já nemám v úmyslu odejít, nikdy jsem to nechtěl. Jsi dobrý, ale jen jako konzultant–prognostik, ne jako šéf. Na to jsi příliš malý. Jen si vzpomeň, jak jsi odmítl Hnattovo nádobí. Tím ses prozradil, Barney. Je mi to líto."
"Dobrá, asi máš pravdu." přiznal Barney po chvíli.
"Takže ses o sobě hodně dozvěděl. A můžeš začít znova, ve Fineburg Crescentu." Leo jej poplácal po zádech. "Můžeš se stát šéfem svého baráku, vyrábět a tvořit to, co se v barácích produkuje. A budeš špehem Felixe Blaua. To je velká věc."
"Mohl jsem přejít k Eldritchovi," prohlásil Barney.
"Jo, ale rieudělals to. Koho zajímá, co jsi mohl dělat?"
"Myslíš, že jsem udělal dobře, když jsem se přihlásil jako dobrovolník?"
"Chlape, co jiného jsi mohl dělat?" odpověděl Leo tiše. Na to neexistovala žádná odpověď. A oba to dobře věděli.
"Až se zase budeš chtít litovat," řekl Leo, "vzpomeň si na jedno – Palmer Eldritch mě chce zabít… Jsem na tom mnohem hůř než ty."
"Taky mám takový dojem."
Znělo to jako pravda a Barney pochopil ještě něco.
V okamžiku, kdy podá žalobu na Palmera Eldritche, ocitne se ve stejné situaci jako Leo.
Tato možnost jej moc nepotěšila.
Ještě v tu noc se ocitl na dopravní lodi OSN, letící na Mars.
V křesle vedle něj seděla hezká brunetka s tváří tak pravidelnou, jakou mají modelky v módních magazínech, vylekaná, ale usilovně se snažila zachovat klid. Jmenovala se – což mu řekla, když loď dosáhla únikové rychlosti (horečně se

snažila uvolnit se mluvením s kýmkoliv o čemkoliv) – Anne Hawthorneová. Mohla se službě vyhnout, jak prohlásila, ale neudělala to. Věřila, že je to její vlastenecká povinnost.
"Jak jste se tomu mohla vyhnout?" zeptal se se zájmem.
"Šelesty na srdci." odpověděla. "A arytmie, křečovitá tachykardie."
"A co nepravidelnost předsíní a komor, aortální tachykardie, vibrace předsíní, občasné křeče a noční křeče?" otázal se Barney, který se kdysi – bezvýsledně –snažil na sobě najít stejné příznaky.
"Mohla jsem ukázat doklady z nemocnice, potvrzené lékaři a nemocenskou pojišťovnou."
Změřila si jej pohledem a pak se zájmem dodala:
"Mám dojem, že jste se z toho mohl vykroutit, pane Payersone."
"Mayerson. Přihlásil jsem se jako dobrovolník, slečno Hawthorneová."
Nemohl jsem se z toho vykroutit, každopádně ne nadlouho, pomyslel si.
"Lidé v koloniích jsou veYíce pobožní. Alespoň jsem to tak slyšela. Jakého jste vyznání, pane Mayersone?"
"Hmm," zabručel zmateně.
"Mám dojem, že byste se měl rozhodnout dřív, než tam budeme. Zeptají se vás na to a budou čekat, že se budete zúčastňovat obřadů. Hlavně jde o tu drogu… no, vždyť víte, Can–D. Způsobila, že se mnozí dali na nějaké uznávané náboženství… I když většině kolonistů stačí ta droga, nacházejí v ní dostatečnou náboženskou extázi. Mám na Marsu příbuzné. Píšou mi, takže o tom něco vím. Letím do Fineburg Crescentu. A vy?"
Já po vodě, pomysle] si.
"Také tam," řekl nahlas.
"Třeba se ocitneme ve stejném baráku," prohlásila Anne Hawthorneová se zamyšleným výrazem na půvabné tvářičce.
"Patřím k reformované části Novoamerické církve, Novokřesťanské církve USA a Kanady.
Naše tradice sahají daleko do minulosti – už v roce 300 měli naši předkové biskupy, kteří se zúčastňovali synodu ve Francii. Neoddělili jsme se od jiných církví tak pozdě, jak se obvykle říká. Takže vidíte, máme apoštolský původ."
Usmála se na něj přátelsky, ale vážně.
"Věřím tomu," odpověděl Barney. "Opravdu. Ať už to znamená co chce."
"Ve Fineburg Crescentu je novoamerický misijní kostel, takže i probošt, kněz. Doufám, že budu moci do sboru docházet alespoň jednou měsíčně. A zpovídat se dvakrát v roce, jak jsme povinni a jak jsem to dělala na Zemi. Naše církev uznává mnoho svátostí… přijal jste někdy nějakou ze dvou největších svátosti, pane Mayersone? "
"Hmm," zauvažoval Barney.
"Kristus přikázal dodržovat přijímání oněch dvou svátostí. Křest vodou a Svatou komunii. Tu na Jeho památku… počátek tomu dala poslední večeře Páně," vysvětlovala Anne Hawthorneová trpělivě.
"Ach ano, máte na mysli chléb a víno."
"Víte. že užití Can–D způsobuje přenos – jak tomu říkají – do jiného světa. Samozřejmě ve světském slova smyslu, protože dočasně a do hmotného světa. Chléb a víno…"
"Lituji, slečno Hawthorneová, nevěřím v tu věc s tělem a krví. Je to na mě příliš mystické," prohlásil Barney.
Příliš se to opírá o nepřesvědčivé důkazy, řekl si v duchu. Přesto ale měla pravdu. Náboženství získalo díky Can–D na kolonizovaných měsících a planetách mnoho vyznavačů a já se s tím určitě setkám, jak řekla Anne.
Otázala se:
"Máte v úmyslu vyzkoušet Can–D?"
"Jistě."
"Věříte tomu," řekla Anne. "I když víte, že Země, na niž se přenesete, není skutečná."
"Nechci se hádat," řekl, "ale člověk má dojem, že je. To mně stačí."
"Stejně reálné jsou i sny."
"Jenže tohle je silnější," prohlásil. "Výraznější. A pomáhá to…" skoro řekl 'komunikovat'. "Pomáhá to dorozumět se s ostatními, kteří berou drogu. Takže to nemůže být jen přelud. Sny jsou příliš individuální, proto je považujeme za přeludy. Ale Perky Pat…"
"Ráda bych věděla, co si o tom myslí ti, kdo vyrábějí soupravy Perky Pat," řekla Anne zamyšleně.
"To vám mohu říct. Pro ně je to jen obchod. Určitě stejný jako například výroba mešního vína a hostií…"
"Chcete–li okusit Can–D," přerušila jej Anne, "a vložit v něj naději na nový život, pak se mi snad podaří přemluvit vás ke křtu a biřmování v Novoamerické křesťanské církvi. Tak, abyste se mohl přesvědčit, zda si vaše víra zaslouží takové zkoušky. Anebo zvolíte první evropskou reformovanou křesťanskou církev, jejíž vyznavači také uznávají dvě nejvyšší svátosti. Jestliže přijmete Svatou komunii…"
"Nemohu," odpověděl.
Věřím v Can–D, říkal si a – bude–li třeba – v Chew–Z. Můžeš si klidně věřit v něco, co je staré už jednadvacet století. Já se budu držet něčeho novějšího. Tak je to.
"Upřímně řečeno," prohlásila Anne, "mám v úmyslu pokusit se obrátit co nejvíce kolonistů, užívajících Can–D, k našim tradičním křesťanským praktikám. To je hlavní důvod, proč jsem komisi nepředala doklady, které by mě zbavily povinnosti služby."
Vyslala k němu příjemný úsměv, který mu byl mimoděk velice milý.
"Je to snad špatné? Řeknu to upřímně – domnívám se, že užívání Can–D je u těch lidí projevem touhy po návratu k tomu, co my věřící…"
"Já si myslím," přerušil ji Barney klidné, "že byste je měla nechat na pokoji."
A mě taky, pomysle] si. I bez tebe mám dost problémů. Nezhoršuj tu situaci ještě náboženským fanatismem. Dívka ale nevypadala tak, jak si představoval náboženské fanatiky, ani tak nemluvila. Barneyho to udivilo. Kde vzala tak silné a

trvalé přesvědčení? Dokázal si představit, že se s něčím takovým setká v koloniích, kde to byla skoro nutnost, jenže ona k němu přišla na Zemi.
Existence Can–D, zkušenost skupinového přenosu, to plně nevysvětlovala. Snad, říkal si v duchu, ta postupná proměna Země v pekelnou, spálenou poušť, změna, již každý z nich dokázal předvídat – k čertu, dokonce se o tom mohl i přesvědčit – byla tím důvodem. Probudila naději na nový život v jiných podmínkách.
Já, uvažoval, jednotlivec, jímž jsem byl, Barney Mayerson ze Země, který pracoval u P. P. Layouts a bydlel v nádherném bytě s nepředstavitelně nízkým číslem 33… Ta osoba nežije, je vyřízená, jakoby setřená houbou z tabule. Ať už se mi to líbí nebo ne, znovu jsem se narodil. "Život kolonisty na Marsu," řekl, "bude jiný než život na Zemi. Možná, že když už tam budu…"
Zmlkl. Chtěl říci: možná mě bude víc zajímat dogma tvé církve. Zatím to ale nedokázal, ani podmíněně. Vzpouzel se idejím cizím jeho současným názorům. Ale přesto…
"Tak prosím," povzbuzovala jej Anne Hawthorneová. "Dokončete to."
"Promluvíme si o tom," řekl Barney, "až budeme chvilku žít v baráku na cizí planetě. Až začneme nový život, dá–li se tomu říkat život, jako kolonisté."
V jeho hlase zazněla hořkost. Udivilo jej to. Ta prudkost… hraničila s trápením, uvědomil si se studem.
"Dobrá," souhlasila Anne klidně. "Budu ráda."
Pak vedle sebe seděli mlčky. Barney četl noviny a Anne Hawthorneová, fanatická a budoucí misionářka na Marsu, četla knihu. Barney mrkl na titul a zjistil, že je to publikace Erica Ledermana, pojednávající o životě v koloniích – Poutník bez cesty. Bůh ví, kde ji sehnala.
Kniha byla OSN zakázána a bylo velice těžké ji získat. I to, že ji četla tady, na palubě lodi OSN, bylo projevem neobyčejné odvahy. Na Barneyho to hluboce zapůsobilo.
Když tak nenápadné dívku sledoval, poznal, že je nepochybně velice atraktivní, i když poněkud hubenější, nenalíčená a většinu hustých, tmavých vlasů měla zakrytou bílou čepičkou. Dospěl k názoru, že vypadá, jako by se oblékla na dlouhou cestu, která má skončit v kostele. V každém případě se mu velice líbilo, jak mluví, její soucitný, melodický hlas. Snad se na Marsu ještě někdy potkají.
Uvědomil si, že to chce. Popravdě řečeno, bylo na tom něco špatného? Dokonce doufal, že spolu budou někdy účastníky obřadu užívání Can–D.
Ano, řekl si, je to neslušné, protože dobře vím, co chci, co by pro mě znamenal přenos spolu s ní.
Přesto doufal, že k tomu dojde.
VIII.
Norman Schein natáhl ruku a přátelsky řekl:
"Nazdar, Mayersone. Jsem předseda uvítacího výboru našeho baráku. Vítáme vás… hmm… na Marsu."
"Já se jmenuji Fran Scheinová," řekla jeho žena a také mu stiskla ruku. "Máme tu velice dobrý, trvanlivý dům. Věřím, že jej nebudete považovat za výjimečně hrozný."
A pak dodala pro sebe:
"Jen tak normálně."
Usmála se, ale Mayerson jí úsměv neoplatil. Byl smutný, unavený a vylekaný, stejně jako většina kolonistů, začínajících nový život, který – jak dobře věděli – byl těžký a v zásadě nesmyslný.
"Jen nečekejte, že začneme všechno tady kolem vychvalovat," prohlásila. "To necháme OSN. My jsme tady jen oběti, stejně jako vy. S tím rozdílem, že už tady jsme nějakou tu chvilku."
"Jen to nemaluj tak černě," obrátil se na ni Norm varovně.
"Vždyť to tak je," protestovala Fran. "Pan Mayerson to vidí, žádné pohádky nespolkne. Že main pravdu, pane Mayersone?"
"Snad by se mi teď nějaké ty pohádky hodily," odpověděl Mayerson a sedl si na kovovou lavici u vchodu do baráku. Písečný pluh, který jej sem dovezl, mezitím vykládal jeho zavazadla. Bylo mu to naprosto lhostejné.
"Promiňte," zašeptala Fran.
"Může se tu kouřit?"
Barney vytáhl balíček pozemských cigaret; Schei–novi se na ně mlsně dívali, takže jim s pocitem provinění nabídl.
"Přišel jste v těžkém období," vysvětloval Norm Schein.
"Zrovna jsme diskutovali."
Pohlédl na ostatní.
"Protože už jste obyvatelem našeho baráku, nevidím důvod, proč byste se našeho rozhovoru nemohl zúčastnit. Konečně, vás se to týká také."
"Co když to…" promluvil Tod Moris, "no, tohle, vykecá?"
"Mohli bychom jej požádat, aby přísahal, že zachová tajemství," řekl na to Sam Regan a jeho žena Mary mu přitakala.
"Naše diskuse, pane Gayersoue…"
"Mayerson," opravil jej Barney.
….. se týká Can–D, což je náš starý, osvědčený přenosový prostředek. Jeho vlastnosti, na rozdíl od nové. nevyzkoušené drogy, čili Chew–Z, dobře známe. Uvažujeme, zda Can–D navždy odmítnout…"
"Počkej, až budeme dole," přerušil je zamračený Norm Schein.
Morris se usadil na lavici vedle Mayersona a řekl:
"S Can–D už je konec; dost těžko se shání, stojí příliš mnoho skinů a já osobně už jsem Perky Pat unavený – je příliš umělá, nadto povrchní a materialistická… ach, promiňte, to je naše slovo pro…" pokoušel se vyjádřit správně. "No, ta auta, apartmá, opalování se na pláži, módní hadry… Nějakou dobu nás to těšilo, ale ne nějak materialisticky. Rozumíte

tomu, pane Mayersone? "
"V pořádku, ale Mayerson o tom nemá ani ponětí," řekl Norm Schein. "Ještě nemá dost. Třeba tím vším bude chtít projít."
"Stejně jako my," souhlasil Frank. "V každém případě jsme ještě nehlasovali, ještě jsme se nerozhodli, co budeme od nynějška kupovat a brát. Myslím, že bychom měli panu Mayersonovi dovolit okusit jedno i druhé. Anebo jste to už zkoušel, pane Mayersone?"
"Zkoušel, ale je to už dávno. Příliš dávno na to. abych si ještě dokázal vzpomenout."
Dal mu to Leo a slíbil mu víc, kolik jen bude chtít. Barney ale odmítl, nechutnalo mu to.
"Obávám se, že je to poněkud nešťastné uvítání." řekl Norm Schein.
"Zatahujeme vás do našich sporů. Jenže nám došly zásoby Can–D, takže je musíme doplnit nebo přejít na Chew–Z. Jistě, Impy Whiteová, která nás zásobuje Can–D, naléhá, abychom objednávku dali jí… do večera se musíme nějak rozhodnout. A to rozhodnutí bude mít vliv na nás všechny… na celý náš život."
"Takže můžete být rád, že jste tady nepřistál až zítra," dodala Fran, "po hlasování."
Povzbudila jej úsměvem, chtěla, aby se cítil dobře; mohli mu nabídnout tak málo, jen vzájemný vztah, pocit blízkosti, který teď začínal prožívat i on.
Co je to za místo, pomyslel si Barney Mayerson. Zbytek mého života… zdálo se to nemožné, ale přesto to, co říkali, byla pravda. Předpisy OSN neznaly žádnou možnost uvolnění ze služby. S tou skutečností bylo těžké se smířit. Lidé zde tvořili kolektiv, do něhož měl náležet i on… a věděl, že to mohlo být horší. Dvě z žen byly docela atraktivní a měl pocit, že projevovaly – jak to říci – zájem; cítil složité vazby vzájemných vztahů, jež vznikly v namačkaném, těsném baráku. Přesto ale…
"Dostat se pryč," pošeptala mu Mary Reganová, sedící na lavici vedle Toda Morrise, „je možné pouze díky jedné nebo druhé droze. Jinak je to, jak sám vidíte," položila mu ruku na rameno; první tělesný kontakt, "nemožné. Skončili bychom tím, že bychom se navzájem pozabíjeli – z utrpení."
"Ano," řekl. "Chápu."
Nedověděl se to ale až po příletu na Mars; jako každý pozemšťan to věděl už dávno, slyšel toho už o životě v koloniích dost, o tom, jak je nutno čelit pokušení skoncovat se vším.
Nebylo tedy nic divného, že se většina lidí tak houževnatě snažila vyhnout se službě. Byl to boj o život. "Večer," oznámila mu Mary Reganová, "dostaneme jednu z těch dvou drog; Impy tu bude kolem sedmé hodiny fineburg–crescentského času. Do té doby se musíme rozhodnout."
"Myslím, že bychom už mohli hlasovat," prohlásil Norm Schein. "Vidím, že pan Mayerson, i když sotva dorazil, je připraven. Nemám pravdu, pane Mayersone?"
"Jistě," souhlasil Barney.
Písečný pluh už dokončil vykládání jeho věcí; ležely rozházené po písku, který je už začal zasypávat. Nebudou–li co nejrychleji odneseny dolů, zmizí co nevidět pod vrstvou prachu. K čertu, napadlo jej, možná by to bylo i dobře. Pouta s minulostí…
Ostatní obyvatelé baráku mu šli pomoct, předávali si kufry z ruky do ruky a pokládali je na dopravník, odvážející věci do podzemí. Neměl–li o svoje zavazadla zájem Barney, ostatní ho měli; byli daleko zkušenější.
"Musíte se tady naučit žít ze dne na den," řekl mu Sam Regan soucitně. "Nikdy nic neplánujte. Maximálně tak oběd nebo večeři, krátká časová období, malé povinnosti a příjemnosti. Útěk od skutečnosti."
Barney odhodil nedopalek a sáhl po nejtěžším kufru.
"Dík."
Byla to velice cenná rada.
"Promiňte," pronesl přímo a hrdě Sam Regan a zvedl nedopalek, aby ho dokouřil až do konce.
Všichni obyvatelé baráku, i s Barneyem Mayersonem, se sešli v největší místnosti, jediné, kam se dokázali vejít všichni, a připravovali se k hlasování. Podle fineburg–crescentského času bylo šest hodin. Společná večeře, takový tu byl zvyk, právě skončila, stroj myl a sušil nádobí. Barney měl dojem, že už nemá nic na práci. Tížilo jej břemeno volného času.
Norm Schein sečetl hlasy a oznámil:
"Čtyři pro Chew–Z, tři pro Can–D. Tak jsme rozhodli. Dobrá, kdo si vezme na starost předání špatných zpráv Impy Whiteové? " rozhlédl se kolem. "Nebude se jí to líbit; s tím musíme počítat."
Barney prohlásil:
"Já jí to řeknu."
Všechny tři páry, obývající barák, na něj udiveně pohlédly.
"Vždyť ji ani neznáš," nesouhlasila Fran.
"Řeknu jí, že je to moje vina," vysvětloval Barney, "že jsem to byl já, kdo převážil misky ve prospěch Chew–Z."
Věděl, že mu to dovolí. Byl to velice nevděčný úkol.
Půl hodiny nato čekal v šeru u vrat baráku. Kouřil a naslouchal vzdáleným zvukům marsovské noci.
V dálce proletěl oblohou nějaký svítící objekt, na okamžik zaclonil hvězdy. Chvíli na to uslyšel brzdné motory. Hned to bude, pomyslel si; čekal s rukama založenýma na prsou, víceméně klidný, opakoval si v duchu to, co chtěl říci.
Konečně se před ním objevila podsaditá žena v těžké kombinéze.
"Schein? Morris? Regan?" napínala zrak a pomáhala si infračerveným reflektorem. "Tebe neznám!"
Zastavila se v bezpečné vzdálenosti.
"Mám laserovou pistoli," varovala Barneyho a namířila mu přímo na prsa. "Mluv, co chceš?"
"Pojďme dál, aby nás v baráku neslyšeli," požádal ji Barney.

Impatience Whiteová s ním šla, zachovávala ale nezbytnou opatrnost a hrozivě na něj mířila pistolí. Vzala si od něj identifikační kartu a přečetla ji ve světle reflektoru. "Pracoval jsi u Bulera," řekla a pozorně si jej prohlédla. "Takže?"
"Takže," řekl, "lidi v Chicken Pox Prospectu přecházejí na Chew–Z."
"Proč?"
"Ber to prostě na vědomí a už nevyzvídej. Můžeš to probrat s Leem v P. P. Layouts nebo s Connerem Freemanem na Venuši."
"To taky udělám," prohlásila Impatience. "Chew–Z je svinstvo, je to návykové, jedovaté – a co je nejhorší, vyvolává to fatální, hrozné sny, ne o Zemi, ale o …" udělala gesto rukou vyzbrojenou pistolí. "Groteskní, působivé přízraky infantilního, naprosto nesourodého typu. Vysvětli mi, proč se tak rozhodli."
Neřekl nic, jen pokrčil rameny. Ale její oddanost Can–D jej zaujala a pobavila. Napadlo ho, že její fanatismus je krajně odlišný od toho, který mu předvedla ona misionářka ria palubě dopravní lodi na lince Země–Mars. Je vidět, že druh přesvědčení nemá vliv na jeho hloubku; tohle si dosud nikdy neuvědomil.
"Uvidíme se zítra o stejném čase." rozhodla Impy Whiteová. "Jestli mluvíš pravdu, pak je to v pořádku. Ale jestli ne…"
"A jestli ne, tak co?" zeptal se pomalu, ale rozhodně. "Donutíš nás užívat tvoji drogu? Koneckonců, je zakázaná, mohli bychom požádat o ochranu OSN."
"Jsi zde nový," zamračila se hrozivě. "OSN si přesně uvědomuje rozsah obchodu s Can–D v této oblasti. Pravidelně jim platím za to, aby mi nepřekáželi. A pokud jde o Chew–Z…" opět udělala gesto rukou s pistolí. "Máš–li v úmyslu chránit je a oni nám přeberou trh…"
"Tak k nim přejdeš," řekl Barney.
Neodpověděla, otočila se a odešla. Její malá postava takřka okamžitě zmizela v marsovské noci.
Barney zůstal stát, kde byl; teprve až za hodnou chvíli se vrátil k baráku. Orientoval se přitom podle velkého stroje, přikrytého plachtou, zřejmě už dlouho neužívaného.
"Tak jak?" otázal se Norm Schein. K Barneyho údivu na něj čekal u dveří. "Přišel jsem se kouknout, kolik děr vám vyvrtala do lebky."
"Vzala to filozoficky."
"Irnpy Whiteová?" zasmál se Norm Schein. "Řídí milionové obchody. Filozoficky! Hovno a ne pravda. Jak to bylo doopravdy?"
"Vrátí se, až dostane instrukce shora," odpověděl Barney.
Vydal se po rampě dolů.
"Jo, to zní rozumně; ona je jenom malá rybka. Leo Bulero, na Zemi…"
"Já vím," přerušil jej Barney. Neviděl důvod, proč skrývat, kde dřív pracoval; stejně byl dost známý, takže na to kolonisté dříve nebo později stejně přijdou. "Byl jsem konzultant pro New York."
"A to jste hlasoval pro Chew–Z?" otázal se Norm Schein nedůvěřivě. "Musel jste se s Bulerem nejspíš pohádat, že?"
"Jednou vám to budu všechno vyprávět."
Došel na konec rampy a vstoupil do místnosti, kde čekali ostatní.
"Takže vás přece jen tou svou laserovou pistolí, co s ní pořád mává, nepřipekla," prohlásila Fran Scheinová s úlevou.
"Musel jste na ni udělat dobrý dojem."
"Zbavili jsme se jí?" otázal se Tod Morris.
"To budeme vědět zítra večer," odpověděl Barney.
"Myslíme si, že jste velice odvážný," řekla mu Mary Reganová. "Budete pro náš barák přínos, Mayersone. Chtěla jsem říct – Barney. Abych to řekla poněkud květnatě, budeš oživujícím větrem naší poněkud zatuchlé morálky."
"No, no," zapochybovala Helen Morrisová, "nepřehaníme trochu tu horečnou snahu udělat na našeho nového souseda co nejlepší dojem?"
"Vůbec na něj nechci nějak působit," odpověděla Mary Reganová a začervenala se.
"Tak mu tedy chceš lichotit," řekla Fran Scheinová laskavě.
"Ty taky!" utrhla Mary navztekaně. "Ty ses na něj vrhla první, jen co přišel. Alespoň jsi na to měla chuť a udělala bys to, kdybychom tu nebyli my. A hlavně, kdyby tady nebyl tvůj manžel."
Norm Schein se ozval ve snaze změnit směr rozhovoru:
"Skoda, že se nemůžeme dneska přenést, naposledy použít soupravu staré dobré Perky Pat. Barneymu by se to mohlo líbit. Přinejmenším by věděl, proti čemu hlasoval."
Vrhl na ně významný pohled – na každého z nich zvlášť.
"No tak… určitě má někdo z vás schovanou trošku Can–D, zastrčenou do škvíry ve zdi nebo pod vodní nádrží. No tak, buďte k našemu novému obyvateli štědřejší, ukažte mu, že…"
"Dobrá," vybuchla Helen Morrisová, zrudlá vztekem. "Trochu tam mám, bude to tak na tři čtvrtě hodiny. Je to ale všechno, co mám. A nebude–li k nám Chew–Z dováženo okamžitě?"
"Přines to svoje Can–D," přikázal Norm. A pak ještě dodal k odcházející ženě: "A netrap se – Chew–Z se bude prodávat! Dneska, když jsem bral pytlík soli z poslední zásilky OSN, jsem potkal obchodníka. Dal mi tenhle lístek."
Poslal ho dokola.
"Stačí, když o půl osmé večer vystřelíme normální dávku azotanu stroncinatého a okamžitě se sem rozletí ze satelitu…"
"Ze satelitu?" ozval se sbor udivených hlasů.
"Takže," řekla Fran vzrušené, "musí mít souhlas OSN. Třeba už mají i výrobny a hlasatelé ze satelitu nabízejí jejich soupravy."
"Nevím," přiznal Norm. "Chci vám říct, že zatím panuje naprostý zmatek. Počkejme, až se ten prach trochu usadí."
"Tady, na Marsu," prohlásil Sam Regan, "prach neusedá nikdy."

Seděli pohromadě. Před nimi stála souprava Perky Pat, složitá a přitažlivá; všichni cítili její přitažlivost a Norma Scheina napadlo, že je to zvláštní příležitost, protože tohle už nikdy dělat nebudou… snad jen, kdyby užili soupravu Perky Pat po sežvýkání Chew–Z. Uvažoval, jaký by to přineslo výsledek. To by jej moc zajímalo…
Měl podivný pocit, že by to bylo něco úplně jiného.
A že by se jim výsledek nemusel zamlouvat.
"Rozumíš?" oslovil Sani Regan nového člena společnosti, Barneyho Mayersona. "Chceme strávit dobu přenosu s knižním animátorem… no. víš, je to přístroj, nedávno dovezený ze Země… Určitě ho znáš líp než my. Barney, takže bys nám to mohl vysvětlit."
Barney poslušně promluvil:
"Strčí se tam nějaká knížka, například Moby Dick. Pak se kontrolky nastaví na, dlouhý nebo krátký čas. A pak verze – komediální, stejná jako v knížce nebo tragická. Pak se nastaví ukazatel na jméno velikého umělce – klasika, v jehož stylu chci knížku oživit. Dalí, Bacon, Picasso… animator střední třídy má rozsah od komiksu k několika desítkám uznávaných umělců –vyberete si je, když přístroj kupujete. Existuje i možnost následného rozšíření kapacity animátoru."
"To je neuvěřitelné," prohlásil Norm Schein a zářil nadšením. "Takže je možné zajistit si zábavu na celý večer například smutnou verzí Komedie plné omylů ve stylu Jacka Wrighta. Hej!"
Fran pronesla s roztouženým povzdechem:
"Jaký vliv na tvou duši muselo mít, že jsi ještě nedávno žil na Zemi. Márn pocit, že to z tebe pořád ještě vyzařuje."
"Panebože, budeme cítit totéž," prohlásil Norm Scheiri, "jen co se přeneseme."
Netrpělivě sáhl po chudičké zásobičce Can–D.
"Začínáme," oznámil, vzal si svůj kousek a začal jej energicky žvýkat. "Knížka, kterou mám v úmyslu oživit, je celovečerní komickou verzí ve stylu de Chirica, bude to…" zauvažoval, „….hmm, Meditace Marka Aurelia."
"Dobrý nápad," souhlasila Morrisová. "Já chtěla navrhnout Vyznání sv. Augustina v Liechtensteinově stylu… samozřejmě v komediální verzi."
"Mluvím vážně! Představ si: surrealistická krajina, opuštěné, rozbité domy s dórskými sloupy, ležícími na dlažbě, hlavice…"
"Kdybyste raději už začali všichni žvýkat," Fran si vzala svůj kousek, "abychom se přenesli všichni společně."
Barney si vzal svůj kousek také. Je s tím konec, řekl si v duchu, v tomhle baráku se žvýká naposledy, jenže čím to bude nahrazeno? Jestli má Leo pravdu, pak něčím mnohem horším, než je Can–D. Jistě, Leo není, samozřejmě, nestranný. Je ale vylepšený. A je moudrý.
Miniaturizované předměty, které jsem kdysi schválil, říkal si Barney. Za okamžik se ocitnu ve světě složeném z výrobků P. P. Layouts a zmenším se do jejich rozměrů. A na rozdíl od ostatních kolonistů budu moci porovnávat svoje pocity s tím, co jsem sotva nechal za sebou.
A zanedlouho, uvědomil si, budu muset okusit i Chew–Z.
"Zjistíš, že je to podivná zkušenost," řekl mu Norm Schein. "Ocitneš se v cizím těle spolu se třemi dalšími chlápky; všichni se musíme dohodnout, co chceme dělat – nebo o tom v každém případě rozhodnout většinou hlasů, jinak se tělo ani nepohne."
"Což se, popravdě řečeno, "promluvil Tod Morris, "stává dost často."
Jeden po druhém začali žvýkat svoje kousky Can–D; Barney Mayerson jako poslední a poněkud s nechutí.
Ach, k čertu, řekl si najednou, přešel přes pokoj a vyplivl nesežvýkanou porci Can–D do výlevky.
Ostatní kolem soupravy Perky Pat už upadali do transu a nikdo si ho nevšiml. Najednou zůstal sám. Na nějaký čas barák patřil jemu.
Kroužil pokojem stresován vědomím ticha kolem.
Prostě to nemohu udělat, říkal si. Nemohu brát to svinstvo jako oni. Přinejmenším zatím.
Najednou zazvonil zvonek.
Někdo stál u dveří do domu a žádal o povolení ke vstupu; rozhodnutí bylo na Barneym. Vykročil nahoru v naději, že to není jen jedna z rutinních kontrol OSN. V tom případě by nemohl dělat nic, nemohl by zabránit zjištění, v jakém stavu jsou obyvatelé baráku a toho, že berou Can–D.
Přede dveřmi stála mladá žena v tlusté isotermické kombinéze, již určitě nebyla zvyklá nosit, se svítilnou v ruce. Vypadala rozpačitě.
"Haló, pane Mayersone!" vykřikla. "Vzpomínáte si na mě? Našla jsem si vás, protože se cítím hrozně sama. Mohu dál?"
Byla to Anne Hawthorneová. Pohlédl na ni s údivem.
"Anebo nemáte čas? Mohu klidně přijít někdy jindy."
Otočila se s úmyslem odejít.
"Vidím, že pro tebe byl Mars obrovský šok," řekl.
"Já vím, že je to hřích," odpověděla Anne, "ale už je nenávidím, opravdu. Vím, že bych se měla naučit trpělivě snášet a tak dále, ale…" Slehla světlem svítilny do písku kolem baráku a rozechvělým, zoufalým hlasem pronesla: "Toužím jen najít nějakou zpáteční cestu na Zemi. Nechci nikoho obracet ani měnit. Prostě se odtud chci dostat pryč."
A pak smutně dodala:
"Jenže vím, že je to nemožné. Tak jsem si místo toho řekla, že vás navštívím. Rozumíte mi?"
Uchopil ji za ruku a vedl dolů, do místnosti, která mu byla přidělena.
"Kde jsou ostatní?" rozhlížela se kolem.
"Jsou pryč."
"Odešli?" Otevřela dveře do šálku a spatřila těla kolem soupravy. "Ach tak. A vy jste se nepřidal?"
Zavřela dveře a zamračila se. Byla v rozpacích.

"Udivujete mě. Já se cítím tak, že bych s chutí vzala kousek Can–D. A vy to ve srovnání se mnou snášíte tak dobře. Jsem taková – nepřizpůsobivá."
"Možná mám lepší motivaci než vy," řekl Barney.
"Já mám dokonalou motivaci." Anne si svlékla těžkou kombinézu a posadila se, zatímco Barney postavil pro oba na kávu.
"Lidé v mém baráku – je to kilometr severně odtud – jsou taky pryč. Stejně jako ti tady. Věděl jste, že jsem tak blízko? Hledal byste mě?"
"Určitě."
Nalezl plastikové, otřesně zdobené šálky a talířky, postavil je na skládací stolek a přistrčil židle, také skládací.
"Možná," řekl, "Bůh nezasahuje až na Mars. Možná, že když opustíme Zemi…"
"Nesmysl," přerušila jej Anne ostře, až se zvedla ze židle.
"Věřil jsem, že se mi takhle podaří vás zvednout."
"Samozřejmě, Bůh je přece všude. I tady."
Mrkla na jeho částečně rozbalené věci, na kufry a zavřené krabice.
"Nevzal jste si toho s sebou zrovna moc. že? Většina mých zavazadel je ještě na cestě; přiletí automatickou lodí."
Přistoupila k hromadě knih a začala studovat jejich názvy.
"De Imitatione Christi," pravila udiveně. "Vy čtete Tomáše Kempinského? Je to velká a nádherná kniha."
"Koupil jsem si ji, ale nikdy nečetl."
"A pokoušel jste se o to? Vsadím se, že ne."
Namátkou ji otevřela a začala číst.
"'Pochop, že i ten nejmenší dar, pocházející od Něj, je velký a nejhorší události přijímej jako zvláštní dary a projevy Jeho milosti'. To by se mohlo týkat i našeho života tady, na Marsu, ne? To ubohé přežívání, uzavřené v těch… barácích. Dobrý název, že? Proč, proboha…" otočila se a prosebně se na něj zahleděla, "…tady nemůže být nějaká předem určená doba, po níž by se člověk mohl vrátit domů?"
"Přesně podle definice musí být kolonie něčím stálým," odpověděl Barney. "Jen si vzpomeňte na Roanoke."
"Jistě," přikývla Anne. "Vzpomínám si. Moc bych si přála, aby byl Mars jedním velkým ostrovem Roanoke a všichni se mohli vrátit domů."
"Aby se mohli usmažit."
"Můžeme se nechat vylepšit, jako to dělají boháči. Dalo by se to udělat i masově."
Prudce odložila knihu.
"Jenže to také nechci – tu chitinovou skořápku a všechno ostatní. Je nějaké východisko? Víte, neo–křesťané se učí víře, že jsou poutníky v cizím kraji. Teď jirni jsme doopravdy. Země přestává být naším přirozeným prostředím a tento svět se jím učitě nikdy nestane. Zůstali jsme bez vlasti!" Pohlédla na něj a nozdry se jí rozšířily. "Nemáme domov!"
"No tak," prohlásil neochotně, "vždycky ještě zbývá Can–D nebo Chew–Z."
"Nemáte trochu?"
"Nemám."
Přikývla.
"Takže zpátky k Tomáši Kempinskému."
Nevzala ale knihu do rukou. Zůstala stát se svěšenou hlavou, pohroužená do smutných myšlenek.
"Vím, co se stane, pane Barneyi Mayersone. Na neokřesťanství nikoho neobrátím; namísto toho oni obrátí mě na víru v Can–D nebo Chew–Z či na jakoukoliv jinou závislost, jaká tu kdy bude v módě, jen aby dala možnost úniku. Jako je třeba sex. Tady na Marsu vládnou velice volné mravy, víš o tom? Všichni tu spí se všemi. Okusím alespoň to, popravdě řečeno, jsem připravena udělat to třeba teď hned… Prostě to všechno nedokážu snést. Prohlédl sis tu krajinu dobře –před soumrakem?"
"Prohlédl."
Jíní to ale tak silně neotřáslo, dokonce ani pohled na opuštěné zahrádky a odhozené nářadí či velké hromady hnijících potravin. Z naučných pásků dobře věděl, že pohraničí vypadá vždy takhle. I na Zemi. Aljaška tak donedávna vypadala také. A Antarktida tak, až na lázně, vypadá dodnes.
"Ti kolonisté se svou soupravou," řekla Anne Hawthorneová, "kdybychom jim teď vzali Perky Pat a rozbili ji na kousíčky, co by se s nimi stalo?"
"Dál by snili svůj sen."
Sen už byl určen; soupravy nebyly nezbytné jako ústřední bod.
"Proč bys to chtěla udělat?"
Zaskočilo jej to; takový čin měl rozhodně sadistickou příchuť a dívka se, alespoň zatím, nijak násilnicky neprojevovala.
"Obrazoborecké sklony," odpověděla Anne. "Mám tisíc chutí roztřískat jim jejich modly, Perky Pat a Wal–ta. Chtěla bych to udělat, protože…" Na okamžik se odmlčela. "Protože jim závidím. Není to žádný můj náboženský zápal, jen normální krutost. Vím. Nemohu–li se k nim přidat…"
"Můžeš. A taky se k nim přidáš. A já taky. Jenže ne hned."
Podal jí šálek kávy, přijala ho v zamyšlení. Bez těžke kombinézy vypadala štíhlounce. Barney si všiml, že byla téměř stejně vysoká jako on; na jehlových podpatcích mohla být i vyšší. Nos měla podivný. Zakončený skoro bambulkou, nevypadal směšně, ale.. svérázně, rozhodl se Barney. Nějak zvláštně přiváděl na mysl Zemi, anglosaské a normanské rolníky, obdělávající svá políčka.
Nebylo na tom nic zvláštního, že se jí na Marsu nelíbilo; její předkové milovali starou zemi, její chuť a vůni, nadevše pak vzpomínku na uplynulé dny, skrývající se v každém koutě, na stvoření, která po ní kráčela a zemřela, aby se obrátila

– ne v prach, ale v žírný humus. No, snad se jí tady, na Marsu, podaří založit zahrádku; možná se jí podaří dosáhnout sklizně tam, kde se to ostatním kolonistům nepodařilo. Je to zvláštní, že je tak hrozně smutná. Copak se nově příchozí chovali vždy takto? On sám se nějak nedokázal litovat. Možná byl někde v hloubi duše přesvědčen, že se mu podaří vrátit se zpět na Zemi. V tom případě byl duševně nemocný on a ne Anne.
"Barney," řekla náhle Anne, "rnám trošku Can–D." Sáhla do kapes pracovních kalhot model OSN a vytáhla malý balíček. "Koupila jsem to nedávno ve svém baráku. Flax Black Spit, tak tomu říkají. Kolonista, který mi to prodal, věděl, že je to v porovnání s Chew–Z bezcenné, takže nevzal moc. Pokoušela jsem se to žvýkat… vzala jsem to i do úst. Jenže jsem ale, stejně jako ty, nemohla. Copak odporná skutečnost není lepší než ta nejzajímavější iluze? Anebo je právě tohle všechno iluze, Barney? Nemám ani ponětí o filozofii: vysvětli mi to, protože všechno, co vím, vyplývá z mého náboženského přesvědčení – a to mi v pochopení nepomáhá. Ty drogy."
Otevřela balíček. Chvěly se jí prsty.
"Už nemohu dál, Barney."
"Počkej," řekl, položil šálek a vykročil k ní. Bylo už ale pozdě, už Can–D požila. "Nic jsi mi nenechala?" zeptal se pobaveně. "Nepoznáš to nejlepší, nebudeš mít během přenosu společnost."
Vzal ji kolem ramen a vyvedl z pokoje a rychle zatáhl do místnosti, v níž leželi ostatní; posadil ji vedle soupravy a soucitně prohlásil:
"Takhle to bude společný prožitek. Pokud vím, docela to pomáhá."
"Díky," odpověděla ospale.
Zavřela oči a její tělo postupně zvadlo.
Barney si uvědomil, že už z ní je Perky Pat. V bezproblémovém světě. Sehnul se a políbil ji na ústa.
"Pořád jsem ještě tady," zašeptala.
"Stejně si to nebudeš pamatovat," řekl.
"Ach ano, budu," prohlásila Anne Hawthorneová skoro neslyšně. Pak odešla; cítil, jak se vzdaluje. Zůstal sám se sedmi těly a okamžitě se vrátil do svého pokoje, v němž se kouřilo ze dvou šálků kávy.
Do téhle dívky bych se dokázal zamilovat, řekl si v duchu. Ne jako do Roni Fugate nebo dokonce do Emily, bylo by to naprosto jiné. Lepší? uvažoval. Anebo to bylo umocněno zoufalstvím? Stejně jako před okamžikem Anne, když požila Can–D, polkla je najednou, protože pro ni tady nebylo nic, jen temnota. Tma – nebo propast. A ne na den nebo na týden, ale navěky. Takže se do této dívky zamilovat musím.
Seděl opuštěný mezi svými ještě nevybalenými věcmi, popíjel kávu a meditoval, až konečně ve vedlejší místnosti uslyšel sténání a hluk. Jeho spolubydlící se probouzeli. Odložil šálek a vydal se za nimi.
"Proč jsi toho nechal, Mayersone?" otázal se Norm Schein. Přetřel si čelo a zamračil se. "Bože, moje hlava."
Najednou si povšiml Anne Hawthorneové. Byla ještě v bezvědomí, ležela opřená zády o zeď, hlavu svěšenou na prsa.
"Kdo je to?"
"Přidala se k nám ke konci," řekla Fran a nejistě se zvedala. "Je to Mayersonova známá, seznámili se během letu. Je docela fajn, jen je trochu moc nábožensky založená. Uvidíte sami."
Přejela Anne kritickým pohledem.
"Je docela hezká. Moc mé zajímalo, jak vypadá. Představovala jsem si ji trochu… hmm… vážnější."
Sam Regan přistoupil k Barneymu:
"Přemluv ji, Mayersone. aby se s tebou dala dohromady; rádi odhlasujeme její přijetí do baráku. Máme tady dost místa a ty bys měl mít – řekněme – ženu."
Také si Anne důkladně prohlédl.
"Jo," prohlásil. "Hezká. Pěkné, dlouhé, černé vlasy. Taková se mně moc líbí."
"Jistě," poznamenala Mary Reganová kousavě.
"Jistě – a co má být?" Sam Regan jí oplatil nahněvaným pohledem.
"Už jsem se jí vyznal," řekl Barney.
Všichni se na něj se zájmem otočili.
"To je zvláštní," řekla Helen Morrisová, "protože když jsme byli spolu, nic nám o tom neřekla. A podle toho, co víme, jste se setkali jen…"
Vtom ji přerušila Fran Scheinová. Oslovila Barneye:
"Snad nechceš žít s praštěnou neokřesťankou? Máme špatné zkušenosti, loni jsme takový pár museli vyhodit. Tady, na Marsu, můžou takoví lidé nadělat spoustu potíží. Měj na paměti, že jsme se dělili myšlenkami… Ona je fanatická vyznavačka nějakého náboženství se všemi těmi svátostmi a rituály, zastaralými idejemi; ona tomu skutečně věří."
"Já to všechno dobře vím," procedil Barney skrz zuby.
"Je to pravda, Mayersone, věř mi," ozval se Tod Morris klidně. "Žijeme tady příliš blízko jeden druhému, nemůžeme si dovolit zavléct sem jakýkoliv druh pozemského fanatismu. V jiných barácích se už takové věci staly. Víme, co říkáme. Musíme se řídit zásadou žít a nechat žít, bez absolutního přesvědčení, bez dogmatismu. Barák je na to příliš malý."
Zapálil si cigaretu a pohlédl na Anne.
"Je to zvláštní, že taková hezká dívka má takové názory. No, může se to, konečně, stát každému."
Vyhlížel udiveně.
"Líbil se jí přenos?" otázal se Barney Helen Morrisové.
"Ano, do jisté míry. Samozřejmě, že ji to rozházelo…poprvé je to normální. Nevěděla, jak spolupracovat při ovládání těla. Moc se to ale chtěla naučit. Teď má všechno pro sebe a určitě to má snazší. Získá zkušenosti."
Barney Mayerson se sehnul a zvedl panenku Perky Pat ve žlutých šortkách, červenobíle proužkovaném tričku a sandálcích. Tak tohle je teď Anne Hawthorneová, pomyslel si. V jistém smyslu, který nikdo nechápe. A on mohl tu

panenku zničit, rozdrtit ji, a Anne by – ve svém vysněném světě – nijak neuspěla.
"Chtěl bych se s ní oženit," prohlásil najednou.
"S kým?" nechápal Tod. "S Perky Pat, nebo s tou novou dívkou?!"
"Nejspíš myslí na Perky Pat," ušklíbl se Schein.
"Určitě ne," odsekla mu Helen. "A já si myslím, že to není špatné. Byli bychom čtyři páry a ne tři a jeden osamocený, opuštěný muž."
"Může se tady člověk někde opít?"
"Samozřejmě," odpověděl Norm. "Máme co pít. Je to, pravda, jen imitace ginu, má ale čtyřicet procent. Nepochybuju, že ti bude stačit."
"Dejte mi trochu," řekl Barney a sahal pro peněženku.
"Je zadarmo. Lodě OSN nám to tu shazují po celých sudech."
Norm přistoupil k uzavřené skříni, vytáhl klíč a otevřel ji.
"Vysvětli nám, Mayersone," otázal se Sam Regan, "proč se chceš ožrat. Kvůli nám? Kvůli baráku? Kvůli Marsu?"
"Kdepak."
Nebyla to žádná z těchto příčin. Mělo to něco společného s Anne a s rozpadem její osobnosti. Její nečekané požití Can–D, to byl projev neschopnosti uvěřit a smířit se se skutečností, to, že se poddala. To bylo znamení, které mělo souvislost i s ním. Viděl v tom sebe samého.
Jestli jí dokáže pomoci, snad pak pomůže i sobě. A pokud ne… Měl předtuchu, že pokud se mu to nepodaří, budou oba vyřízení. Mars bude pro něj i pro Anne znamenat smrt. A určitě rychlou.
IX.
Anne Hawthorneová byla po návratu ze světa Perky Pat tichá a smutná. Bylo to špatné znamení. Bar–neye hned napadlo, že i ona měla podobné předtuchy. Nic neříkala, jen si prostě došla do jeho pokoje pro neforemnou kombinézu.
"Musím se vrátit do Flax Black Spit," vysvětlovala. "Děkuji, že jste mi dovolili použít vaši soupravu," řekla kolonistům, kteří stáli kolem a sledovali, jak se obléká. "Odpusť. Barney," omlouvala se se svěšenou hlavou. "Nebylo hezké, nechat tě tak, jak jsem to udělala."
Doprovodil ji k jejímu baráku. Šli po písčité pláni černí noci, mlčeli, měli se na pozoru, jak jim bylo doporučeno, před místním dravcem, podobným šakalovi. Bylo to marsovské zvíře, obdařené telepatií. Nic ale nespatřili.
"Jaké to bylo?" otázal se nakonec.
"Jde ti o to, jaké to bylo být zmalovanou blonďatou panenkou se všemi těmi jejími prokletými hadříky, chlapcem, autem a…!" otřásla se. "Hrozné. No, tak to nebylo. Bylo to prostě… nesmyslné. Nic jsem tam nenašla. Měla jsem pocit, jako kdyby mi bylo zase jen pár let."
"Jo," přitakal. A tak skončil rozhovor o Perky Pat.
"Barney," řekla tiše, "musím najít něco jiného –a to co nejrychleji. Pomůžeš mi? Zdáš se být moudrý, dospělý a zkušený. Přenos mi nepomůže… Chew–Z nebude o nic lepší, protože se ve mně něco bouří, nebudu to brát… rozumíš? Ano, rozumíš, já to vím. K čertu, ty jsi to ani neokusil, takže mě musíš pochopit."
Silně stiskla jeho ruku a přitiskla se k němu.
"A ještě něco vím, Barney. Oni toho mají taky dost. Jediné, co dělali, když jsme byli… když jsme byli jen panenkami, tak se neustále hádali. Ani chvilku je to nebavilo."
"Bože!" zasténal.
Anne posvítila kolem a pak řekla:
"Je to hrozné, byla bych ráda, kdyby to bylo všechno jiné. Spíš jsem je litovala a ne…" odmlčela se, pak najednou prohlásila: "Změnila jsem se, Barney. Cítím to. Chci se tu posadit – ať už jsme kde chceme. Ty a já, sami ve tmě. A pak víš co… nemusím to říkat, že?"
"Nemusíš," souhlasil. "Jde ale o to, abys toho někdy později nelitovala. A já taky, kvůli tvé reakci."
"Možná se pomodlím," řekla Anne. "To také není snadné; musíš vědět, jak. Nemodlíš se kvůli sobě, ale kvůli jiným. Říkáme tomu zastoupení. A ten, ke komu se modlíš, není Bůh, jenž je na nebesích, někde nahoře… není to Duch svatý. Je to něco naprosto jiného, je to Parakleitos. Četl jsi někdy svatého Pavla?"
"Cože?"
"Nový zákon. Třeba jen Listy Korintským nebo Římanům… vždyť víš. Pavel říká, že naším nepřítelem je smrt; to je náš poslední nepřítel, takže si myslím, že je i nejhorší. Podle Pavla jsme všichni nakaženi, nejen naše duše, ale i těla. Musí tedy zemřít, abychom se mohli narodit znovu, v nových tělech – nehmotných, nezničitelných. Vidíš? Víš co, když jsem před chvílí byla Perky Pat… měla jsem zvláštní pocit, že… zní to hloupě a snad se tomu ani nedá věřit, jenže…"
"Jenže," dokončil to za ni Barney, "zdálo se ti, že jsi to okusila. Ty jsi ale čekala, že to bude takové; véclělas, jaký to bude pocit. Sama jsi mi to říkala – na lodi."
Mnozí lidé, pomyslel si, si to uvědomovali také.
"Ano," přiznala Anne, "jenže si neuvědomuješ, že…"
Obrátila se k němu. Ve tmě sotva rozeznával její obličej.
"Přenos je pouze ukazatel, který můžeme získat na této straně srnrti. Takže jen pokušení. Nebýt té odporné panenky, té Perky Pat…"
"Chew–Z," připomněl jí Barney.
"Právě na to myslím. Kdyby to bylo tak, jak to říká svatý Pavel, že smrtelný člověk takto získává nesmrtelnou podobu… Nedokázala bych se udržet, Barney. Nedokázala bych čekat až do smrti… což může znamenat padesát let na Marsu, půl století."
Zachvěla se.

"Proč bych měla čekat, kdybych to mohla mít teď?"
"Poslední člověk, s nímž jsem hovořil na Zemi," řekl Barney "a který poznal Chew–Z, prohlásil, že to byl nejhorší zážitek jeho života."
To ji zaskočilo.
"Jakto?"
"Ocitl se v sídle někoho, nebo něčeho, co považuje za vtělení zla. To jej vylekalo. Měl štěstí – sám to přiznal – že se odtamtud dostal."
"Barney, proč ses dostal na Mars? Neříkej, že tě povolali; někdo tak chytrý, jako jsi ty, mohl jít k psychiatrovi a…"
"Jsem na Marsu, protože jsem udělal chybu."
Kdybych se vyjádřil tvou terminologií, řekl bych, že jsem zhřešil. A mou terminologií to, konečně, vyslovím stejně, rozhodl se po zamyšlení.
"Někomu jsi ublížil, že?"
Pokrčil rameny.
"A teď tu jsi na zbytek svého života. Barney, mohl bys obstarat Chew–Z?"
"To není problém," odpověděl. Byl přesvědčen, že se co nevidět setká s některým z Eldritchových překupníků. Položil jí ruku na rameno:
"Sama to můžeš získat stejně snadno."
Přitiskla se k němu a on ji objal. Nebránila se –dokonce si s úlevou oddechla.
"Barney, chtěla bych ti něco ukázat. Letáček, který mi dal jeden z lidí v mém baráku. Říkal, že tady nedávno shodili celý balík. Jsou to ti od Chew–Z."
Sáhla do záňadří neforemné kombinézy a chvilku hledala. Konečně ve světle svítilny spatřil složený papír.
"Přečti si to. Pochopíš, proč tolik mluvím o Chew–Z… a proč je to pro mě takový problém."
Zvedl papír ke světlu a přečetl první řádek. Silná černá písmenka hlásala:
BŮH ŽIVOT VĚČNÝ SLIBUJE, MY HO DÁVÁME!
"Vidíš?"
"Vidím." Ani se nenamáhal čtením zbytku. Opět lístek složil a vrátil jí ho. U srdce mu bylo těžko. "Není to zrovna nejhorší slogan."
"To je pravda."
"Není to úplná lež," řekl Barney. "Je to ale také náhražka velké pravdy."
Uvažoval, co je horší. Těžko říci. Nejlepší by bylo, kdyby Palmer Eldritch kvůli tak křiklavě vyjádřenému kacířství zahynul, jenže tomu nic nenasvědčovalo. Zlo, ztělesněné v nějakém přivandrovalci ze soustavy Pro–ximy, která nám nabízí to, oč jsme se modlili přes dva tisíce let, říkal si v duchu. Jenže, proč vlastně cítíme, že je to zlo? Těžko říci, ale je to tak. Protože to může znamenat věčné spojení s Eldritchem, což poznal Leo. Pak už bude Eldritch neustále s námi, bude pronikat do našich životů. A On, jenž nás chránil předtím, to bude nezúčastněně sledovat.
Pokaždé, když se přeneseme, nepotkáme Boha, ale Palmera Eldritche.
"A co když Chew–Z zklame?" promluvil nahlas.
"Nemluv tak."
"Zklame–li tě Palmer Eldritch, pak snad…" odmlčel se. Blížili se k domu Flax Black Spit; v marsovské noci slabě zářilo světélko nad vchodem. "Už jsi doma."
Nechtěl ji nechat odejít. Držel ruku na jejím rameni. Přivinul ji k sobě a myslel na to, co o ní řekl svým druhům v baráku.
"Vrať se se mnou," požádal ji, "do Chicken Pox Prospectu. Vezmeme se tam formálně i legálně."
Nedůvěřivě na něj pohlédla a dala se do smíchu.
"Znamená to snad ne?"
"Co je to, ten Chicken Pox Prospect? Ach ano, to bude název vašeho baráku. Odpusť, Barney, nechtěla jsem tě urazit. Ale moje odpověď je, samozřejmě, ne."
Odtáhla se od něj a otevřela venkovní dveře, vedoucí do předsíně baráku. Najednou položila svítilnu a přistoupila k němu s rozevřenou náručí.
"Pomiluj se se mnou."
"Tady ne. Je to příliš blízko dveří," obával se Barney.
"Kde chceš. Vezmi mě někam dál," říkala a objímala ho kolem krku. "Teď. Neváhej."
Neváhal. Vzal ji do náruče a odnesl dál od dveří.
"Bože," zavzdychala, když ji položil do písku. Pak tiše zasténala, snad kvůli chladu, který je najednou ovál, protože rozepnul těžké kombinézy, jež teď neizolovaly, ani otevřené neumožňovaly udržet tělesné teplo.
Jeden ze zákonů termodynamiky, pomyslel si. Výměna tepla; částice přecházejí mezi námi, mezi ní a mnou, mísí se v… entropii? Ještě ne, říkal si.
"Ach," zasténala ve tmě.
"Bolelo to?"
"Ne. Promiň, prosím."
Chladem mu znecitlivěla záda; zima proudila z černé oblohy. Snažil se ji ignorovat, jak nejlépe dovedl, pořád ale myslel jen na deku, na tlustou vlněnou deku… je to zvláštní, myslet v takovou chvíli na takové věci. Namísto mrazivého, řídkého vzduchu, jenž jej nutil ke křečovitému lapání po dechu, jako by už dodělával.
"Copak, umíráš?" otázala se.
"Jen se mi špatně dýchá. Ten vzduch."
"Ubohý, ubohý… o Bože! Zapomněla jsem, jak se jmenuješ."

"To je tedy hrozně milé!"
"Barney."
Silně ji stiskl.
"Ne! Nepřestávej!"
Napjala se. Zacvakala zuby.
"To jsem nechtěl."
"Aaach!"
Rozesmál se.
"Prosím tě, nesměj se mi."
"Nemyslel jsem to zle."
Nastalo dlouhé ticho.
"Uf," vydechla. *
Zvedla se, jako by se jí vrátilo na okamžik ztracené vědomí, jako by ji řídila nějaká síla. Na mysl mu přišel jemný nervový systém žáby, dražděný elektrickými impulsy. Oběť mnoha událostí, neschopná se jim postavit. Jeho vysoké, bledé, neoblečené vlastnictví. Jasné a reálné. Teď byla hotová.
"Všechno v pořádku? "
"Ano. Ano, Barney. Naprosto. Ano!"
Později, když se osamoceně vlekl ke svému baráku, uvažoval: je možné, že zastupuji Palmera Eldritche. Lámu ji, demoralizuju… jako by už nebyla, jako bychom už všichni nebyli.
Něco mu zastoupilo cestu.
Zastavil se a sáhl po zbrani, již obdržel. Kromě hrozného telepatického šakala se zde dalo – zvláště v noci – narazit i na jiná, jedovatá a dravá stvoření. Opatrně rozsvítil svítilnu, čekal, že spatří něco strašného a mnohorukého, nejspíš se slizkým tělem. Namísto toho uviděl zaparkovanou loď – malou a rychlou, s nevelkou hmotností. Z trysek se ještě kouřilo, takže musela přistát před malou chvílí.
Sedali bez motorů, protože neslyšel zvuky doprovázející přistání.
Zevnitř lodi se vyhrabal muž, rozsvítil svítilnu, spatřil Barneyho Mayersona, odkašlal si a řekl:
"Jmenuju se Allen Faine. Všude vás hledám; Leo chce s vámi udržovat spojení mým prostřednictvím. Budu vám během svých programů předávat šifrované informace. Tady máte kódovou knihu."
Podal Barneymu tenkou brožurku.
"Víte kdo jsem, že?"
"Hlasatel," odpověděl Barney. Hrozné, takové setkání v noci, v marsovské pustině, on a člověk ze satelitu P. P. Layouts. Připadalo mu to neskutečné.
"Díky," řekl, když převzal knihu. "A co mám vůbec dělat? Zapisovat všechno, co říkáte, a pak to někde v koutě luštit?"
"Budete mít ve svém pokoji vlastní televizní přijímač. Podařilo se nám to zařídit pod záminkou, že jako nový osadník na Marsu potřebujete…"
"V pořádku," přikývl Barney.
"Takže už máte děvče," poznamenal Faine. "Promiňte, prosím, že jsem užil infradalekohled…"
"Neprominu."
"Přesvědčíte se, že se na Marsu v těchto věcech těžko zachovává diskrétnost. Je to něco jako vesnice a všichni kolonisté prahnou po novinkách, zvláště pak skandálních. Já to vím… Má práce je neustálé předávání… jistě, mnoho věcí říkat nesmím. Kdo byla ta dívka?"
"Nevím," odpověděl Barney ironicky. "Byla tma, neviděl jsem jí do tváře."
Začal obcházet zaparkovanou loď. Měl v úmyslu odtud zmizet.
"Počkejte, prosím. Musím vám říct ještě něco. V této oblasti už působí obchodník s Chew–Z a podle našich předpokladů by se zítra měl objevit ve vašem baráku. Buďte připraven. Postarejte se o to, prosím, abyste zboží koupil v přítomnosti svědků. Všichni by měli vidět, jak uzavíráte obchod, a také potvrdit, že jste tu drogu požil. Rozumíte?" otázal se Faine a pak dodal: "A pokuste se obchodníka trochu vyzpovídat, ať hodně mluví o tom, že vás ubezpečuje o neškodnosti toho preparátu. A snažte se, aby se vám drogu snažil vnutit, nesmíte ho o ni žádat. Chápete?"
"A co z toho budu mít?"
"Prosím?"
"Leo se ani nesnažil vysvětlit mi…"
"Tak já vám to povím," prohlásil Faine tiše. "Odvezeme vás z Marsu domů. To bude vaše odměna."
Po delším odmlčení Barney řekl:
"Opravdu?"
"Samozřejmě, bude to nelegální. Jedině OSN vás může vzít zpátky na Zemi legálně, ale to se nestane. Prostě vás jednou v noci odvezeme do Domečku medvídka Pú."
"A tam budu muset zůstat."
"Dokud vám Leovi chirurgové nezmění tvář, otisky prstů rukou i nohou, vzorce mozkových vln a celou osobnost. Pak se objevíte ve své staré firmě P. P. Layouts. Pokud vím, byl jste jejich člověk pro New York. Za dva nebo za půldruhého roku tam budete zpátky. Takže neztrácejte naději."
"A co když to třeba nebudu chtít?"
"Cože? Určitě budete. Každý kolonista chce…"
"Promyslím si to a pak vám dám vědět. Možná ale budu chtít něco jiného."
Myslel na Anne. Vrátit se na Zemi a zase šplhat nahoru, možná i společně s Roni Fugate… nějak podivně, instinktivně

jej to proti očekávání nepřitahovalo. Mars – nebo láska Anne Hawthorneové – jej velice změnily. Uvažoval, co víc. Jedno i druhé, řekl si. A pak, ve skutečnosti jsem ani nebyl povolán do služby, přihlásil jsem se dobrovolně. Na to nesmím nikdy zapomenout.
"Znám některé okolnosti, pane Mayersone," řekl Faine. "To, co děláte, je pokání. Souhlasíte?"
"Vy triky? " divil se Barney. Vypadalo to, že náboženský náhled je tady běžným jevern.
"Nemusí se vám to líbit," pokračoval Faine, "ale to je to přesné slovo. Poslyšte, prosím, Mayersone; než vás vezmeme do Domečku medvídka Pú, bude vaše pokání už dostatečně dlouhé. Něco ještě nevíte. Podívejte se na tohle." Neochotně vytáhl z kapsy malou plastikovou dózičku.
"Co je to?" Barneyrnu přeběhl mráz po zádech.
„Vaše nemoc," odpověděl Faine. "Leo je přesvědčen, protože to říkají právníci, že nebude stačit, abyste u soudu jen prohlásil, že vám droga uškodila. Budou vás chtít vyšetřit."
"Chci přesně vědět, co to je."
"Epilepsie. Mayersone. Mutace Q, způsobuje efekty, jejichž původ nedokáže nikdo vysvětlit. Dohadují se, zda je základ psychogenní nebo způsoben poškozením mozku, neodhalitelný EEG."
"A symptomy?"
"Epileptické záchvaty," odpověděl Faine a po krátkém odmlčení dodal: "Je mi líto."
"Rozumím," zabručel Barney. "A jak dlouho to bude trvat?"
"Lék můžeme podat po soudním řízení, dřív ne. Nanejvýš rok. Teď už víte, co jsem myslel tím, když jsem mluvil o tom, že vaše pokání bude dostatečné – za to, že jste Lea nevytáhl z potíží. Budeme–li tvrdit, že tato nemoc je způsobená Chew–Z, budeme muset…"
"Jistě," řekl Barney. "Epilepsie je ještě pořád jedno ze strašlivých slov. Jako kdysi rakovina. Lidé z ní mají iracionální strach, protože dobře ví, že mohou kdykoliv onemocnět. Bez jakéhokoliv varování."
"Zvláště pak poslední mutací Q. K čertu, ještě nebyla nalezena ani teorie, vysvětlující její původ. Důležité je, že v případě mutace Q nedochází k organickým změnám v mozku, což znamená, že vás budeme schopni vyléčit. Prosím, tady je dózická. Je to jed, působí obdobně jako metrazol. Je podobný, ale na rozdíl od metrazolu způsobuje cyklické záchvaty a charakteristické změny průběhu EEG v přestávkách mezi nimi –dokud bude neutralizován, jak už jsem vám říkal."
"Krevní zkoušky to neodhalí?"
"Zjistí přítomnost nějakého jedu – a o to nám právě jde. Protože doručíme doklady – výsledky vašich lékařských vyšetření, i psychiatrického, jimiž jste prošel u odvodní komise… a dokážeme tak, že při příletu na Mars jste epilepsií netrpěl. A pak bude moci Leo – nebo spíše vy – tvrdit, že přítomnost jedu v krvi je důsledkem užití Chew–Z."
"A pokud u soudu prohraju…"
"Tak to stejně sníží prodej Chew–Z. Většina kolonistů má strach z toho, že přenosové drogy jsou pro organismus výhledově velice škodlivé. Jed v téhle dózičce" – dodal Faine – „je poměrně vzácný. Pochází z Ió, jak soudím. Jistý lékař…"
"Willy Denkmal," přerušil jej Barney.
Faine pokrčil rameny.
"To je možné. V každém případě to máme v ruce. Vypijte to hned po užití Chew–Z. Snažte se mít první záchvat před jinými kolonisty. Ne někde v poušti při melioračních pracích nebo orání. Jen co záchvat přejde, uhánějte k videofonu a požádejte OSN o lékařskou péči. Ať vás vyšetří neutrální lékaři. Nežádejte soukromou péči."
"Možná by bylo dobré," poznamenal Barney, "kdyby mi lékaři OSN mohli udělat EEG během záchvatu."
"Určitě. Tak se pokuste dostat do nemocnice OSN
– na celém Marsu jsou jen tři. Mohlo by se vám to podařit, protože budete mít dobrý argument…" Faine se odmlčel.
"Upřímně řečeno, jed způsobí, že vaše záchvaty budou charakterizovány destrukčními snahami – namířenými jak proti jiným, tak proti sobě. Po technické stránce to budou hysterické záchvaty různé intenzity, zakončené částečnou nebo úplnou ztrátou vědomí. Od počátku bude každému jasné, co vám je, protože – jak mi bylo řečeno – nastanou typické projevy se silnými svalovými křečemi a pak fáze konická
– rytmické křeče, střídané uvolněním. Pak ztráta vědomí."
"Jinými slovy," přikývl Barney, "klasické epileptické záchvaty."
"Nebojíte se toho?"
"Nevím, jaký by to mělo smysl. Leovi něco dlužím; on to dobře ví a já také. Pořád nemohu souhlasit se slovem pokání, jenže se zdá, že je to opravdu nejpřesnější výraz."
Uvažoval, jaký bude mít jeho uměle vyvolaná choroba vliv na vztah k Anne. Nejspíš to všechno skončí. Takže pro Leo Bulera obětuje skutečně mnoho. Leo ale udělal mnoho pro něj – odveze jej pryč z Marsu.
"Považujeme za jisté," řekl Faine, "že vás budou chtít zabít, jen co požádáte o advokáta. Popravdě řečeno…"
"Chtěl bych se teď vrátit do baráku," prohlásil Barney. "Mohu?"
"Výtečně. Jen si zvykejte. Dovolte mi ale, abych vám dal stran té dívky jednu radu. Podle Dobermano–va zákona – vzpomínáte si, byl první, kdo se na Marsu oženil i rozvedl – citové svazky na téhle zasrané planetě končí v přímé úměře k velikosti citové angažovanosti obou stran. Dávám vám nanejvýš dva týdny – ne proto, že onemocníte, ale protože takový je průměr. Marsovské buňky k pronajmutí. A OSN to podporuje, protože — upřímně řečeno – to znamená více dětí a tak také více kolonistů. Chápete?"
"OSN nemusí pochopit můj vztah k ní," odvětil Barney, "protože je postaven na poněkud jiném základě, než si představujete."
"Ne, není," prohlásil Faine chladně. "Může vám to tak připadat, ale já sleduji celou planetu – ve dne v noci. Prostě jen

konstatuji skutečnost, nekritizuji. Abych řekl pravdu, osobně s vámi sympatizuju."
"Dík," řekl Barney a vykročil k baráku. Svítil si svítilnou. Malý signalizátor, zavěšený na krku, jej pískáním upozorňoval, když se k němu někdo přibližoval – a co bylo nejdůležitější, když se k němu nepřibližoval – začal se hlasitěji ozývat hláskem, připomínajícím kvákání žab v tůni.
Vezmu jed, říkal si Barney, a půjdu k soudu, kde obžaluji ty lumpy. Udělám to pro Lea, protože mu to dlužím. Na Zemi se ale nevrátím. Buď uspěju tady, nebo nikde. Doufám ale, že mi to s Anne Hawthorneovou vyjde. Jestli ale ne, pak se sám nebo s někým jiným podřídím tomu Dobermanovu zákonu, jak předpovídá Faine. Moje zaslíbená země je v každém případě tady, na této mizerné planetě.
Zítra ráno, rozhodl se, začnu odstraňovat písek nahromaděný za padesát tisíc století a připravím si půdu pro svou první zahrádku. To bude první krok.
X.
Druhý den strávili Norm Schein a Tod Morris celé ráno tím, že jej učili řídit buldozer, písečný pluh a rypadlo, které se nacházely v různém stupni rozpadu. Většinu z vozidel bylo možné, jako staré koně, donutit k ještě jednomu vypětí sil. Výsledky nebyly nijak úžasné, stroje prostě příliš dlouho stály.
V poledne byl naprosto vyčerpaný. Udělal si tedy přestávku, posadil se do stínu obrovského zrezivělého traktoru, pojedl, jídlo zapil vlažným čajem z termosky, kterou mu s pochopením přinesla Fran Scheinová.
Dole v baráku dělal zbytek kolonistů, co byli zvyklí o tom čase dělat. Nestaral se o to.
Všude kolem viděl zanedbané, opuštěné záhony, a tak mu přišlo na mysl, zda i on brzy nezapomene na svůj. Možná, že takhle začíná každý nový kolonista, pokouší se tak zapomenout na bolest, než jej zaplaví nechuť a pocit bezmocnosti. Byl ale k tomu nějaký důvod? Vůbec ne.
Je to otázka postoje, řekl si. A my… všichni zaměstnanci P. P. Layouts, jsme jim to ochotně dopřávali. Poskytovali jsme jim východisko – snadné a bezbolestné. A teď přišel Palmer Eldritch, aby slízal smetanu. Připravili jsme mu cestu – sám jsem se o to přičinil – a co teď? Mohu to nějak, jak to řekl Faine, odčinit?
Přišla za ním Helen Morrisová.
"Jak ti to jde?" zeptala se vesele, posadila se k němu a otevřela tlustý katalog semen s velkým znakem OSN na obálce. "Koukni, co dodávají zadarmo. Všechna semena, která jsou schopná klíčit, i s řepou."
Opřela se o Barneye a listovala katalogem.
"Žije tu ale malý, myši podobný savec, který vylézá v noci na povrch a sežere, na co přijde. Budeš muset nastavit automatické pasti."
"Dobrá," odpověděl Barney.
"Je to úžasný pohled, když taková homeostatická past uhání pouští a stíhá marsovskou myš. Bože, jak uhánějí. Jak past, tak i myš. Pro zábavu se na ně dá sázet. Já obvykle sázím na past. Obdivuju je."
"Mám dojem, že si taky vsadím na past."
Mám k pastem obrovský respekt, řekl si v duchu. Jinými slovy, k bezvýchodným situacím. Lhostejno, co hlásají nápisy na dveřích.
"OSN ti taky dodá zadarmo dva roboty. Nanejvýš na šest měsíců. Musíš si tedy moudře naplánovat, co mají dělat. Nejlepší je využít je ke kopání zavlažovacích kanálů. Naše jsou už dost mizerné. Někdy musí mít takový kanál třeba dvě stě nebo i víc kilometrů na délku. Můžeš se taky domluvit…"
"Žádné domlouvání," přerušil ji.
"Ale to může být skutečně výhodné. Najdi si někoho, kdo bydlí v blízkém baráku, někoho, kdo začal kopat svůj zavodňovací kanál, ale pak toho nechal, kup od něj jeho úsek a připoj se k němu. Ta tvoje dívka z Flax Black Spit se sem přestěhuje a bude s tebou bydlet?" otázala se zvědavě.
Neodpověděl. Hleděl do černého marsovského nebe, dokonce i v poledne posetého hvězdami. Přilétala loď.
Obchodníci s Chew–Z? Takže nadešel čas, kdy se bude muset otrávit, aby zachránil Leův monopol, přerostlé meziplanetární impérium, jemuž už za nic nevděčil.
Je to zvláštní, pomyslel si, jak silná může být touha po sebezničení.
Helen Morrisová s napjatým zrakem prohlásila:
"Hosté! Loď OSN to není."
Okamžitě vykročila k baráku.
"Jdu jim to říct."
Levou rukou sáhl do kapsy a dotkl se, v ní ukryté dózický. Opravdu to udělám? uvažoval. Zdálo se to být nemožné, nic v jeho dosavadním životě tomu nenasvědčovalo. Snad, říkal si, je to ze zoufalství ze ztráty všeho. Přesto ale si nemyslel, že by to byl pravý důvod – bylo to něco naprosto jiného.
Když loď nedaleko od něj přistávala na rovné písečné plošince, uvažoval Barney: možná tak chci Anne ukázat pravdu o Chew–Z. I když si k tomu cíli pomohu podvodem. Protože, uvažoval, když požiju jed, ona si Chew–Z nevezme. Měl takovou předtuchu. To stačilo.
Z lodi vystoupil Palmer Eldritch.
Každý by ho poznal – od katastrofy na Plutu uveřejňovaly videonoviny jeden jeho snímek za druhým. Jistě, snímky byly staré deset let, ale Eldritch se moc nezměnil. Šedivý a kostnatý, měřil více než šest stop a chodil nezvykle rychlým krokem, přitom mával pažemi. Měl strhaný, svraštělý obličej, jakoby naprosto zbavený tukové tkáně, jako by byl, říkal si Barney, stravován nezastavitelnou nenasytností a tak spotřeboval všechny energetické zásoby svého těla. Měl obrovské, ocelové zuby, jež mu před odletem na Proximu implantoval český stomatolog. Tyto zuby tvořily celek s čelistmi, měl je na doživotí. Pravou ruku měl umělou, vlastní ztratil před dvaceti lety během lovu na Kallistó. Ta umělá byla, samozřejmě, lepší, protože mu umožňovala používat nejrůznější výměnné dlaně. V tomto okamžiku měl pětiprstou

humanoidní končetinu. Nebýt kovového lesku, dala by se považovat za pravou.
A neměl oči. Alespoň ne v běžném slova smyslu. Měl protézy – za cenu, kterou si mohl dovolit jen on a kterou byl jen on ochoten zaplatit. Udělali mu je brazilští optici těsně před jeho odletem na Proximu. Byla to dokonalá práce. Protézy byly přizpůsobeny očním důlkům, neměly zřítelnice a byly nehybné. Panoramatický pohled zajišťovaly dva širokoúhlé objektivy, umístěné za úzkou vodorovnou škvírou. Eldritch neztratil oči při nějaké nehodě, v Chicagu rnu neznámé osoby chrstly do obličeje kyselinu. Z neznámých důvodů… přinejmenším neznámých veřejnosti. Eldritch určitě věděl proč. Nic ale neřekl, nepodal žalobu, namísto toho zašel za skupinou vynikajících brazilských optiků. Vodorovná škvíra umělých očí mu, jak se zdálo, způsobovala potěšení. Takřka hned po operaci se objevil na slavnosti otevření nové opery v Utahu a bez upejpání se pohyboval ve společnosti sobě rovných. I teď, po deseti letech, byly podobné operace vzácné a Barney vůbec poprvé viděl umělé luxvidové Jensenovy bulvy. Ty oči a umělá ruka. s možností používání různých nástavců, na něj zapůsobily víc, než očekával… anebo to způsobilo v souvislosti s Eldritchem něco jiného?
"Pane Mayersone," pousmál se Palmer Eldritch. Ocelové zuby se zaleskly ve slabém a studeném marsovském slunci. Podal mu ruku a Barney jeho gesto bezmyšlenkovitě opětoval.
Ten hlas. pomyslel si Barney, vychází odněkud… ne z… Zamrkal. Eldritchova postava byla nehmotná –průzračná. Byl to nějaký druh uměle vyvolané představy. Barney si najednou uvědomil ironii této skutečnosti – ten člověk už byl i tak do značné míry umělý a teď přišel i o zbytek těla. Nevrátilo jej z Proximy právě tohle? uvažoval Barney. Jestliže ano, pak byl Hepburn–Gilbert podveden; toto není lidská bytost. V žádném významu toho slova.
"Jsem na lodi," vysvětlil Palmer Eldritch. Hlas zaznával z reproduktoru na těle. "Běžná opatrnost – protože jsi zaměstnanec Lea Bulera."
Přízračná ruka se dotkla Barneye. Ucítil, jak jím proniká chlad – čistě psychologická reakce, protože nebylo nic, co by ten pocit mohlo vyvolat.
"Byl jsem jeho zaměstnancem," upřesnil Barney.
Za jeho zády se z baráku vynořili ostatní – Scheinovi, Morrisovi i Reganovi. Přistupovali jako vystrašené děti, nesmělí z pohledu na významného hosta.
"Co se děje?" dostal ze sebe Norm Schein. "To je simulakron. Vůbec se mi to nelíbí."
Zastavil se u Barneye a dodal:
"Žijeme v poušti, Mayersone. Pořád kolem sebe vidíme přeludy – lodě, lidi, jiné životní formy. Tohle je právě takový případ. Ani ten chlap, ani ta loď tady nejsou."
"Určitě jsou takových šest set mil odtud," prohlásil Tod Morris. "Je to fata morgana. Na to si zvykneš."
"Vždyť mě přece slyšíte," zahřměl reproduktor Eldritchovým hlasem. "Jsem tady, opravdu, a něco pro vás mám. Kdo z vás je vedoucí skupiny?"
"Já," přiznal Norm Schein.
"Tady je moje vizitka," natáhl Palmer Eldritch ruku s maličkým bílým lístečkem a Norm Schein po něm instinktivně sáhl. Vizitka mu proletěla mezi prsty. Eldritch se pousmál letmým, chladným úsměvem – jako by do sebe vtahoval všechno kolem, i řídký vzduch. "Podívej se na ni," přistrčil vizitku Normovi pod nos. Ten se naklonil a důkladně si lísteček prohlédl.
"Souhlasí," prohlásil Eldritch. "Přišel jsem, abych s vaší skupinou uzavřel smlouvu. Jde o dodávky…"
"Ušetři nás proslovu o tom, co Bůh jen slibuje," rozčílil se Schein. "Jen řekni kolik."
"Kolem desetiny ceny konkurenčního zboží. A je také mnohem účinnější. Nebudete ani potřebovat soupravy. "
Vypadalo to, jako by Eldritch mluvil jen k Barneymu, ale s ohledem na umělé oči nebylo možné zjistit, na koho se právě dívá.
"Jak se vám líbí na Marsu, pane Mayersone?"
"Dobře se bavím," odpověděl Barney.
"Minulou noc," řekl Eldritch, "když sem Allen Faine přiletěl ze svého mizerného satelitu, aby se s vámi setkal… o čem jste hovořili?"
"O obchodu," odvětil Barney. Uvažoval rychle, ale ne dost rychle. Z reproduktoru dostal další otázku:
"Takže pořád pracujete pro Lea? Ve skutečnosti je vaše odvedení účelově naaranžovaný příchod na Mars. Krátce před zahájením distribuce Chew–Z. Proč? Máte nějaký nápad, jak nás zadržet? V zavazadlech jste neměl žádné propagační materiály, žádné letáky ani jiné tiskoviny, kromě normálních knížek. Nejsou to jen obyčejné drby? Šeptanda? Ckew–Z je… co, pane Mayersone? Nebezpečné pro stálého uživatele?"
"Nevím. Počkám, až to vyzkouším. Pak uvidím."
"Všichni čekáme," řekla Scheinová. Držela v ruce svazek skinů, připravena okamžitě zaplatit. "Můžete nám trochu prodat hned, nebo máme dál čekat?"
"První porci vám mohu dodat okamžitě," oznámil Eldritch.
Nákladní prostor lodě se s rachotem otevřel. Vyrazil z ričj malý automatický vozík, který se rozjel ke kolonistům, Zastavil se půl metru před nimi a vyhodil karton, zabalený do známého, hnědého balicího papíru. Karton zůstal ležet u jejich nohou, pak se Norm Schein sehnul a zvedl ho. To nebyla halucinace. Noírn opatrně rozbalil balíček.
"Chew–Z," povzdechla si Mary Reganová. "Ach, a tak moc! Kolik platíme, pane Eldritchi?"
"Celkem pět skinů."
Automat vysunul malý šuplík, dostatečně velký na to, aby se do něj vešly skiny.
Kolonisté se po krátkém dohadování domluvili a vložili pět skinů do zásuvky, která se hlasitě zavřela. Automat se na místě otočil a bleskurychle zmizel v lodi. Palmer Eldritch, obrovský, šedivý a nehmotný, zůstal. Mám dojem, že se dobře baví, pomyslel si Barney. Eldritch se nestaral o to, že Leo Bulero má něco za lubem. Naopak, bavilo ho to.

Když si to uvědomil, bylo mu všelijak. Vykročil raději ke svému kousku očištěné půdy, kde měla být jeho zahrádka. Zády k Eldritchovi i ostatním kolonistům spustil automatický bagr. Ten začal hučet a syčet, jak s námahou nasával prach. Mayerson uvažoval, jak dlouho bude fungovat. A jak se tady, na Marsu, dají získat náhradní díly. Třeba se vůbec nesháněly, třeba se stroj jednoduše ponechal napospas rzi.
Za zády zaslechl hlas Palmera Eldritche:
"Teď, pane Mayersone, můžete žvýkat až do smrti."
Barney se mimoděk otočil. Nebyl to přelud, ten chlap skutečně vylezl.
"To je pravda. A nic by mi nemohlo udělat větší potěšení."
Pokoušel se opravit čerpadlo bagru.
"Kde se tady, na Marsu, opravují stroje?" otázal se Eldritche. "Stará se o to OSN?"
"Odkud to mám vědět?" odpověděl mu Eldritch.
Najednou se kus čerpadla ulomil a zůstal Barney–mu v ruce. Pevně je stiskl a odhadoval váhu. Kovová tyč připomínala páčidlo na pneumatiky, byla těžká a Barneye napadlo, že by jej tím mohl i zabít. Tady a teď. Nebylo by to nejlepší východisko? Žádný jed, vyvolávající příznaky epilepsie, žádné žaloby u soudu… musel by za to ale zaplatit. Přežil by Eldritche sotva o pár hodin.
Nemělo by to ale, prese všechno, cenu?
Otočil se a vtom… Všechno se seběhlo tak rychle, že ani přibližně nedokázal vysvětlit, co se doopravdy stalo. Ze zaparkované lodi vytryskl laserový paprsek a Barney ucítil prudký otřes, když střela zasáhla přímo kus železa, které držel v ruce. Ve stejném okamžiku Palmer Eldritch obratným, tanečním pohybem uskočil dozadu a zvedl se v řídkém marsovském vzduchu nahoru a – Barney nevěřil vlastním očím – odplul jako balon, mával umělou rukou a cenil ocelová zubiska. Pak se, jakoby tažen neviditelným lanem, rozletěl po sinusoidě k lodi a zmizel uvnitř. Vstup se uzavřel a Palmer byl z dosahu. V bezpečí.
"Proč to udělal?" ptal se zvědavostí sžíraný Norm Sčheiii. "Proboha, co se tam stalo?"
Barney neodpověděl; rozechvělýma rukama odhodil zbytek kovové tyče, z níž zůstaly jen suché, zuhelnatělé kousky, které se rozpadly v prach, sotva se dotkly půdy.
"Pohádali se." prohlásil Tod Morris. "Mayerson s Eldritchem. Vypadá to. že se nemají rádi."
"V každém případě," prohlásil Norm Schein, "máme Chew–Z. Mayersone, příště se raději drž od Eldritche dál. Obchody povedu já. Kdybych věděl, že jako Bulerův zaměstnanec…"
"Bývalý," přerušil jej Barney a vrátil se k pokaženému čerpadlu. První pokus zabít Eldritche skončil neúspěšně. Bude mít někdy druhou takovou příležitost?
A měl vůbec tu příležitost teď?
Dospěl k názoru, že odpověď na obě otázky zněla ne"

Téhož dne pozdě odpoledne se kolonisté z Chicken Pox Prospectu shromáždili s úmyslem společně užít drogu. Ve slavnostní náladě a v napjatém mlčení byly proužky Chew–Z rozbaleny a rozděleny.
"Fuj!" ušklíbla se Fran Scheinová. "Má to hroznou chuť."
"Chuť–puť," prohodil Norm netrpělivě a strčil do úst svou porci. "Asi máš pravdu," dodal, "chutná to jako zkažená houba."
Se stoickou trpělivostí polkl slinu a žvýkal dál.
"Ble," dostal ze sebe po chvíli a pozvracel se.
"Když to děláme bez soupravy…" promluvila Helen Morrisová. "Kde se ocitneme? Někde? Bojím se," vychrlila jedním dechem. "Budeme spolu? Jsi si tím jistý, Normě? "
"Koho by to zajímalo," žvýkal Sam Regan svou porci.
"Dívejte se na mě," požádal Barney Mayerson.
Zvědavě na něj. pohlédli. Něco v jeho hlase jim přikázalo, aby ho poslechli.
"Strkám si do úst Chew–Z," prohlásil Barney a udělal to. "Vidíte, jak to dělám? Opravdu?"
Dal se do žvýkání.
"Teď žvýkám."
Srdce mu bušilo jako kladivo. Bože, pomyslel si. Vyjdu z toho bez úrazu?
"Jo, vidíme," přikývl Tod Morris. "A co má být? Chceš snad prasknout nebo se vznést do vzduchu jako Eldritch? Nebo něco takového?"
I on začal žvýkat svůj proužek. Všichni už žvýkali, všech sedm, přesvědčil se Barney. Zavřel oči.
Když se otočil, spatřil nad sebou skloněnou ženu.
"Ptala jsem se, jestli chceš ten druhý Manhattan, protože když ho budeš chtít, budu muset přikázat ledničce, aby připravila víc drceného ledu."
"Emily," pronesl nejistě.
"Ano, rnůj milý," řekla trpce. "Vždycky, když takhle vyslovíš moje jméno, vím, že se chystáš naservírovat mi nějaký ten svůj proslov. O co jde tentokrát?"
Usadila se na pohovce proti němu a narovnala si sukni, zářivou, modrobílou mexickou pruhovanou sukni, kterou jí koupil pod stromeček.
Emily prohlásila: "Jsem připravena."
"Žádné proslovy, slibuji."
Opravdu jsem takový? ptal se v duchu sám sebe. Věčně jen pronáším nějaké proslovy? Zvedl se z kanape; třásl se, musel se chytit lampy, aby neupadl.

"Jsi ožraly," pronesla Emily a přeměřila si ho.
Ožraly. To slovo už neslyšel od studentských časů; dávno už vyšlo z módy, ale Emily ten termín, samozřejmě, užívala dál.
"Teď," řekl jak nejzřetelněji dokázal, "se říká ohřály. Zapamatuj si to. Ohřály!"
"Ohřály," zopakovala Emily a povzdechla si. Vypadala smutně; všiml si toho a uvažoval proč. "Barney," promluvila, "nepij tolik, ano? Říkej si tomu jak chceš, ožraly nebo ohřály, stejně je to totéž. Myslím, že je to moje vina, protože pro tebe nejsem ta správná partnerka. "
Lehce si pěstí přetřela pravé oko; známé, nervózní gesto – něco jako nervový tik.
"Nejde o to, že bys nebyla správná partnerka," odpověděl, "ale o to, že já mám vysoké požadavky."
Jsem naučený mít na druhé vysoké požadavky, říkal si v duchu. Žádám po nich, aby byli stejně důstojní a klidní jako já, aby se nenechali řídit emocemi, aby se ovládali.
Vždyť je to umělkyně, uvědomil si. Nebo spíš takzvaná umělkyně. To spíš odpovídá pravdě. Život netalentovaného umělce.
Začal si míchat další drink, teď to byl bourbon s vodou, bez ledu; ani si nevzal skleničku, lil whisky z láhve přímo do šejkru.
Emily řekla: "Když si takhle naléváš, vím, že budeš zlý a že to za chvilku zase začne. Nenávidím to."
"Tak můžeš vypadnout," odsekl.
"Aby tě vzal čert," vykřikla Emily. "Nechci nikam jít! Nemohl bys prostě…" učinila bezradné gesto rukou. "Být trochu milejší, trochu chápavější – nebo…? Naučit se brát i moje…"
Hlas se jí zlomil. Takřka neslyšně dodala:
"… nevyslovené názory?"
"Vždyť si jich přece nemohu nevšímat," odpověděl. "Chtěl bych. Myslíš, že chci žít s někým, kdo není schopen nic dořící a dotáhnout do konce? Například… Ech, k čertu s tím."
Má to vůbec nějaký význam? Emily se stejně nezmění; byla to prostě obyčejná neschopná ženská. Její představy dobře stráveného dne se omezovaly na dloubání, tvarování a babrání se v mastných, hovna připomínajících barvách nebo strkání rukou až po loket do hroudy lepkavé šedé hlíny. A zatím…
Čas utíkal.
A celý svět, i se zaměstnanci pana Bulera – a zvláště pak s jeho konzultanty–prognostiky – se Barney–mu Mayersonovi stále víc vzdaloval. Nikdy se nestanu konzultantem pro New York, říkal si. Ztvrdnu tady, v Detroitu, kde nic, vůbec nic nového nevzniká.
Kdyby se mu podařilo získat postavení prognostika pro New York… Můj život by měl nějaký smysl, uvědomil si Barney. Byl bych šťastný, protože bych dělal práci, v níž bych mohl využít všechny svoje schopnosti. Co bych, k čertu, ještě mohl chtít? To je vše, oč prosím.
"Jdu pryč," oznámil Emily a položil sklenici, pak přistoupil ke skříni a sundal plášť z věšáku.
"Vrátíš se dřív, než půjdu spát?"
S žalostným výrazem ve tváři jej doprovodila ke dveřím bytu v bloku 11139584 – počítáno od centra New Yorku – v němž už dva roky bydleli.
"Uvidíme," řekl a otevřel dveře.
Na, chodbě někdo byl; vysoký, šedivý muž s vystupujícími ocelovými zuby, nehybnýma očima bez zřítelnic a s lesknoucí se umělou rukou, trčící z pravého rukávu saka.
"Buď zdráv, Mayersone," promluvil muž a usmál se, až mu ocelové zuby zazářily.
"Eldritch," vydechl Barney. Obrátil se k Emily. "Viděla jsi jeho snímky ve videonovinách; je to ten nemožně slavný průmyslník."
Samozřejmě. Eldritche musel poznat hned.
"Chtěl jste mě vidět?" otázal se rozpačitě. Všechno to bylo nějak zvláštní, jako by se to už někdy stalo –jenže poněkud jinak.
"Chtěl bych si promluvit s vaším manželem," řekl Eldritch Emily podivně mírným hlasem; pokynul rukou a Barney vyšel do chodby. Dveře se za jeho zády zavřely. Eldritch byl zamračený; už se neusmíval, a když promluvil, jeho hlas už vůbec nezněl mírně.
.„Mayersone, špatně využíváte svůj čas. Neděláte nic, jeu opakujete minulost. Proč bych vám měl tedy prodávat Chew– Z? Jste úchylný. Nikdy dřív jsem se s takovým případem nesetkal. Dám vám ještě deset minut a vezmu vás zpátky do Chicken Pox Prospectu, kde je vaše místo. Tak se. krucinál, rozhodněte, co chcete a jestli vůbec něco chcete."
"Co to je, k čertu, to Chew–Z?"
Palmer Eldritch zvedl umělou paži a. nestvůrnou silou do něj strčil. Barney začal padat.
"Hej," poznamenal slabě, pokouše! se bojovat, vzepřít se strašnému tlaku. "Co…"
A najednou ležel jak dlouhý tak široký na zádech. V hlavě mu hučelo a zvonilo. S námahou otevřel oči a rozhlédl se po okolí. Probouzel se; zjistil, že má na sobě pyžamo, jenže ne své. Nikdy takové neměl. Copak se ocitl v cizím bytě a měl na sobě cizí pyžamo? Nějakého muže…
V panice pohlédl na postel. Vedle něj, pod peřinou…
Vedle něj, přikrytá až po nahá ramena, spala neznámá dívka. Lehce oddychovala ústy, hedvábí jejích vlasů bylo bílé jako bavlna.
"Zpozdím se," řekl. Hlas měl chraptivý a znetvořený, skoro nesrozumitelný.
"Kdepak." zabrumlala dívka, aniž by otevřela oči. "Uklidni se. Odtud dojedeni do práce…" zívla a otevřela oči „… za

patnáct minut."
Usínala se na Barneye. Jeho rozpaky ji pobavily.
"Vždycky to říkáš, každé ráno. Běž a pohlídej kávu. Musím si dát kávu."
"Jisté," řekl a vyhrabal se z postele.
"Králíčku," řekla dívka posměšně. "Jsi tak vylekaný. Bojíš se o mě. o svou práci… a pořád jen spěcháš."
"Můj Bože, vykašlal jsem se už na všechno."
"Na všechno?"
"Na Emily."
Pohlédl na dívku – Roni Jaksejen… a její ložnici.
"A teď nemám nic," prohlásil.
"No, výtečně," řekla Roni s kousavou ironií. "Snad bych ti teď i já měla říct něco milého, aby ses po ránu cítil líp."
"A udělal jsem to právě teď," hovořil Barney dál. „Ne před lety. Okamžik před tím, než přišel Palmer Eldritch."
"Jak by mohl Palmer Eldritch někam přijít? Leží na nemocniční posteli někde u Jupitera nebo Saturna. OSN ho tam vzala, když jej vyhrabali ze zbytků jeho lodi." Hovořila s pohrdáním, ale v jejím hlase rozeznal zvědavost.
"Palmer Eldritch se mi právě ukázal," odpověděl tvrdohlavě. Musím se vrátit k Emily, pomyslel si. Vyklouzl z postele, sehnul se, zvedl svoje věci a uháněl do koupelny. Zabouchl za sebou dveře, pak se rychle oholil a oblékl. Když vycházel z koupelny, oznámil dívce, která pořád ještě ležela v posteli:
"Musím jít. Nezlob se na mě, musím to udělat."
Zakrátko, aniž by posnídal, sjel do přízemí, zůstal stát pod protitermickou clonou a rozhlížel se po taxíku.
Taxík – krásný, lesknoucí se nový model – jej přenesl takřka v okamžiku před Emilin dům. Automaticky zaplatil, vpadl dovnitř a po několika sekundách jel nahoru. Zdálo se, že se čas zastavil na místě, že všechno ztuhlo a čekalo na něj. Byl jediným pohyblivým objektem ve světě předmětů.
Zastavil se před jejími dveřmi a zazvonil.
Dveře se otevřely a za nimi se objevil člověk.
"Prosím?"
Muž měl tmavé vlasy, byl dost hezký, měl husté obočí a pečlivě učesané, poněkud zvlněné vlasy. V ruce držel ranní noviny. Uvnitř Barney zahlédl stůl s nádobím od snídaně.
Barney promluvil: "Vy… vy jste Richard Hnatt."
"Ano," odvětil muž a pozorně si Mayersona prohlížel. "My se odněkud známe?"
Objevila se Emily, obíočená do šedého trička a špinavých džín.
"Bože, to je Barney," oznámila Hnattovi. "Můj bývalý manžel. Pojd dál."
Otevřela dveře dokořán a Barney vešel dovnitř. Emily jeho návštěvu, jak se zdálo, vítala.
"Jsem rád, že vás poznávám," pronesl Hnatt neutrálním tónem. Natáhl k Barneymu ruku. okamžitě ale změnil úmysl.
"Kávu?"
"Děkuji." odpověděl Barney a usadil se na volné židli. "Poslyš," oslovil Emily; nedokázal počkat, musel to říct hned, i v Hnattově přítomnosti. "Byla to chyba, že jsem se s tebou rozvedl. Chtěl bych si tě znovu vzít. Tak jako předtím."
Emily se spokojeně pousmála, stejně jako kdysi, naprosto zmatena odešla pro šálek a talířek, neřekla ani slovo.
Uvažoval, zda vůbec odpoví. Bylo by pro ni snazší – odpovídalo to její lenosti – kdyby to prostě kvitovala s úsměvem.
Kriste pane, pomyslel si a zahleděl se před sebe. Hnatt se posadil naproti němu a řekl:
"My jsme manželé. Nebo jste si myslel, že spolu jen žijeme?"
Obličej mu zrudl, ale zdálo se, že se umí ovládat.
"Manželé se mohou rozvést. Vezmeš si mě?" řekl Barney – ne Hnattovi, ale Emily.
Vstal a udělal k ní několik nejistých kroků. Otočila se a klidně mu podala šálek s talířkem.
"Ach, to ne," odvětila. Poř.d se usmívala. V očích se jí zračil soucit.
Chápala, co cítí, že to od něj nebyl jen okamžitý impuls.
Odpověď ale přesto zněla "ne", a on dobře věděl, že tak bude znít už navždy. Ne proto, že se tak rozhodla – pro ni prostě neexistovala skutečnost, v níž by měl místo. Kdysi jsem ji škrtl, říkal si v duchu, vyškrtl jsem ji ze svého života. Dobře jsem věděl, co dělám, a tady je výsledek. A teď vidím, že – jak se říká – chléb hozený do vody se z ní vrací, aby mě udusil; vodou nasáklý chléb, který mi uvízne v krku a nedá se ani polknout, ani vyplivnout. To je přesné to, co jsem si zasloužil, řekl si v duchu. Můžu si za to sám.
Vrátil se ke stolu a opět se posadil na židli. Tupě zíral na její ruce, když mu nalévala kávu do šálku. Tyhle ruce kdysi náležely mé ženě, říkal si. A já se na ne vykašlal. Snaha po sebezničení; toužil jsem po smrti. To je jediné uspokojivé vysvětlení. Copak jsem takový hlupák? Ne, hloupost nedokáže vysvětlit něco tak hrozného, tak naprostého…
"Jak se ti daří, Barney?" zeptala se Emily.
"No, prostě výborně, k čertu." Hlas se mu chvěl.
"Slyšela jsem, že žiješ s velice hezkou malou rusovláskou." Posadila se na svoje místo a opět se dala do jídla.
"To už je minulost. Zapomenutá."
"Takže s kým?"
Mluví se mnou, jako bych byl nějaký starý kamarád nebo soused odnaproti, pomyslel si Barney. Blázinec! Jak jen ale může… jak ho jen může považovat za někoho cizího? To je nemožné; přetvařuje se. Pokouší se tak něco ukrýt.
Nahlas řekl:
"Máš strach, že jestli zase budeme spolu, tak… tak tě opět odstrčím. Kdo se jednou spálil, podruhé nevěří. Neudělám to; nikdy víc bych to neudělal."
"Je mi moc líto, Barney, že to tak prožíváš," pronesla Emily tím tónem lhostejné společenské konverzace. "Copak se

neradíš s psychoanalytikem? Někdo mi říkal, že tě viděl, jak se taháš s tím přenosným psychiatrem."
"Doktor Smile," vzpomněl si. Určitě ho zapomněl u Roni Fugate. "Potřebuji pomoct," řekl Emily. "Je nějaká možnost…"
Odnrlčel se. .
Je nějaká možnost změnit minulost? ptal se sám sebe. Asi ne. Příčina a následek fungují jen v jednom směru a definitivní změna je skutečnost. Takže tak –co bylo, to bylo a já můžu jít. Vstal.
"Asi jsem se zbláznil," oznámil jim. "Omlouvám se. Ještě jsem ani neprocitl… jsem poněkud dezorientován. Začalo to hned po probuzení."
"Pročpak si nedopijete kávu?" otázal se Hnatt. "Anebo by se snad hodilo něco silnějšího?"
Ruměnec z tváří mu už zmizel. Byl, stejně jako Emily, klidný a lhostejný.
"Já to nechápu," prohlásil Barney. "Palmer Eldritch mi přikázal sem jít."
Opravdu? No něco na ten způsob, tím si byl jist.
"Myslel jsem, že by to mohlo mít úspěch."
Hnatt a Emily na sebe pohlédli.
"Eldritch je v nemocnici někde…" promluvila Emily.
"Něco se nepovedlo," řekl Barney. "Eldritchovi se to vymklo z rukou. Raději ho vyhledám, on mi to všechno vysvětlí."
Pocítil, jak ho zachvacuje vlna paniky, těžká jako rtuť, vystoupila mu ke krku a stiskla.
"Na shledanou," vypravil ze sebe a vykročil ke dveřím.
"Počkej!" ozval se za jeho zády Hnatt.
Barney se otočil. Emily seděla za stolem s úsměvem jakoby nalepeným a srkala kávu, z druhé strany seděl Hnatt a hleděl Barneymu přímo do očí. Hnatt měl jednu umělou ruku. v níž držel vidličku, a když zvedl k ústům kousek vajíčka, spatřil Barney velké ocelové zuby. A Hnatt byl starý, prázdný, hleděl mrtvýma očima, mnohem většíma než předtím. Zdálo se, že svou přítomností naplňuje celý pokoj. Přesto to ale pořád byl Hnatt.
To nechápu, pomyslel si Barney a zastavil se ve dveřích. Ani z bytu nevyšel, ani se nevrátil zpátky. Udělal to, co po něm Hnatt chtěl – čekal. Copak nepřipomíná Palmera Eldritche? tázal se sám sebe. Na fotografiích… ano, měl umělou ruku. ocelové zuby a Jensenovy oči.
Jenže tohle nebyl Eldritch.
„Musím vám říct," prohlásil Hnatt věcně, „že vás Emily má raději, než by se dalo soudit podle toho, co říká, protože mi to řekla. Mnohokrát."
Mrkl na Emily.
„Ty máš silný pocit odpovědnosti. Domníváš se, že musíš tlumit city, které k Barneymu chováš. Děláš to, konečně, pořád. Zapomeň ale na povinnost. Na ní se manželství stavět nedá. To vyžaduje spontánnost. I když si myslíš, že nemůžeš…" udělal nezřetelné gesto, "no řekněme, odvrhnout mě… Přesto musíš poctivě prozkoumat svoje city a nezakrývat je fasádou sebeobětování. Právě tak ses zachovala k Barneymu. Dovolilas mu, aby tě nechal, protože jsi měla dojeni, že je tvou povinností nepřekážet mu v kariéře. A chováš se tak dál. Děláš neustále stejnou chybu. Nic si nenalhávej!"
A najednou — naprosto nečekaně — se na Barneye zašklebil a mrkl jedním nehybným okem jako signalizační lampičkou.
Tak teď to byl Palmer Eldritch. Úplné.
Emily to ale, jak se zdálo, neviděla. Úsměv z jejích rtů zmizel, byla zmatená, vzrušená a čím dál zuřivější.
"Hrozně jsi mě rozčílil, "oznámila manželovi. „Řekla jsem, co cítím a přetvařovat se neumím. A nemám ráda, když mi někdo vykládá, co jsem nebo nejsem."
Muž sedící naproti ní řekl:
"Máš jen jeden život. Chceš–li ho prožít s Barneym a ne se mnou…"
"Nechci!" Zuřivě na něj pohlédla.
"Jdu," prohlásil Barney a otevřel dveře. Bylo to beznadějné.
"Počkej," ozvalo se. Palmer Eldritch vstal a vydal se za ním. "Doprovodím tě dolů."
Chodbou se vydali ke schodišti.
"Nevzdávej se," řekl Eldritch. "Pamatuj, Chew–Z jsi vzal teprve jednou. Ještě budeš mít čas. Nějaký pokus vyjde."
"Co je to, Chew–Z?" otázal se Barney.
Dívčí hlas blízko něj opakoval:
"Barney Mayersone, probuď se!"
Někdo jím třásl. Zamhouřil oči a snažil se zaostřit zrak. Klečela u něj Anne Hawthorneová. Držela ho za ruku.
"Jaké to bylo? Přišla jsem sem a nemohla nikoho najít. Pak jsem na vás narazila, jak tu sedíte úplně bez ducha. Co by se stalo, kdybych byla orgánem OSN?"
"Probudilas mě," řekl Anne a uvědomil si, co udělala – cítil obrovské rozčarování a žal. Doba přenosu ale přece jen zatím uplynula a bylo třeba se s tím smířit. A pak se přihlásil absťák – neodbytná chuť vrátit se tam nejrychleji, jak jen to bylo možné. Všechno ostatní bylo naprosto bezvýznamné, dokonce i nad ním skloněná dívka a nehybní, tiší spoluobyvatelé, rozložení kolem něj na podlaze.
"Bylo to tak moc dobré?" otázala se Anne s pochopením. Dotkla se rukou blůzky. "V našem baráku byl taky. Koupila jsem. Ten člověk s podivnými zuby a očima. Ten šedivý, veliký muž."
"Eldritch. Nebo jeho simulakron."
Bolely ho všechny klouby, jako by seděl dlouho v nepohodlné pozici a přesto, když se podíval na hodinky, zjistil, že uplynulo sotva několik sekund – no, nejvýš minuta.
"Eldritch je všude," pronesl k Anne. "Dej mi svoje

Chew–Z."
"Nedám."
Pokrčil rameny. Skryl zklamání, bodavou, fyzickou bolest, vyvolanou ztrátou. No, Palmer Eldritch se vrátí; jistě zná účinek svého zboží. Možná ještě dnes.
"Vyprávěj mi o tom," požádala Anne.
"Je to iluzorní svět," promluvil Barney, "v němž Eldritch zaujímá klíčovou pozici. Je tam Bohem. Dává ti příležitost udělat to, co ve skutečnosti nikdy udělat nedokážeš – opravit minulost a udělat ji takovou, jaká by měla být. Ale i pro něj je to těžké. Je na to třeba hodně času."
Zmlkl. Seděl a třel si rukou rozbolavělé čelo.
"Chceš tím snad říct, že on… že ty prosté můžeš lusknout prsty a dostat to, co chceš? Tak, jak je to ve snu?"
"Sen to nepřipomíná ani trochu."
Je to mnohem horší, uvědomil si. Spíš to připomíná peklo, řekl si v duchu. Ano, takhle nějak musí vypadat peklo, věčné a neměnné. Ale Eldritch přece soudí, že se dá časem změnit, i když k tomu bude třeba hodně trpělivosti a námahy.
"Jestli se tam vrátíš…" promluvila Anne.
"Jestli?" pohlédl na ni nevěřícně. "Musím se tam vrátit. Napoprvé se mi nepodařilo nic z toho, co jsem chtěl."
Možná se tam budu muset vracet stokrát nebo i vícekrát, pomyslel si.
"Poslyš, proboha, dej mi ten proužek Chew–Z, co sis koupila! Vím. že ji dokážu přesvědčit. Mám na své straně Eldritche, který se snaží ze všech sil. Ona teď zuří, překvapil jsem ji svým návrhem, ale…"
Zmlkl a hleděl Anne Hawthorneové do očí. Něco tu nehraje, říkal si, vždyť…
Anne měla jednu paži umělou, plastikové prsty byly vzdáleny několik palců od jeho obličeje, takže je viděl naprosto zřetelně. A když jí pak pohlédl do tváře, spatřil nicotu, prázdnou, obrovskou jako vesmírná propast, z níž se vynořil Eldritch. Mrtvé oči plné prázdnoty číhaly za hranicemi poznaných světů.
"Můžeš trošku dostat, ale později," prohlásila Anne klidně. "Jednou denně ti stačí až nad hlavu."
Usmál se.
"Jinak ti velice rychle dojdou skiny, nebudeš si moct Chew–Z koupit – a co pak budeš, k čertu, dělat?"
Zasvítila v úsměvu nádhernými ocelovými zuby.
Ostatní kolonisté se probouzeli se sténáním, jen těžce se probírali k vědomí; něco si pro sebe mumlali, nepřítomně se rozhlíželi kolem sebe. Anne někam odešla. Barneymu se podařilo vstát vlastními silami. Káva, napadlo ho. Vsadím se,, že mi šla udělat kávu.
„Ho, hó!" protáhl se Norm Schein.
„Kde jste byli?" vyptával se Tod Morris. Nejistě vstal a pomohl na nohy své ženě Helen. "Já se vrátil do dob studia na gymnáziu, když jsem měl první vydařené rande… chápete, první úspěšně zakončené rande."
Nervózně mrkl na Helen.
"Je to mnohem lepší než Can–D," řekla Mary Reganová. "Rozhodně. Och, mohla bych vám říct, co jsem dělala…" mimoděk se zachechtala. "Ach, raději toho nechám."
V obličeji byla rudá a rozpálená.
Barney Mayerson zmizel do svého pokoje a vytáhl z kapsy dózičku s jedem, který mu předal Faine. Držel ji v ruce a uvažoval: přišel čas. Jenže… vrátil jsem se opravdu? Viděl jsem jen přízračný obraz Eldritchovy tváře na Annině tváři? Anebo to byla opravdová vize, předtucha za tím vším se skrývající skutečnosti – nejen mé vlastní, ale kolektivní skutečnosti všech ostatních kolonistů?
Je–li to tak, nesmím jej teď ještě polknout. To mu napovídal instinkt.
Přesto odšrouboval uzávěr. Z dózický vypískl tichý, slabý hlásek:
"Hlídám tě, Mayersone! A jestli připravuješ nějakou léčku, budeme muset zakročit. Budeš tvrdě potrestán. Je nám to líto."
Roztřesenými prsty dózičku raději zavřel.
Byla prázdná!
"Co je to?" otázala se Anne. Stála ve dveřích kuchyňky. Měla na sobě zástěrku, kterou našla kdovíkde.
"Únik," odpověděl chraptivě. "Před tím."
"Před čím přesně?" Už zase vypadala normálně, nic jí nechybělo. "Vypadáš jako těžce nemocný, Barney. Opravdu.
"Není to následek po Chew–Z?"
"Kocovina."
Je Palmer Eldritch opravdu tam, uvnitř? uvažoval a prohlížel si zavřenou dózičku. Obrátil ji v ruce.
"Je možné nějak se spojit s Faineovou družicí?"
"Och, myslím, že ano. Určitě bude stačit objednat si hovor nebo…"
"Běž a požádej Norma Scheina, aby ho pro mě objednal," řekl Barney.
Anne poslušně odešla. Dveře bytu tiše klaply.
Barney rychle vytáhl ze skrýše pod sporákem šifrovací knihu. Zpráva musí být šifrovaná.
Všechny stránky knihy byly prázdné.
Takže to prostě šifrovat nebudu, řekl si. Udělám, co budu moct, i kdyby to nebylo mnoho.
Dveře se otevřely dokořán. Anne vstoupila.
"Pan Schein pro tebe objednává hovor. Říká, že u něj pořád někdo něco objednává."
Vykročil za ní na chodbu, do malé místnůstky, v níž seděl Norm Schein u vysílačky. Když Barney vstoupil, Norm se k němu otočil:
"Chytil jsem Charlotu, může být?"

"Chci Allena."
"Dobrá."
Za chvilku pak Norm Schein prohlásil:
"Tak jsem ti toho starého papriku chytil. Vem si to."
Podal Barneymu mikrofon. Na malé obrazovce se objevila žoviální tvář Allena Faineho.
"Nový občan by si s vámi chtěl promluvit," vysvětloval Norm, když na okamžik vzal Barneymu mikrofon. "Barney, tohle je polovina skupiny, která nás tady, na Marsu, drží při životě a zdravých smyslech."
A pro sebe pak zabručel:
"Bože, jak mě bolí hlava. Omluvte mě."
Zvedl se z křesla a opustil pokojík. Pak zmizel v hloubi chodby.
"Pane Faine, před chvílí jsem hovořil s panem Palmerem Eldritchem," promluvil Barney opatrně. "Zmínil se o rozhovoru, který jsem s vámi nedávno měl. Věděl o něm, takže – pokud jde o mé – nevidím možnost…"
"O jakém rozhovoru?" otázal se Allen Faine mrazivě.
Barney zmlkl a hlas se mu vrátil až po delší přestávce.
"Nejspíš nás sledovali infračervenou kamerou," řekl pak. .,Určitě z nějakého satelitu. Přesto ale mám dojem, že obsah našeho rozhovoru ještě ne…"
"Nezbláznil jste se?" prohlásil Faine. "Já vás neznám; nikdy jsem s vámi nemluvil. No tak chlape, chceš si objednat nějaký kousek nebo ne? "
Tvářil se lhostejně a nepřítomně. Nevypadalo to, že by se přetvařoval.
"Takže nevíte, kdo jsem?" tázal se Bamey nevěřícně.
Faine přerušil spojení a obrazovku zhasla. Ukazovala jen prázdnotu. I Bamey vypnul vysílačku. Necítil vůbec nic. Apatie. Prošel kolem Anne na chodbu, zastavil se tam a vytáhl balíček – už posledních? – pozemských cigaret. Zapálil si. Eldritch se mnou dělá totéž, co dělal s Leem Bulerem na Luně, na Sigmě 14–B nebo kde to bylo, říkal si v duchu. A nakonec nás dostane všechny. Jen tak, jednoduše. Izoluje nás. Společný svět, zmizí. Přinejmenším pro rnne, mnou to všechno začalo.
A já, pomyslel si, mám bojovat prázdnou dózičkou, ve které kdysi mohl být – nebo taky ne – vzácný jed, ovlivňující mozkové funkce. Teď už obsahuje jen Palmera Eldritche, a to ještě ne celého. Pouze jeho hlas.
Zápalka mu připálila prsty. Nevšímal si toho.
XI.
Felix Blau nahlédl do poznámek a prohlásil:
"Před patnácti hodinami přistála na Marsu v oblasti Fineburg Crescent, se souhlasem OSN, loď firmy produkující Chew–Z a rozšířila první partii drogy mezi tamější osadníky."
Leo Bulero se nahnul k obrazovce, složil ruce na prsou a otázal se:
"Mezi kolonisty z Chicken Pox Prospectu taky?"
Felix přikývl.
"Tak to už by měl mít to svinstvo, působící na mozek, v sobě a měl by nám dát zprávu přes satelit," prohlásil Leo.
"Dokonale si to uvědomuji."
"William C. Clarke je připraven?"
Clarke byl hlavní právník, reprezentující zájmy P. P. Layouts na Marsu.
"Jistě," odpověděl Blau. "Jenže Mayerson se s ním také nespojil. Nespojil se s nikým!"
Odstrčil od sebe hromádku poznámek.
"To by bylo všechno. Všechno, co mohu v této chvíli říci."
"Třeba zemřel," povzdechl Leo. Byl v pohřební náladě. Celá ta záležitost jej dost rozčilovala. "Třeba dostal tak silné křeče, že…"
"O tom bychom už slyšeli, protože na Marsu jsou jen tři nemocnice a on by byl určitě do jedné z nich převezen."
"Kde je Palmer Eldritch?"
"To jsme nedokázali zjistit," řekl Felix. "Opustil Lunu a zmizel. Ztratili jsme ho."
"Obětoval bych pravou ruku," prohlásil Leo, "kdybych se za to dověděl, co se děje v Chicken Pox Prospectu, kde je Barney."
"Leť na Mars."
"To ne," nesouhlasil Leo okamžitě. "Nemohu opustit P. P. Layouts. Ne po tom, co jsem odešel na Lunu. Nemůžeš tam poslat někoho z tvé organizace, kdo by dokázal přinést zprávy z první ruky? "
"Mám tam děvče, nějakou Anne Hawthorneovou, ale ta se taky neohlásila. Nejspíš na ten Mars poletím sám, když ty nechceš."
"Nechci," zopakoval Leo.
"Bude to ale drahé," poznamenal Felix.
"Jistě," odpověděl Leo. "Pak ale budeme mít alespoň nějakou naději. Teď nemáme v ruce vůbec nic."
A jsme vyřízení, dodal v duchu.
"Pošli mi účet," řekl pak.
"Máš vůbec ponětí, kolik by tě to stálo, kdybych zahynul? Kdyby mě tam, na Marsu, dostali? Moje organizace…"
"Prosím, nechci o torn mluvit. Copak je Mars hrobka, kterou vykopal Palmer Eldritch? Eldritch Mayersona nejspíš sežral. Dobrá, leť tam a přines zprávy z Chicken Pox Prospectu."
Přerušil spojení.
Opodál seděla Roni Fugate, prognostička–konzultantka pro New York, a pozorně naslouchala hovoru. Všímá si všeho,

pomyslil si Leo.
"Už ses dost naposlouchala? " zeptal se příkře.
"Děláte mu to, co udělal on vám," řekla Roni.
"Kdo? Co?"
"Barney měl strach letět za vámi, když jste zmizel na Luně. A teď zase vy…"
"Prostě by to nebylo moudré. Dobrá," zabručel, "Palmer mě tak vystrašil, že se teď bojím vystrčit z budovy třeba jen špičku nosu. Samozřejmě vůbec nemám v úmyslu letět na Mars a to, co říkáš, je naprostá pravda."
"Akorát," pronesla Roni mírně, "vás nikdo nevyhodí z práce, jako jste vy vyhodil Barneye."
"Sám se vyhazuju. V duchu. Až k zbláznění."
"Přesto ale ne tak, abyste se vydal na Mars."
"V pořádku!" vybuchl a zuřivé zapnul videotelefon, aby se opět spojil s Felixem Blauem. "Blaue, všechno odvolávám. Letím, i když je to šílenství."
"Upřímně řečeno," poznamenal Blau, "děláš, alespoň já si to myslím, přesně to, co chce Palmer Eldritch. Věčný problém rozlišení odvahy od.."
"Eldritchova síla je postavena na té droze," přerušil jej Leo. "Dokud se mu nepodaří nějak ji do mě dostat, bude všechno v pořádku. Vezmu si s sebou pár strážných z firmy, kteří dohlédnou na to, aby mě někdo nevyřídil nějakou injekcí jako posledně. Hej, Blaue, pojedeš se mnou, ano?"
Obrátil se k Roni.
"Teď už je to v pořádku?"
"Je," přikývla.
"Vidíš? Ona říká, že je všechno v pořádku. Takže se mnou poletíš na Mars a budeš mě držet za ruku, jo?"
"Samozřejmě, Leo," souhlasil Felix Blau. "A kdybys náhodou omdlel, budu tě fackovat, dokud neprocitneš. Uvidíme se ve tvé kanceláři za…" koukl na hodinky "… takové dvě hodiny. Domluvím podrobnosti. Připrav co nejrychlejší loď. A já vezmu pár lidí, kterým naprosto důvěřuji."
"Tak, to by bylo," obrátil se Leo na Roni, když ukončil spojení. "Podívej se, do čeho jsi mě dostala. Máš Barneyovo místo a ne,vrátím–li se z Marsu, určitě si sedneš na mou židli."
Hleděl na ni zle. Ženská může s chlapem udělat, co se jí zlíbí, říkal si v duchu. Matka, manželka, dokonce i zaměstnankyně – hnětou nás v rukou jako teplé kousky termoplastiku.
"Opravdu si myslíte, pane Bulero, že jsem to řekla kvůli tomu?"
Změřil si ji táhlým, pronikavým pohledem.
"Ano, protože jsi přehnaně ctižádostivá. Opravdu si to myslím."
"Mýlíte se."
"A kdybych se z Marsu nevrátil, poletíš za mnou?"
Chvilku čekal, ale odpovědi se nedočkal. Spatřil na její tváři rozpaky a rozesmál se.
"Samozřejmě, že ne," řekl pak.
"Musím se vrátit do kanceláře," pronesla Roni prkenně. "Měla bych se podívat na nové soupravy talířů. Moderní vzorky z Kapského Města."
Vstala a odešla. Díval se za ní a říkal si: Jak je skutečná! Ne jako Palmer Eldritch. Jestli se vrátím, budu muset najít nějaký způsob, jak se jí potichu zbavit. Třeba to ani není žádná Roni Fugate, třeba je to Eldritch.
Tou myšlenkou se zhrozil.
To, co tady máme, není invaze Proxů na Zemi. Nejsou to žádné bytosti z jiné soustavy. Neútočí na nás hordy humanoidních nestvůr.
Ne. Je to Palmer Eldritch, který je všude, rozrůstá se jako zblázněný plevel. Existuje nějaký kritický bod tohoto procesu, po jehož dosažení Palmer Eldritch praskne jako mýdlová bublina? Všechny ty projevy na Zemi, na Luně a na Marsu; Palmer se nafukuje a praská – prásk! prásk! PRASK! Jak to psal Shakespeare… něco o vsunutí obyčejné jehlice do škvíry v brnění – a sbohem, králi.
Jenže, co by tady mohlo posloužit jako jehlice? A existuje vůbec nějaká škvíra, clo níž by ji bylo možno vsunout?
Nevím. A Felix s Barneym to neví taky. Vsadím se, že nemají ani tušení, jak si s Palmerem poradit. Unést Zoe. jeho zestárlou, škaredou dceru? Eidritche by tím nezarmoutili. Jedině, že by Palmer byl i Zoe, Zoe možná ani jako svébytná osoba neexistuje. Takhle tedy skončíme, nevymyslíme–ii něco, čím bychom jej zničili, pochopil Leo. Repliky, náhražky lidí obývají tři planety a šest měsíců. Lidská protoplazma –rozlévá, rozmnožuje a dělí se; a to vše kvůli té prokleté mimozemské droze, kvůli tomu strašnému, hnusnému Chew–Z.
Opět se pokusil vytočit číslo Faineova satelitu. Konečně se na obrazovce objevila hlasatelova tvář. Byla poněkud bledá a rozmazaná.
"Prosím, pane Bulero."
"Jste si jist, že se s vámi Mayerson nepokoušej spojit? ,Dal jste mu šifrovací klíč, že?"
"Dal. samozřejmě. Pořád ale od něj nemám žádné zprávy. Odposloucháváme všechny hovory z Chicken Pox Prospectu. Viděli jsme, jak Eldritchova loď přistála u baráku – před několika hodinami – a všimli jsme si, že Eldritch vystoupil a šel za jeho obyvateli. A i když to naše kamery nezaregistrovaly, jsem si jistý, že obchod byl proveden. A Barney Mayerson byl jedním z kolonistů, kteří se s Eldritchem setkali."
"Asi už vím, co se stalo," řekl Leo. "V pořádku. Díky."
Položil telefon. Pochopil, že se Barney ocitl pod vlivem Chew–Z. Stalo se to v okamžiku, kdy drogu vložil do úst – to byl konec, bylo to přesně totéž, co se přihodilo Leovi na Luně. Naše léčka vyžadovala, aby Barney užil Chew–Z, uvažoval Leo, a abychom tak s tím mizerou Palmerem zatočili. Jenže když Barney drogu užil, bylo po soupeření, protože

Eldritch kontroluje všechny světy, vyvolané účinkem Chew–Z. A já vím, vím, že ten prašivec existuje ve všech..
Fantastický svět, vyvolaný Chew–Z, existuje v hlavě Palmera Eidritche. O tom jsem se osobně přesvědčil.
Potíž je v tom, říkal si dál, že když se v jednom z nich ocitneš, nemůžeš se z něj už úplně osvobodit; zůstane s tebou, i když ty si myslíš, že jsi svobodný. Jsou to dveře jenom tam a pokud je mi známo, nepodařilo se mi přes ně ještě vrátit zpátky.
Přesto to vypadalo jako nemožnost. A pak to také dokazuje, uvažoval, jak moc se bojím – což mi vytýká Roni Fugate. Bojím se tak (přiznávám), že jsem připraven klidně v tom Barneye nechat tak, jako v tom nechal on mě. Jenže Barney použil svoje jasnovidecké schopnosti, takže předvídal všechno, viděl to tak jasně jako já teď, když už se to stalo. Věděl předem to, o čem jsem se já musel přesvědčit. Není na tom nic divného, že zklamal.
Kdo tedy bude obětován? položil si Leo otázku. Já, Barney, Felix Blau… koho z nás Palmer sežere? Protože jsme pro něj právě tohle – objekty pro konzumaci. A on je příšerný hltoun, veliká tlama, rozevřená a připravená nás pohltit.
Palmer ale není kanibal. Protože vím, že to není člověk. V kůži Palmera Eldritche se skrývá něco jiného. Neměl ponětí, co by to mohlo být. V nekonečném vesmíru mezi Zemí a Proximou se mohlo skrývat mnohé, jak na cestě tam, tak i zpátky. Třeba jen deset ho–din individuální existence a pak – polknout. A ta hnusná droga se rozšiřuje po celém Marsu.
Pomysli, představ si davy lidí, odsouzené do iluzorních světů Palmera Eldritche, spoutané sítí, již na ně vrhl. Jak tomu říkají budhisté z OSN s Hepburn–Gilbertem v čele? Maja. Závoj iluzí. Hovno, pomyslel si s pohrdáním a natáhl ruku, aby zapnul interkom a přikázal připravit rychlou loď. A dobrého pilota, připomněl si. V poslední době skončilo příliš mnoho automatických přistání katastrofou. Nemám v úmyslu nechat se roztřískat na milion kusů. A zvláště pak tam.
"Kdo z našich meziplanetárních pilotuje nejlepší?" otázal se slečny Gleasonové.
"Don Davis," odpověděla slečna Gleasonová okamžitě. "Napsal nádhernou stránku historie našich vesmírných letů z… víte, z Venuše."
O Can–D raději nahlas nemluvila. Interkom mohl být odposloucháván.
Deset minut nato byly všechny náležitosti, související s cestou, vyřízeny.
Leo Bulero se natáhl v křesle, zapálil si velký zelený doutník z havanského tabáku, skladovaného – určitě celá léta – v zásobnících, vyplněných heliem… Odkousl špičku. Doutník mu připadal suchý, drolil se. Rozpadal se mu v zubech a Leo byl zklamaný. Vypadal tak dobře, tak dokonale v té své rakvičce. No, člověk si nemůže být nikdy ničím jist, řekl si. Dokud neokusí.
Dveře kanceláře se otevřely. Vstoupila slečna Gleasonová s letovým formulářem v ruce.
Ta ruka byla umělá, zahlédl kovový lesk a bleskově zvedl hlavu, aby jí viděl do obličeje, aby viděl zbytek. Zuby neandertálce, pomyslel si, přesně tak vypadají ty veliké, ocelové tesáky. Regrese, dvě stě tisíc let zpátky. Hnus. A ty oči, luxvidové nebo vidluxové, bez zřítelnic, jen škvíry. Výtvor Jensenových laboratoří z Chicaga.
"Aby tě kat spral, Eldritchi," řekl.
"Jsem taky tvůj pilot," promluvil Eldritch z těla slečny Gleasonové. "A měl jsem v úmyslu tě i uvítat, až přistaneš. Je toho ale na mě asi příliš mnoho najednou."
"Podej mi ty papíry," přikázal Leo a natáhl ruku.
Udivený Eldritch řekl:
"Pořád ještě máš v úmyslu vydat se na tu cestu na Mars?"
Byl dokonale překvapený.
"Samozřejmě," odpověděl Leo a klidně čekal na formulář.
Pokud jednou jedinkrát užiješ Chew–Z, jsi ztracený. Alespoň takhle by to řekla ta dogmatická, fanatická misionářka Anne Hawthorneová. Je to jako hřích, říkal si Barney Mayerson, připravující cestu otroctví. Jako pád andělů. I pokušení je podobné.
Jenže nám něco chybí, čím bychom byli schopni se osvobodit. Musíme proto, abychom to našli, letět na Proximu? Ani tam to najít nemusíme. Třeba to neexistuje nikde ve vesmíru.
Anne Hawthortneová se postavila do dveří místnosti s vysílačkou.
"Všechno v pořádku?"
"Jistě," odpověděl Barney. "Víš, dostali jsme se do toho sami. Nikdo nám žvýkat Chew–Z nepřikázal."
Odhodil nedopalek na podlahu a zašlápl ho podpatkem.
"A ty mi nechceš dát svůj proužek," postěžoval si.
Dobře ale věděl, že to není Anne, kdo mu nechce dát drogu, že je to Palmer Eldritch, působící jejím prostřednictvím, a že ho mučí on.
Mohu jí ten proužek sebrat násilím!
"Stát!" zvolala, nebo spíš zvolal.
"Hej!" křikl Norm Schein a vyskočil od vysílačky. "Co to děláš, Mayersone? Pusť ji!"
Silná umělá paže jej odstrčila, ocelové prsty se mu zaťaly do krku, což samo o sobě stačilo; rychle a zkušeně vyhledaly nejcitlivější bod. Proužek Chew–Z ale přesto držel v ruce a to mu stačilo. Pustil Norma.
"Neber to, Barney," zašeptala. "Před chvilkou jsi vzal první dávku. Prosím."
Beze slova vykročil ke dveřím, do svého pokoje.
"Můžeš pro mě něco udělat?" zavolala za ním. "Rozděl to na dvě části a nech mě to vzít s tebou. Budeme spolu."
"A proč?"
"Třeba ti to, že budu s tebou, pomůže."
"Dokážu se o sebe postarat sám."
Jestliže se dostanu k Emily před rozvodem, dřív než se objeví Richard Hnatt… To je jediné řešení, říkal si. Pokoušet se! Jednou, podruhé. Dokud se mi to nepodaří.

Zavřel dveře.
Žvýkal Chew–Z a myslel na Leo Bulera. Dostal ses z toho. Možná proto, že byl Palmer Eldritch slabší než ty. Je to tak? Anebo Eldritch chytře povolil provázek, aby ses pověsil sám? Mohls sem přiletět a zadržet mě; teď už není cesty zpátky. I Eldritch mě před tím varoval, ústy Anne Hawthorneové; i pro něj to bylo příliš. A co teď? Odešel jsem už tak daleko, že jsem se ocitl za hranicemi jeho moci? Na místě, kde není ani Palmer Eldritch, kde není nic?
A je jasné, říkal si, že se nemohu vrátit.
Bolela ho hlava. Mimoděk zavřel oči. Cítil se zle, měl pocit, že se mu mozek, živý a vylekaný, hýbe v lebce. Změněný metabolismus, pochopil Barney. Šok.
Promiň, vzkázal svému tělu. V pořádku?
"Pomoc!" vykřikl nahlas.
"Pomoc. To zrovna," zachroptěl mužský hlas. "Co mám dělat? Držet tě za ruku? Otevři oči, nebo odtud vypadni. Ta doba, kterou jsi strávil na Marsu, tě úplně vyřídila. Už toho mám dost! No tak!"
"Zavři hubu," odpověděl Barney. "Jsem nemocný, zašel jsem příliš daleko. Chceš snad říct, že už můžeš řvát jen na, mě?"
Otevřel oči a uviděl Lea Bulera, sedícího za velkým stolem, zavaleným hromadou papírů.
"Poslyš," řekl Barney. "Beru Chew–Z. Nedokážu se udržet. Jestli mi nemůžeš pomoci, jsem ztracený."
Na gumových nohou přešel k nejbližšímu křeslu a bezvládně se do něj zřítil.
Leo pokuřoval doutník a zamyšleně si Barney ho prohlížel. Pak promluvil:
"Pořád ještě bereš Chew–Z?" zamračil se. "Vždyť přece před dvěma léty…"
"Zakázali to?"
"Jistě. Zakázali. Můj Bože. Nevím, jestli má vůbec smysl s tebou mluvit. Co vůbec jsi? Nějaký fantom z minulosti?"
"Neslyšels, co ti říkám? Říkal jsem, že beru Chew–Z!"
Barney sevřel pěsti.
"Dobře, dobře," Leo prudce vyfoukl hustý proud šedého kouře. "Nevzrušuj se. K čertu, já se do budoucnosti dostal taky – a nezabilo mě to. A pak, kristepane, jsi jasnovidec, měl bys na to být zvyklý. V každém případě…" naklonil se v křesle, zavrtěl se a hodil si nohu přes nohu. "Já jsem ten pomník viděl, víš? Uhádni čí? Svůj."
Mrkl na Barneye a pokrčil rameny.
"Nic tady nemohu získat," prohlásil Barney. "Tady, v tomto časovém úseku. Chci znovu získat manželku. Chci Emily."
Zvedal se v něm vztek a rozhořčení. Dusivé rozčarování.
"Emily," přikývl Leo Bulero a pak řekl do interkomu: "Slečno Glaesonová, prosím, aby nás nikdo nevyrušoval."
Opět pohlédl na Barneye.
Prohlížel si ho důkladně.
"Ten chlápek, Hnatt… jak jsem se… Sebrala ho policie OSN spolu s celou Eldritchovou organizací. Víš, Hnatt podepsal tu smlouvu s jedním z Eldritchových agentů. No, dali mu na vybranou – buď vězení nebo emigrace. Přiznávám, že to není v pořádku, ale mě z toho neobviňuj. Emigroval."
"A co je s ní? "
"S tím jejím obchodem s hrníčky? Jak by je, k čertu, mohla lepit v baráku v marsovské poušti? Jasně, že toho pitomce pustila k vodě. Tak se tedy podívej, jestli jsi čekal…"
"Jsi opravdu Leo Bulero? Anebo jsi Palmer Eldritch? A ten rozhovor má způsobit, abych se cítil
ještě hůř… o to ti jde?"
Leo Bulero zvedl obočí a prohlásil:
"Palmer Eldritch je po smrti."
"Vždyť to přece není skutečnost. Je to narkotická halucinace!"
"Hovno a ne halucinace," setřel ho Leo. "Takže co jsem podle tebe já? No?"
Vztekle namířil na Barneye ukazováček.
"Na mně není nic neskutečného; to ty jsi zasraná halucinace, jak jsi sám řekl, z minulosti. Chápeš to naprosto obráceně, rozumíš?"
Ze všech sil udeřil pěstí do stolu.
"Takhle zní skutečnost. A říkám ti, tvoje bývalá manželka se s Hnattem rozvedla; vím to, protože nám dodává svoje nádobí, které my miniaturizujeme. Pokud si vzpomínám, minulý čtvrtek byla v kanceláři Roni Fugate."
Zuřivě potahoval z doutníku a nepřátelsky hleděl na Barneye.
"Takže mi zbývá jen ji najít."
Bylo to tak prosté.
"Jistě," přitakal Leo. "Zbývá jen taková maličkost.
Co chceš dělat s Roni Fugate? Žiješ s ní už dva roky ve světě, který, jak se zdá, považuješ za nereálný."
"Dva roky?" vykoktal Barney udiveně.
"A Emily to dobře ví, protože když nám začala prodávat svoje nádobí, dost se s Roni skamarádily; říkají si všechno. Podívej se na to z Emilina pohledu. Jestliže ti dovolí vrátit se, pak Roni určitě přestane odebírat její nádobí. Byl by to risk a já se vsadím, že to by Emily nebrala. Roni má naprosto volnou ruku, stejně jako jsi měl svého času ty."
"Emily by nikdy svoji kariéru nedala před soukromý život," nesouhlasil Barney.
"Ty jsi to udělal. Třeba se to naučila právě od tebe. V každém případě, i když tu není ten Hnatt, proč by se k tobě měla vracet? Má velký úspěch, je slavná po celé planetě a vydělává hromady skinů… Chceš znát pravdu? Má každého chlapa, na kterého si jen vzpomene. Kdykoliv. Emily tě vůbec nepotřebuje. A co chybí Roni? Upřímně řečeno, neměl bych nic proti tomu…"

"Já si myslím, že jsi Palmer Eldritch," prohlásil Barney.
"Já?" zaťukal si Leo prstem na prsa. "Barney, já jsem Eldritche zabil, proto mi taky postavili ten zasraný památník."
Hovořil tiše a klidně, tvář mu ale zrudla.
"Mám snad ocelové zuby? Mám snad umělou ruku?"
Zvedl obé ruce nad hlavu.
"No? A moje oči?"
Barney vykročil ke dveřím.
"Kam jdeš?" otázal se Leo.
"Já vím," prohlásil Barney a otevíral dveře, "že když si s Emily promluvím, třeba jen chviličku…"
"Kdepak, nepromluvíš si s ní," rozhodně potřásl Leo hlavou.
Barney čekal v chodbě na výtah a uvažoval: třeba to byl opravdu Leo. A třeba mluvil pravdu.
Takže bez Palmera Eldritche to nedokážu.
Anne měla pravdu, měl jsem jí dát půl proužku a měli jsme to vzít společně.
Anne, Palmer… to je jedno, to všechno on, stvořitel.
To je to, kým a čím je, uvědomil si Barney. Majitel světů. My je jen obýváme a on se v nich může usídlit, bude–li jen chtít. Může všechno obrátit vzhůru nohama, objevit se kde chce, popostrkovat nás, kdy chce a kam chce. Může se i klidně stát kýmkoliv z nás, stačí jen, když si to bude přát. Je nesmrtelný, je mimo čas a všemi kousky jiných rozměrů dohromady… Může existovat i ve světě, v němž je mrtev.
Palmer Eldritch odletěl na Proximu jako člověk a vrátil se jako bůh.
Barney Mayerson čekal na výtah a řekl nahlas:
"Palmere Eldritchi, pomoz mi, vrať mi ženu."
Rozhlédl se kolem sebe, ale neviděl nikoho, kdo by to mohl slyšet.
Přijel výtah. Dveře se otevřely. Uvnitř mlčky čekali čtyři muži a dvě ženy.
Každý z nich byl Palmerem Eldritchem. Muži i ženy – umělé paže, ocelové zuby… vyhublé, prázdné, zestárlé obličeje s jensenovskýma očima.
Skoro – i když ne úplně – jednohlasně, jako by spolu soupeřili, kdo se ozve první, celá šestice pronesla:
"Nepodaří se ti odtud vrátit do tvého světa, Mayersone. Teď jsi zašel příliš daleko, předávkoval ses. Varoval jsem tě, když jsi mi v Chicken Pox Prospectu vzal proužek Chew–Z."
"Můžeš mi pomoci?" požádal Barney. "Musím ji získat."
"Ty vůbec nic nechápeš," ozvali se všichni Eldritchové sborově a potřásali hlavami. Bylo to stejné gesto, jaké před chvílí udělal Leo, stejné rozhodné ne. "Jak už ti bylo řečeno – protože je to tvoje budoucnost, ty v ní být nemůžeš. Takže tu pro tebe není místo; je to logické, ne? Pro koho mám Emily získat? Pro tebe? Anebo pro skutečného Barneye Mayersona, který až dosud žil po svém? A nemysli si, že se Emily nepokoušel získat! Nemyslíš si – a mám dojem, že si to opravdu nemyslíš – že se pokoušel něco podniknout, když se Hnattovi rozešli? Tehdy jsem pro něj dělal, co jsem mohl. Bylo to před řádkou měsíců, hned potom, kdy byl Richard Hnatt vystěhován na Mars. Nadával a protestoval. Osobně Hnatta z ničeho neobviňuju; byla to špinavá aféra – to je jasné. A pak, podívej se na sebe."
Šestice Palmerů pohrdavě mávla rukama.
"Jsi, jak už ti oznámil Leo, halucinace. Pro mě jsi průhledný, doslova. Povím ti. co jsi, použiju přesnější terminologie. Jsi duch," prohlásilo chladně, bez emocí, šest Palmerů Eldritchů.
Barney na ně vztekle zíral a oni mu to opláceli klidnými pohledy.
"Pokus se opřít svůj život o tuto tezi," pokračovali Eldritchové. "Obdržel jsi to, co slibuje svatý Pavel, o čem bez ustání brebentila Anne Hawthorneová – nejsi už uvězněn v ubohé skořápce svého těla, máš éterickou podobu. Jak se ti to líbí, Mayersone?"
Jejich slova byla výsměšná, ale v obličejích se jim zračil soucit, vyzařoval z přízračných škvír elektronických očí.
"Nemůžeš zemřít, nejíš, nepiješ, nedýcháš vzduch… jestli budeš chtít, můžeš procházet zdmi, jakýmkoli hmotným objektem. Časem se to naučíš. Svatý Pavel měl na cestě do Damašku nejspíš vidění, související s tímto jevem. A tím to všechno končí."
"Jak vidíš," dodali ještě Eldritchové, "přikláním se poněkud k pohledu staro a neokřesťanů, jak jej reprezentuje Anne Hawthorneová. To vysvětluje mnohé."
"A co ty, Eldritchi?" otázal se Barney. "Jsi mrtvý, před dvěma lety tě Leo zabil."
A vím, pomyslel si, že trpíš stejně jako já – někde, někdy se ti také muselo něco stát. Vzal sis příliš velkou dávku Chew–Z a teď nejsi schopen se vrátit do svého světa.
"Ten památník," tiše ševelila šestice Eldritchů jako vítr v údolích vzdálených hor, "je naprosté nedorozumění. Jedna z mých lodí svedla souboj s Leovou lodí u Venuše. Já jsem byl, nebo se spíš říká, že jsem byl na palubě své lodi. Leo letěl svou. On a já a Hepburn–Gilbert jsme měli konferenci na Venuši a na zpáteční cestě Leo využil příležitosti a zaútočil na nás. Na základě těchto domněnek byl postaven pomník – a bez významu nebyl ani politický tlak, který Leo vyvinul díky svému ekonomickému postavení. Tak se mu podařilo vstoupit do historie."
Chodbou přišly dvě osoby; dobře oblečený mladík, vyhlížející jako ředitel, a dívka, zřejmě jeho sekretářka. Zvědavě pohlédli na Barneye a šest bytostí ve výtahu.
Bytosti přestaly být Palmerem Eldritchem. Proměna se odehrála přímo před Barneyovýma očima.
Najednou se z nich stalo opět šest obyčejných žen a mužů. Naprosto heterogenních.
Barney poodešel od výtahu. Nějakou dobu procházel chodbami, pak sešel po rampě do přízemí, kde visela informační tabule P. P. Layouts. Našel na ní svoje jméno a číslo kanceláře. Bylo to směšné – skoro až přehnané – ale měl teď tu funkci, kterou se ne tak dávno pokoušel vymoci na Leovi. Figuroval na tabuli jako Hlavní inspektor módní

prognostiky, hodností výrazně převyšoval ostatní konzultanty. Takže, kdyby jen počkal…
Leo jej nepochybně dokázal dopravit zpátky z Marsu. Zachránil jej před světem baráků. A to napovídalo mnohé. Plánovaný postup – nebo nějaká jiná finta – musel skončit úspěšně. Přesněji skončí. Brzy.
Opary halucinací, stvořené Palmerem Eldritchem, rybářem lidských duší, byly neobyčejně účinné, ale ne dokonalé. Ne nadlouho. Takže kdyby přestal Chew–Z užívat po první dávce…
Možná, že Anne Hawthorneová měla proužek drogy schválně. Donutila jej tak opět užít Chew–Z, krátce po první dávce. Pokud je to tak, pak byly její protesty falešné, chtěla, aby jí její proužek sebral a jako potkan v bludišti prchal směrem ke světlu. Celou dobu manipulován Palmerem Eldritchem.
A cesta zpátky neexistovala.
Pokud lze věřit Eldritchovi, promlouvajícímu Leovými ústy. Ústy všech jeho vyznavačů. To je klíčové slovo; pokud.
Vyjel do patra, v němž se nacházela jeho kancelář.
Když otevřel oči, zvedl člověk za stolem hlavu a řekl:
"Zavři dveře, nemáme moc času."
Muž, jímž byl on sám, vstal. Barney si jej pozorně prohlédl, pak užasle zavřel dveře, jak mu bylo přikázáno.
"Dík!" proneslo mrazivě jeho budoucí já. "A přestaň se starat o návrat do svého času. Vrátíš se. Většina z toho, co dělal — nebo, jestli chceš, tak dělá — Eldritch, jsou jen povrchové změny. Způsobuje, že věci vypadají tak, jak chce on, neznamená to ale, že takové jsou. Chápeš?"
"Hmm… věřím ti na slovo."
"Uvědomuji si," pokračovalo jeho budoucí já, "že se mi o tom mluví dobře, teď. Eldritch se pořád občas ukazuje, někdy dokonce i veřejně, ale já vím a každý, i ten největší ignorant, který čte jen nejubožejší tituly videonovin, také ví, že je to jen halucinace. Nade všechny pochybnosti je dokázáno, že se jeho hrob nachází na Sigmě 14–B. Ty jsi v jiné situaci; to, co je pro tebe skutečné, je pro mě halucinací – stejné to bude i po tvém návratu na Mars. Setkáš se se skutečným, živým Eldritchem a to ti, opravdu, ani trochu nezávidím."
"Jen mi řekni, jak se mám vrátit," vyzval jej Barney.
"Emily už tě nezajímá."
"Mám strach," hlesl a pocítil na sobě vlastní pohled plný porozumění. "Dobrá," vybuchl, "takže co mám dělat? Tvářit se, že nemám strach, abych na tebe zapůsobil? Stejně to poznáš."
"Převaha Eldritche nade všemi, kdo okusili Chew–Z, spočívá v tom, že návrat do skutečnosti je neobyčejně pomalý a postupný; probíhá řadou postupných stadií, z nichž každé obsahuje méně iluzí a více reality. Někdy tento proces trvá celá léta. To proto OSN nakonec zakázala výrobu a obrátila se proti Eldritchovi. Hepburn–Gilbert zpočátku s drogou souhlasil, protože opravdu věřil, že je to prostředek, dovolující uživateli přejít do konkrétní skutečnosti a zatím bylo každému, kdo drogu bral nebo viděl, jak byla užívána, jasné, že účinkuje přímo…"
"Takže jsem po první dávce nikdy neprocitl?"
"Přesně tak. Nikdy jsi úplně neprocitl. Ale procitl bys, kdyby sis udělal dvoudenní přestávku. Eldritchovy halucinace, proměňující skutečnost, by nakonec zmizely, byl bys volný. Jenže Eldritch ti podstrčil druhou, silnější dávku. Věděl, že jsi byl na Mars vyslán, abys s ním bojoval, ačkoliv neměl ani ponětí jak. Bál se tě."
Bylo zvláštní to poslouchat. Znělo to nějak neskutečně. Eldritch, se vším co dělal a mohl udělat… vždyť přece Eldritch viděl památník v budoucnosti; věděl, že se jim jednou nějak podaří zabít ho.
Dveře kanceláře se najednou otevřely.
Dovnitř vešla Roni Fugate. Když je viděla, neřekla ani slovo. Prostě jen otevřela ústa a vytřeštila oči. Po delším mlčení prohlásila:
"Přízrak. Myslím, že je to ten, který stojí, ten blíž ke mně."
Nejistě vešla a zavřela za sebou dveře.
"Souhlasí," řekl budoucí Barney a pozorně ji sledoval. "Můžeš se přesvědčit, když se ho dotkneš rukou."
Udělala to. Barney Mayerson viděl, jak její ruka prochází jeho tělem a mizí.
"Přízraky jsem už viděla," řekla a stáhla ruku. Byla už klidnější. "Ale ještě nikdy jsem neviděla tvůj, můj milý. Každý, kdo to svinstvo vzal, se stal přízrakem v tom či onom čase; v poslední době je jich ale čím dál tím méně. Kdysi, asi tak před rokem, jich bylo všude plno. Dokonce i Hepburn–Gilbert jednoho viděl. Zasloužil si to," dodala.
"Uvědomuješ si," řekl budoucí Barney Roni, "že je pod silným Eldritchovým vlivem, přestože pro nás ten člověk už nežije? Eldritch může kdykoliv začít působit na jeho vnímání, takže pak pro něj nebude existovat jiné východisko, než začít příslušně reagovat."
"Co pro tebe můžeme udělat?" otázala se Roni Barneye.
"Chce se vrátit na Mars," odpověděl za něj budoucí Barney. "Společně s Leem vymysleli příšerně složitý plán na zničení Eldritche soudní cestou, pomocí epilepsigenního prostředku KV–7. Anebo si na to už nevzpomínáš?"
"Ale ta věc se k soudu nikdy nedostala," podivila se Roni. "Eldritch se s nimi domluvil. Stáhli žalobu."
"Můžeme tě doprovodit na Mars," navrhl Barneyovi jeho dvojník z budoucnosti, "lodí P. P. Layouts. Jenže to nic neřeší, protože Eldritch nejenže poletí s tebou a bude tě doprovázet, ale ještě po příletu na místo tě uvítá – je to jeho oblíbený vtip. Nezapomínej, že zjevení může být všude, není omezeno ani časem, ani prostorem. Právě to z něj dělá zjevení; to a skutečnost, že nemá metabolismus, alespoň ne tak, jak my ho chápeme. Přesto ale na ně nějak podivně působí gravitace. V poslední době se objevilo hodně prací, týkajících se tohoto jevu, stále je to ale trochu mlhavé. Zvláště jsou mezery ve vědomostech, jak zjevení zlikvidovat, jak způsobit, aby se vrátilo do svého prostoru a času."
"Chcete se mě co nejrychleji zbavit?"
Ucítil chlad.
"Přesně tak," odpovědělo klidně jeho budoucí ztělesnění. "Stejné jako se ty potřebuješ co nejrychleji vrátit. Teď už víš,

že jsi udělal chybu a že…"
Mrkl na Roni a okamžitě zmlkl. Neměl v úmyslu bavit se v její přítomnosti o Emily.
"Dělali nějaké pokusy s elektrickými šoky s proudem o vysokém napětí a nízké intenzitě," řekla Roni. "A s magnetickým polem. Na Státní univerzitě v Kolumbii."
"Nejlepší výsledky byly dosud získány na Kalifornské technice, na fyzikální fakultě," přerušil ji budoucí Barney. "Přízrak je bombardován betačásticemi, které ničí základní proteinovou strukturu…"
"Dobrá," odsekl Barney. "Pojedu tam a uvidím, co se dá dělat."
Byl naprosto zlomený. Všichni ho v nesnázích opustili, dokonce i on sám. To je vrchol, pomyslel si s bezmocným, slepým vztekem. Kristepane!
"To je zvláštní," prohlásila Roni.
"Co je zvláštní?" otázalo se jeho budoucí já a s rukama založenýma na prsou se zhouplo na židli.
"To, co jsi řekl o Technice," odpověděla Roni. "Pokud vím, zjeveními se tam nikdy nezabývali. Požádej ho, aby ti ukázal obě ruce." navrhla tiše Barneymu.
"Ukaž ruce," řekl Barney. Ale už sám postřehl pomalou změnu sedícího muže, zvláště ve tvaru jeho čelistí; bez obtíží poznal známou hranatost. "Dej pokoj!" řekl ochraptěle a zatočila se mu hlava. Jeho budoucí já proneslo výsměšně: "Bůh pomáhá těm, kdo si dokáží pomoci sami, Mayersone. Opravdu si myslíš, že ti něco dá, když se tu budeš potloukat a pokoušet se vymyslet někoho, kdo by s tebou cítil? K čertu, je mi tě líto; varoval jsem tě, abys nebral druhou porci. Vytáhl bych tě z toho, kdybych věděl jak. A to o té droze vím víc než kdokoliv jiný na světě."
"Co s ním bude?" otázala se Roni budoucího Bar–neye, který už nebyl budoucím Barneyem. Metamorfóza se dokončila a na židli seděl Palmer Eldritch. Vysoký a šedivý, veliká masa smetaných pavučin, nějakým velkodušným gestem zformovaná do jakoby lidské podoby. "Můj Bože, copak se to bude motat už navždy?"
"To je dobrá otázka," pronesl Palmer Eldritch ztěžka. "Sám bych to rád věděl – ať už s ohledem na něj nebo stejně tak i na sebe. Pamatujte si, že jsem v těch sračkách hlouběji než on."
Obrátil se k Barneymu a řekl:
"Nejspíš ti už došlo, že nemusíš mít vždycky svou normální podobu. Můžeš být kámen nebo strom, stíhačka nebo kousek protitepelné clony. Byl jsem tím vším a ještě mnohým jiným. Jestliže se staneš něčím, neživým, například kusem klacku, nebudeš si uvědomovat běh času. To je dost zajímavé východisko pro někoho, kdo touží uniknout přízračné existenci. Já nechci," hovořil tiše, "protože pro mne návrat do mého času a prostoru znamená smrt z Leovy ruky. A proto mohu žít jen v takové podobě. Ale ve tvém případě…"
Nezřetelně pohnul rukou a pousmál se.
"Staň se kamenem, Mayersone. Počkej, i kdyby to mělo trvat nevím jak dlouho, až účinek drogy pomine. Deset let, sto, milion let. Anebo se staň zkamenělou kostí v muzejní vitríně."
Hleděl na něj s pochopením.
Po delší době promluvila Roni:
"Snad má pravdu, Barney."
Barney přistoupil ke stolu, uchopil skleněné těžítko a pak je položil zpět.
"Nemůžeme se ho dotknout," pravila Roni. "Ale on…"
"Schopnost manipulace hmotnými předměty," pronesl Palmer Eldritch, "dokazuje, že přízraky jsou v dané skutečnosti přítomny, že nejsou pouhou iluzí. Vzpomeňte si na poltergeisty… mohli házet předměty po celém domě, ačkoliv byli nehmotní."
"Chci se stát tou plaketou," rozhodl se Barney. Byla vyrobena z tvrdého dřeva, pravděpodobně mahagonu, a bronzu. Přetrvá mnoho let a nadto věděl, že jeho budoucí já ji nikdy nevyhodí. Přistoupil k plaketě a uvažoval, jak přestat být člověkem a stát se předmětem z bronzu a dřeva, visícím na zdi kanceláře. "Chceš, abych ti pomohl, Mayersone?" otázal se Eldritch.
"Chci," odpověděl.
Otřásla jím nějaká síla.
Roztáhl ruce, aby udržel rovnováhu, a najednou se rozletěl, padal do bezedného, zužujícího se tunelu.
Cítil, jak se stěny kolem něj svírají a věděl, že udělal chybu. Palmer Eldritch ho znovu podvedl, předvedl moc, jakou měl nad každým, kdo bral Chew–Z; udělal něco a Barney ani nevěděl co, určitě ale ne to, co slíbil. "Aby tě kat spral, Eldritchi," zanadával Barney, svůj hlas ale neslyšel. Neslyšel nic. Jen padal a padal. Nevážil nic, nebyl už ani přízrakem. Gravitace přestala nejen působit, přestala také existovat.
Nechej mi něco, pomyslel si. Prosím. Uvědomil si, že je to modlitba, která už nebude vyslyšena. Palmer Eldritch udělal své už dávno a teď bylo pozdě. Takže musím vyvolat proces, říkal si Barney v duchu. Nějak se vrátím na Mars, polknu jed a strávím zbytek života u meziplanetárních soudů – ale vyhraju. Ne kvůli Leovi nebo P. P. Layouts, vyhraju kvůli sobě.
Najednou uslyšel smích. Byl to smích Palmera Eldritche, jenže vycházel z…
Z jeho vlastních úst.
Pohlédl na svoje ruce a spatřil nejdříve levou, světle růžovou, pokrytou pokožkou a drobnými, takřka neviditelnými chloupky, pak pravou; blýskavou, dokonale vytvarovanou umelou ruku, mnohem lepší než původní, o niž přišel před dávnými léty.
Teď už věděl, co mu udělal. Byla provedena příšerná – alespoň z jeho pohledu – proměna a je možné, že vše, co se dosud stalo, směřovalo právě k tomuto okamžiku.
To mě zabije Leo Bulero, uvědomil si Barney. To o mně bude hovořit ten nápis na pomníku.
Teď jsem Palmerern Eldritchem já.

V tom případě, pomyslel si, když svět kolem něj začínal přijímat konkrétní obrysy, by mě zajímalo, jak mu to jde s Emily. Doufám, že mizerně.

XII.

S doširoka otevřenou náručí se rozprostíral od soustavy Proximy Centauri až k samotné Zemi a nebyl člověk; nevrátil se tak. A měl obrovskou moc. Mohl zvítězit nad smrtí.

Přesto ale nebyl šťasten. Z jediné prosté příčiny –byl sám. Pokoušel se to napravit; věnoval tomu spoustu námahy, snažil se k sobě přitáhnout další.

Jedním z nich byl Barney Mayerson.

"Mayersone," pronesl přátelsky, "co, k čertu, můžeš ztratit? No tak, řekni sám. Jsi vyřízený. Nemáš ženu, kterou miluješ, lituješ všeho, co se stalo. Víš, že sis zvolil naprosto špatný životní kurz a nikdo tě k tomu přitom nenutil. A napravit se to nedá. I kdyby budoucnost trvala milion let, nezískáš zpět, co jsi ztratil – dobrovolně. Rozumíš, co tím chci říci?"

Mlčení.

"A zapomínáš na jedno," pokračoval po chvilce. "Ona se vinou té mizerné německé evoluční teorie, kterou jí aplikoval ten německý šarlatán na jedné ze svých klinik, vrátila ve vývoji. Jistě, byla natolik moudrá – přesněji řečeno, její muž byl tak moudrý – že jí přikázal terapie zanechat, takže pořád vyrábí nádobí, které se prodává. Tak moc se tedy nevrátila. Přesto… taková, jaká je teď, by se ti nelíbila. No, víš, je poněkud plytká, poněkud hloupější. I kdyby se ti podařilo získat ji, nebylo by to jako dřív, bylo by to jiné."

Opět čekal. Nyní se odpovědi dočkal.

"No a co?"

"Kam bys chtěl jít?" tázal se dál. "Na Mars? To zrovna. Dobrá, tedy na Zemi."

"Ne." odpověděl Barney Mayerson. "Já emigroval jako dobrovolník. Měl jsem už všeho až po krk. Byl jsem vyřízený."

"Tak dobře. Na Zemi tedy ne. Uvidíme. Hmm…" uvažoval. "Na Proximu," řekl pak. "Nikdy jsi neviděl soustavu Proximy ani Proxy. Já jsern most, víš? Mezi dvěma soustavami. Kdykoliv se mohou dostat do sluneční soustavy – s mou pomocí. Jenže já je nepouštím. Ačkoliv jsou stále netrpělivější."

Zachechtal se.

"Stavějí se do fronty. Jako děti na lístky na odpolední představení."

"Proměň mě v kámen."

"Proč?"

"Abych nic necítil," odpověděl Barney. "Neexistuje už nic, po čem bych toužil."

"Nechtěl bys být spolu se mnou částí jednoho homogenního organismu?"

Žádná odpověď.

"Pomohl bys mi uskutečnit moje plány. Mám jich moc – a obrovských. Leovy plány jsou vedle nich maličkostí. "

Jistě, uvažoval. Leo mě co nejdříve zabije. Zanedlouho, podle měřítek, jimiž se měří čas za mými světy.

"Přednesu ti jeden z nich. Jeden z méně důležitých. Třeba tě to povzbudí."

"Pochybuju."

„Mám v úmyslu stát se planetou."

Barney se rozesmál.

"Máš dojem, že je to směšné?" rozvztekal se.

"Mám dojem, že jsi praštěný. Lhostejno, zda jsi člověk nebo bytost z mezihvězdné prázdnoty, jsi blázen."

"Ještě jsem ti nevysvětlil," odpověděl hrdě, "co tím rozumím. Chtěl jsem jen říct, že mám v úmyslu stát se každým z obyvatel planety. Víš, o které planetě mluvím?""

"O Zemi."

"Ne, k čertu, o Marsu."

"Proč zrovna Mars?"

"Protože je…" chvíli hledal přesná slova. "Je nový. Není civilizovaný. Má před sebou obrovské možnosti. Mám v úmyslu stát se každým z kolonistů, kteří tam přijdou. Povedu je k civilizaci. Budu jejich civilizací."

Mlčení.

"No tak dál, řekni něco."

"Čím to je," otázal se Barney, "že se můžeš stát čímkoli, dokonce celou planetou, a já se nemohu stát ani plaketou na zdi své kanceláře v P. P. Layouts?"

"Hmm," zabručel zmateně. "No dobře, dobře. Můžeš klidně být tou plaketou. Co mi je, konečně, po tom? Buď si čím chceš – vzal sis tu drogu a máš na to právo. Je to, samozřejmě, přelud. Taková je pravda. Sděluji ti největší tajemství všechno je to jen pouhá halucinace. Jen jisté prorocké aspekty těch vizí způsobují, že se zdají být skutečné, podobně jako sny.

Přenesl jsem se do milionů těch takzvaných 'světů' a vrátil jsem se z nich. Poznal jsem je všechny. A ty víš, co jsou? Jsou jako elektrické impulzy, které si implikuje laboratorní krysa a dráždí si tak specifické oblasti mozku. Jsou odporné."

"Chápu," přitakal Barney Mayerson.

"A i když to víš, chceš skončit v jednom z nich?"

"Jistě," odpověděl pb chvíli Barney.

"Dobrá! Udělám z tebe kámen, položím tě na mořský břeh; můžeš si tak ležet třeba milion let a poslouchat šumění vln. To by tě mělo uspokojit."

Ty pitomá palice, pomyslel si vztekle. Kamenem! Kristepane!

"To má být praní mozku?" otázal se Barney najednou. "Pro to tě sem Proxové poslali?"

"Nikdo mě sem neposílal. Objevil jsem se tady z vlastní vůle. Je to lepší než život v prázdnotě, mezi vzdálenými hvězdami."
Zachechtal se.
"Určitě si nestěžuješ na nedostatek šedých mozkových buněk – a chceš se stát kamenem. Poslyš, Mayersone, ty se opravdu kamenem stát nechceš. Toužíš po smrti."
"Po smrti?"
"Chceš tím snad říct, že o tom sám nevíš?" otázal se s nedůvěrou. "No tak, dej pokoj!"
"Ne, nevím."
"To je velice jednoduché, Mayersone. Přenesu té do světa, v němž budeš jen hnijící mršinou přejetého psa; jak příšerná to bude úleva, jen si pomysli. Budeš mnou; jsi mnou a Leo Bulero tě zabije. To je ten přejetý pes, Mayersone, to je ta mršina, hnijící na pláni."
A já zůstanu naživu, řekl si. Tady je můj dar pro tebe a pamatuj, že německy slovo Gift znamená jed. Za několik měsíců ti dovolím zemřít namísto mě a ten pomník na Sigmě 14–B bude vztyčen, jenže já budu žít dál ve tvém těle. Až se vrátíš z Marsu zpátky do práce v P. P. Layouts, budeš už mnou. Tak se mi podaří uniknout svému osudu. Je to tak jednoduché.
"Dobrá, Mayersone," domluvil, unaven rozhovorem. "Kupředu a do nich, jak se říká. Můžeš se považovat za odmrštěného. Dál už nejsme jedno tělo. Naše osudy se rozdělí, půjdou svým směrem, jak sis to přál. Ty se nacházíš na lodi Connera Freemana, odlétající z Venuše, já pak zpátky v Chicken Pox Prospectu. Snažím se tam založit mizernou zeleninovou zahrádku a kdykoli si můžu zapíchat s Anne Hawthorneovou. Pro mě je to docela příjemný život. Doufám, že tobě se ten tvůj bude zamlouvat taky."
Hned nato se vrátil.
Stál v kuchyni svého bytu v Chicken Pox Prospectu a smažil na pánvi místní houby… vzduchem se šířila vůně másla a koření a z přenosného magnetofonu v pokoji zaznívaly tóny Haydnovy hudby. Takový klid, pomyslel si spokojeně, přesně tohle potřebuju, trochu klidu a ticha. Navzdory všemu jsem tomu tam. v mezihvězdném prostoru, uvykl. Zívl, protáhl se a řekl:
"Podařilo se to."
Anne Hawthorneová seděla v pokoji. Vzhlédla od videonovin se zprávami, vysílanými jedním ze satelitů OSN, a otázala se:
"Copak se ti podařilo, Barney?"
"Ochutit je právě včas," odpověděl triumfálně.
Jsem Palmer Eldritch a jsem tady a ne tam.
Přežiju Leův atentát a budu si tady užívat života a těšit se jím, čehož by Barney nebyl schopen.
Uvidíme, jak se mu bude líbit, až děla Leovy lodi roznesou jeho člun na atomy. Pak bude litovat, že promarnil zbytek života.
Barney Mayerson zamhouřil oči před shora dopadajícím světleni. Zanedlouho si uvědomil, že je na lodi; místnost vypadala typicky jako spojení ložnice se salonem, všiml si ale. že veškerý nábytek byl pečlivě přišroubován k podlaze. A pak, gravitace byla naprosto jiná. nepřirozeně, neuměle napodobovala pozemskou.
Opodál postřehl průhled. Nebyl sice větší než komůrka včelí plástve, ale dokonale předvedl prázdnotu, prostírající se za tlustou vrstvou plastiku. Přistoupil blíž a pohlédl ven. Většinu zorného pole vyplňovalo oslepující Slunce, takže sáhl po přepínači a navolil černý filtr. Přitom si prohlédl ruku. Svou umělou, kovovou, nádherně funkční protézu.
Okamžitě odešel z kabiny a vydal se chodbou, až dorazil k zavřeným dveřím řídicího1 stanoviště. Zabubnoval na ně ocelovými prsty a tlustá přepážka se za okamžik rozevřela.
"Ano, pane Eldritchi," uvítal jej mladý pilot s uctivou úklonou.
"Pošleš depeši," přikázal mu.
Pilot vytáhl pero a zavěsil ruku nad poznámkový blok, připevněný k okraji řídicího pultu.
"Komu to bude, prosím?"
"Pan Leo Bulero."
"Pan Leo…Bulero," napsal pilot rychle. "Máto být odesláno na Zemi? Jestli ano…"
"Ne, je někde tady, na své lodi. Oznam mu…" odmlčel se a uvažoval.
"Chcete si s ním promluvit, pane?"
"Nechci, aby mě zabil," odpověděl. "Právě to bych mu chtěl říct. Tebe se to týká také. A stejně tak každého, kdo se spolu s námi nachází na palubě tohoto pomalého, pitomě velikého vraku."
Je to beznadějné, pomyslel si. Někdo z organizace Felixe Blaua, předvídavě umístěný na Venuši, mě na palubě téhle lodi viděl, takže Leo ví, že tu jsem. To je konec.
"Chcete tím snad říci, že se konkurence odváží všeho?" otázal se zaskočený pilot.
Zbledl.
Objevila se Zoe Eldritchová, jeho dcera, v tyrolském kroji a v pantoflích, obšitých kožešinou.
"Copak se děje?"
"Leo je někde blízko," odvětil. "Má bojovou loď a podporu OSN. Byli jsme vlákáni do pasti. Neměli jsme letět na Venuši. Hepburn–Gilbert o torn musel vědět. Pokus se s ním spojit," požádal pilota. "Já se vracím do kabiny."
Stejně s tím nemohu nic dělat, řekl si v duchu a vykročil ke dveřím.
Pilot zaklel:
"K čertu, promluvte si s ním. Jde mu jen o vás."
Zvedl se z křesla a demonstrativně opustil své místo.
Barney Mayerson se s tichým povzdechem posadil a zapnul vysílačku, nařídil ji na tísňové pásmo, zvedl mikrofon a

řekl:
"Leo, ty lumpe. Dostal jsi mě, nalákal jsi mě sem a teď mě máš v rukou. Ty i ta tvoje prokletá flotila, která na mě čeká už od té doby, kdy jsem se vrátil z Proximy. Předběhla mě už na startu."
Byl teď spíš vzteklý než vystrašený. "Na téhle lodi není nic, co by nás mohlo ubránit. Budeš střílet do bezbranného plavidla. Je to nákladní loď."
Přestal mluvit a pokoušel se něco vymyslet. Mohl bych třeba říct, že jsem Barney Mayerson a že Eldrit–che nikdy nikdo nechytí ani nezabije, protože se bude neustále přenášet z jedné existence do druhé. A že Leo ve skutečnosti zabije někoho, koho zná a má rád.
"Řekni něco," popoháněla ho Zoe.
"Leo," řekl pak. "Dovol mi vrátit se na Proximu. Prosím." Naslouchal praskání v reproduktoru a čekal na odpověď.
"Dobrá," řekl nakonec. "Odvolávám, co jsem řekl. Nikdy neopustím sluneční soustavu a nikdy se ti nepodaří zabít mě, ani kdyby ti pomáhal Hepburn–Gilbert nebo kdokoli jiný z OSN."
"Takže?" obrátil se k Zoe. "Jak se ti to líbí? Já toho mám po krk."
Praštil mikrofonem.
První střela z laseru loď takřka rozřízla vedví.
Barney Mayerson ležel na podlaze řídicího stanoviště a naslouchal vytí unikajícího vzduchu a rachotu zavíraných přepážek. Mám, co jsem chtěl, napadlo ho. Nebo to, co jsem chtěl podle Palmera Eldritche. Smrt.
Bulerův štíhlý stíhač pomalu zaujímal postavení, připravoval se k druhé, rozhodující střele. Na obrazovce před pilotovým křeslem Barney dobře rozeznával plameny z trysek. Leo byl opravdu velice blízko.
Ležel a připravoval se na smrt.
A najednou k němu Leo Bulero vykročil hlavním pokojem jeho bytu na Marsu.
Užaslá Anne Hawthorneová se zvedla z křesla a promluvila: "Takže to vy jste Leo Bulero. Mám opravdu hodně otázek, týkajících se většinou vašeho výrobku, Can–D…"
"Nevyrábím žádný Can–D," prohlásil Leo. "Odmítám kategoricky tyto pomluvy. Žádný z mých početných podniků není nelegální. Poslyš, Barney, vzal sis už ten… no, vždyť víš," zašeptal ochraptěle a skláněl se nad Mayersonem. "Ano nebo ne?"
"Na.okamžik vás opustím," oznámila Anne chápavě.
"Není třeba," zabručel Leo a pohlédl na Blaua, který přikývl. "Vím, že pracuješ pro Felixe," řekl jí a zlostně strčil do Barneye.
"Nemyslím, že by to vzal," řekl napůl sám sobě. "Prohledáni ho."
Začal se prohrabovat v Mayersonových kapsách, pak i v záňadří.
"Tady je," vylovil dózičku s jedem, narušujícím metabolismus mozku.
"Nedotčená," prohlásil zhnuseně k Felixi Blauovi, když odšrouboval uzávěr a nahlédl dovnitř. "To proto od něj Faine neměl žádné zprávy. Je to zbabělec."
"Nejsem žádný zbabělec," protestoval Barney. By] jsem daleko odtud, říkal si. Nevíte? "Je to kvůli Chew–Z," zabručel pak. "Byl jsem strašně daleko."
"Jistě, byl jsi v bezvědomí skoro dvě minuty," pronesl Leo pohrdavě. "Přišli jsme sem hned po tom, co ses tady zamkl. Nějaký chlápek – Norm Jakjensejmenuje – nám otevřel univerzálním klíčem. Mám dojem, že tomu domu vládne."
"Musíte mít na paměti," prohlásila Anne, "že se subjektivní čas po užití Chew–Z nekryje s časem skutečným. Pro něj mohly uplynout hodiny nebo dny."
Soucitně na Barneye pohlédla.
"Nemám pravdu?"
"Zemřel jsem," zamumlal Barney a posadil se. Bylo mu mdlo. "Zabils mě."
"To mluvíš o mně?" otázal se Felix Blau.
"O tobě ne," odpověděl Barney.
Nemělo to žádný smysl. Přinejmenším dokud opět neužije drogu. A až to udělá, přijde konec; Palmer Eldritch přežije a bude triumfovat. A právě to bylo nesnesitelné; ne jeho vlastní smrt – ta stejně jednou přijít musí – ale to, že se Palmer Eldritch stane nesmrtelným. Smrt, pomyslel si, kde je její vítězství nad tou… věcí?
"Dotklo se mě to," postěžoval si Felix Blau. "Co to má znamenat, že tě někdo zabije, Mayersone? K čertu, vytáhli jsme tě z nemoci. A cesta sem byla obtížná a podle mě, pro pana Bulera, jenž je mým klientem, velice riskantní. Je to oblast, kde působí Palmer Eldritch."
Obezřetně se rozhlédl kolem sebe.
"Ať už vezme ten jed," řekl Leovi, "a my se vracíme na Zemi, než se stane něco hrozného. A já mám pocit, že se něco stane."
Vykročil ke dveřím.
"Vezmeš to, Barney?" otázal se Leo.
"Ne," odpověděl Barney.
"Proč?"
Unaveně, ale klidně:
"Život pro mě znamená strašně moc."
Rozhodl jsem se přestat se umrtvovat, pomyslel si.
Konečně.
"Co se s tebou během přenosu stalo?"
Vstal. Točila se mu hlava.

"Nic neřekne," promluvil ode dveří Felix Blau.
"Barney," řekl Leo, "dokázali jsme přijít jen na tohle. Dostanu tě odtud, jsem si tím jist. A epilepsie typu Q není konec…"
"Jenom ztrácíš čas," přerušil ho Felix Blau, který už vycházel na chodbu. Vyslal k Barneymu další jedovatý pohled. "Udělal jsi chybu, že jsi tomu chlapovi důvěřoval."
"Má pravdu, Leo," řekl Barney.
"Nikdy se z Marsu nedostaneš," oznámil mu Leo. "Nikdy ti nezařídím návrat na Zemi. Ať už se stane co chce."
"Já vím."
"Ale nezajímá tě to. Máš v úmyslu strávit zbytek života s tou prokletou drogou."
Leo na něj hleděl vztekle a zmateně.
"Naopak," odpověděl Barney. "Nikdy víc už to neudělám."
"Co tedy chceš dělat?"
"Budu tady žít," odpověděl Barney. "Jako kolonista. Budu pracovat nahoře na zahradě a dělat všechno, co se tu dělá. Kopat zavlažovací kanály a tak podobně."
Byl na smrt unavený a mdloby neustupovaly.
"Je mi líto," řekl pak.
"Mně taky," odpověděl Leo. "A nedokážu to pochopit."
Mrkl po Anne Hawthorneové, ale ani tam nenalezl odpověď. Pokrčil rameny a vykročil ke dveřím. Zastavil se na prahu, chtěl ještě něco říct, ale nechal toho a šel raději za Felixem Blauem. Barney slyšel zvuk jejich kroků, když šli nahoru. Nakonec zvuk kroků zmizel a nastalo ticho. Barney se dovlekl k umývadlu a nalil si sklenici vody.
"Já ti rozumím," promluvila Anne po chvíli.
"Opravdu?"
Voda měla báječnou chuť. Odplavila poslední zbytky Chew–Z.
"Stal ses zčásti Palmerem Eldritchem," pravila. "A on se částečně stal tebou. Už se od sebe nemůžete oddělit. Navždy budeš…"
"Ty ses zbláznila," prohlásil. Aby neupadl, opíral se ztěžka o umývadlo; nohy pod ním ještě pořád podklesávaly.
"Eldritch od tebe dostal, co chtěl," řekla Anne.
"Ne," nesouhlasil. "Protože jsem se vrátil příliš brzy. Musel bych tam zůstat ještě pět nebo deset minut. Až Leo vystřelí podruhé, bude na té lodi Palmer Eldritch a ne já."
A právě proto nemusím riskovat ztrátu smyslů a vykonat ten bláznivý, smyšlený plán, výsledek zoufalství, řekl si. Ten člověk, nebo co to je, zakrátko zahyne…
"Rozumím," řekla Anne. "A jsi si jist, že vize budoucích událostí, jež jsi viděl během přenosu…"
"Jsou pravdivé."
Protože během pokusu s drogou nespoléhal na to, co mu bylo nabízeno. A navíc byl jasnovidcem.
"Palmer Eldritch to ví také," řekl. "Udělá… udělá všechno, co bude moci, aby z toho vyšel se zdravou kůží. Jenže se mu to nepodaří. Nemůže."
Nebo, přinejmenším, říkal si v duchu, pravděpodobně nemůže. V tom spočívá smysl budoucích událostí, propletence nejrůznějších možností. Vzal si tuto pravdu k srdci už dávno a naučil se s ní žít; intuitivně věděl, kterou cestu zvolit. Proto pracoval u Lea.
"Jenže Leo pro tebe nic neudělá," uvažovala Anne. "Nedostane tě zpátky na Zemi. Víš, že to říkal naprosto vážně? Poznala jsem to podle výrazu jeho obličeje. Dokud žije, ne…"
"Země," odfrkl Barney, "už mám po krk."
Také on mluvil naprosto vážně, moc dobře si uvědomoval, jaký život jej tady, na Marsu, čeká.
Jestliže byl dost dobrý pro Palmera Eldritche, bude dost dobrý i pro něho. Protože Palmer Eldritch žil nejeden život a ať už byl čím chtěl, člověkem nebo zvířetem, vyznačoval se hlubokou, opravdovou moudrostí. Spojení s Eldritchem během přenosu zanechalo v Barneym hlubokou stopu, něco jako stigma, absolutní znalost. Zamýšlel se nad tím, zda i Eldritch od něj obdržel něco výměnou. Možná jsem znal něco, co se mu hodilo, uvažoval. Nějakou předtuchu, náladu nebo vzpomínku?
Dobrá otázka. Došel k názoru, že odpověď na ni zní ne.
Náš nepřítel je něco příliš hnusného a cizího, co ovládlo představitele našeho druhu za dlouhých cest ze Země na Proximu… když se na to ale podíval z širší perspektivy, věděl o smyslu naší existence daleko víc než my sami. Ta staletí neplodného poletování prostorem a čekání na nějakou formu života, již by mohl ovládnout a stát se jí, být… možná právě ta staletí byla pramenem oné znalosti, ne zkušenost, ale nikdy nekončící samota. Ve srovnání s ním jsem já nedosáhl nic. Nevím nic.
Ve dveřích se objevili Fran a Norm Scheinovi.
"Hej, Maeyrsone, tak jaké to bylo? Co si myslíš o Chew–Z?"
Vešli do pokoje a netrpělivě čekali na odpověď.
"Nebude to mít úspěch."
"Já si to nemyslím," prohlásil Norm rozčarovaně. "Líbilo se mi to mnohem víc než Can–D. Jenom…" odmlčel se, zamračil a neklidně mrkl na ženu. "Po celou dobu jsem cítil něčí přítomnost. A to kazilo celý zážitek. Samozřejmě jsem se přenesl zpátky na…"
"Pan Mayerson vypadá velice unaveně," přerušila ho Fran. "Povykládáš mu to všechno později."
Norm Schein si Barneye změřil pohleděni a řekl:
"Ty jsi, Barneyi, ale divný ptáček. Hned po první dávce jsi sebral proužek té dívce, slečně Hawthorneové, zdrhl a zamkl

se ve svém pokoji, abys to mohl v klidu užít a teď tu naříkáš..," pokrčil rameny. "No, možná jsi jen vzal najednou příliš mnoho. Předávkoval ses, člověče. Ja to chci zkusit znovu. Opatrně, samozřejmě. Ne tak jako ty."
"Považuju to za dobrou věc."
"Kromě," dodal Barney, "toho pocitu cizí přítomnosti."
"Já to cítila taky," zašeptala Fran. "A už to Chew–Z brát nechci. Já… já mám strach. Nevím, co to je, ale bojím se toho."
Otřásla se a přitiskla se k manželovi. Mechanicky ji objal kolem ramen.
"Neboj se. Ono se to prostě snaží žít stejně jako my ostatní."
"Jenže to bylo takové…" začala Fran.
"Něco, co je tak staré," pokračoval Barney za ni, "že nám to musí připadat nepříjemné. Ono se to nedá vtěsnat do našeho chápání času. Je to nestvůrnost."
"Mluvíš, jako bys věděl, co to je," prohlásil Norm. Protože to také vím, pomyslel si Barney. Protože, jak řekla Anne, část toho je teď mnou. A bude, dokud po několika měsících nezemře, a nevrátí tu moji část, již včlenilo do sebe. Až Leo vystřelí podruhé, prožiji krušné chvilky. Jsem zvědavý, jaké pocity…
"Má to jméno," oznámil všem, zvláště pak Normu Scheinovi a jeho ženě, "které byste poznali, kdybych je vyslovil. Ačkoli samo by se tak nikdy nenazvalo. My jsme je tak pojmenovali. Ze zkušenosti a ze vzdálenosti přes tisíce let. Dříve nebo později jsme se s tím ale museli setkat tváří v tvář. Ne na dálku."
"Máš na mysli Boha?" prohlásila Anne Hawthorneová.
Nechtělo se mu odpovídat, ale sotva znatelně přikývl.
"Je to ale… zlo…?"zašeptala Fran Scheinová.
"To je jen jeden aspekt," odpověděl Barney, "to, jak to přijmeme. Nic. víc."
Cožpak se mi ještě nepodařilo vás přesvědčit? ptal se v duchu. Cožpak vám musím říkat, jak se mi to pokoušelo pomoci – svým způsobem? A jak to bylo spoutáno osudem, který, jak se zdá, vládne všemu živému, včetně nás.
"Ó, Bože," hlesl Norm.
Koutky úst se mu stočily dolů a na okamžik vypadal jako podvedené dítě.
XIII.
Později, když už se pod ním přestaly třást nohy, vzal Anne na povrch a ukázal jí zárodek své zahrady.
"Víš," řekla, "je třeba mít odvahu, když chceš někomu způsobit zklamání."
"Máš na mysli Lea?"
Věděl, co chtěla říct; nebudou diskutovat o tom, co právě udělal Leovi, Felixi Blauovi, celé firmě P. P. Layouts i organizaci, rozšiřující Can–D.
"Leo je dospělý," řekl. "Smíří se s tím. Pochopí, že si s Eldritchem bude muset poradit sám a také to udělá."
Zatímco žaloba u soudu by neměla úspěch, říkal si. Říká mi to můj jasnovidecký smysl.
"Řepa," prohlásila Anne. Posadila se na nárazník automatického bagru a prohlížela si balíčky se semeny. "Nesnáším řepu. Byla bych ráda, kdybys ji tu nesázel, ani tu mutovanou – je vysoká, zelená a kožnatá a chutná jako loňská plastiková klika od dveří."
"Neuvažovala jsi o tom, že by ses sem mohla přestěhovat?"
Zmatená si prohlížela homeostatickou kontrolní skříň traktoru a škubala potrhanou, částečně popálenou izolací jednoho z napájecích vodičů.
"Přesto si ale myslím," řekla pak, "že do vašeho baráku čas od času přijdu na oběd. Přece jen jste našimi nejbližšími sousedy."
"Poslyš," prohlásil, "ta rozpadající se nora, ve které bydlíš …"
Odmlčel se. Už patřím k obyvatelům tohoto mizerného marsovského baráku, který by houf řemeslníků musel opravovat alespoň padesát let …
"Můj barák," řekl, "překoná ten tvůj, kdy jen bude chtít. Kterýkoliv den v týdnu."
"A v neděli taky? Určitě aspoň dvakrát."
"V neděli nesmíme," odpověděl. "V neděli čteme Písmo."
"Nedělej si z toho srandu," zašeptala Anne.
"Nedělám."
Opravdu mluvil naprosto vážně.
"To, co jsi před chvilkou řekl o Eldritchovi…"
"Chtěl jsem tím říct jen jedno. Nebo snad dvě věci. Za prvé, že on – víš o kom mluvím – opravdu existuje, opravdu tu je. Ačkoli ne takový, jak jsme si jej představovali a ne takový, s jakým jsme se dosud stýkali … možná, že to nikdy nedokážeme pochopit. A za druhé –" odmlčel se.
"No tak, řekni to."
"On nám nemůže moc pomáhat," promluvil Barney. "Jen trochu. Je tady s prázdnou, ale rozevřenou náručí; chápe nás a chce nám pomoci. Pokouší se … jenže to není tak jednoduché. Neptej se mě, proč. On sám to možná také neví. Možná se tomu sám diví. Dokonce i po tak dlouhé době, jakou měl na promyšlení této skutečnosti."
A celé té době, kterou bude mít později, říkal si Barney, jestliže se mu podaří uniknout Leo Bulerovi. Jednomu z nás, člověku … Uvědomuje si Leo vůbec, proti čemu se staví? A kdyby to i věděl, vzdal by se svého úmyslu?
Určitě ne. Jako jasnovidec si tím byl Barney naprosto jist.
"To, co se setkalo s Palmerem Eldritchem a co do něj vniklo," řekla Anne, "a s čím jsme se setkali i my, nás převyšuje a jak říkáš, nedokážeme ani posoudit, ani pochopit, kam to směřuje a co to chce. Zůstává pro nás tajemstvím, je pro nás nepochopitelné. Přesto ale vím, že se mýlíš, Barney. Něco, co přichází s prázdnou a otevřenou náručí, nemůže být Bohem. Je to bytost stvořená něčím dokonalejším než je sama, stejně jako my. Bůh nebyl stvořen a ničemu se nediví."

"Já kolem něj cítím božskou auru," prohlásil Barney. "Neustále."
A zvláště tehdy, pomyslel si, když mě Eldritch pokoušel, snažil se mě donutit, abych to okusil.
"Samozřejmě," odpověděla Anne. "Měla jsem dojem, že to chápeš. On je v každém z nás a v každé z forem života jako je ta, o níž hovoříme, a bude daleko viditelnější. Dovol mi ale, abych ti povyprávěla svou anekdotu o kočce. Je velice krátká a jednoduchá. Hospodyně pořádá večírek a má krásný, pětilibrový steak; leží na stole v kuchyni a čeká na usmažení, zatímco ona si vykládá v salonu s hosty … dá si pár drinků a tak dál. Pak se hostům na chvíli omluví a jde do kuchyně usmažit maso … jenže steak nikde. A v rohu sedí domácí kočka, která se ospale olizuje."
Barney řekl:
"Kočka ten steak sežrala."
"Opravdu? Hospodyně volá hosty, hádají se o to. Maso nikde, celých pět liber, a v kuchyni sedí kočka, vyhlíží spokojeně a sytě. 'Zvažte tu kočku,' říká někdo. Něco málo už vypili a mají dojem, že je to dobrý nápad. Takže jdou do koupelny a váží kočku na váze. Váží přesně pět liber. Všichni to vidí a jeden z hostů říká: ‚Teď je nám to jasné. Steak je tady.' Jsou si teď jistí, že vědí, co se stalo; mají empirický důkaz. Pak se ale v jednom z nich probouzí nejistota a ptá se: 'A kam se poděla kočka?'"
"Ten vtip už jsem slyšel," řekl Barney. "Nevidím ale žádnou souvislost …"
"Ten vtip je nejlepší kvintesencí problému ontologie. Pokud se zamyslíš …"
"K čertu," vybuchl nazlobeně, "kočka váží pět liber. Je to nesmysl – nemohla ten steak sežrat, váží–li váha dobře."
"Pamatuj na chléb a víno," pronesla Anne klidně.
Vytřeštil oči. Až po chvíli si uvědomil, co vlastně řekla.
"Jistě," pokračovala. "Kočka není steak. Ale přesto … mohla to být forma, již v tu chvíli steak přijal. Klíčové slovo je tady být. Neříkej nám, Barney, že něco, co vstoupilo do Palmera Eldritche, je Bůh, protože o něm zase tak moc nevíš. Nikdo to neví. Přesto ale ta živá bytost z mezihvězdného prostoru může být –stejně jako my – nadána Jeho podobou. Něčím, co si zvolil On, aby se nám projevil. Takže, Barney, dej ontologii pokoj; neříkej, čím je On."
Usmála se na něj s nadějí v očích; očekávala, že pochopí.
"Jednou," řekl Barney, "ten pomník možná budeme uctívat."
A to ne proto, abychom tak uznávali čin Lea Bulera, ačkoli je – či spíš bude – obdivuhodný. Ne, my všichni, jako jeden muž, uděláme to, k čemu mířím; strčíme do pomníku naši marnou, žalostnou koncepci nadpřirozena. A v jistém smyslu budeme mít pravdu, poněvadž ty síly v něm jsou. Přesto ale, jak říká Anne, skutečný …
"Vidím, že se svou zahrádkou chceš být sám. Myslím, že se vrátím do svého baráku. Hodné štěstí, Barney. A …"
Natáhla ruku a pevné stiskla jeho dlaň. "Nikdy se neplaz. Bůh, nebo co t? bytost, s níž jsme se setkali, vlastně je, by to nechtěl. A i kdyby to chtěl, tak to nesmíš udělat."
Sehnula se, políbila ho a dala si odchod.
"Myslíš si, že mám pravdu?" volal za ní Barney. "Máš dojem, že má smysl zakládat tady zahrádku? Anebo to skončí obvyklým způsobem?"
"Na to se mě neptej. To nevím."
"Staráš se jen o spásu své duše," zvolal za ní nazlobeně.
"Už ne," odpověděla. "Jsem hrozně, hrozně zmatená a všechno mě rozčiluje. Poslyš."
Vrátila se k němu. Její oči byly matné a bez lesku.
"Víš, co jsem viděla, když jsi mě chytil a vytrhl mi proužek Chew–Z? Opravdu jsem to viděla, nepředstavovala jsem si to."
"Umělou ruku, deformovanou čelist. Oči …"
"Ano," zašeptala. "Elektronické, umělé oči. Co to znamená?"
"To znamená," odpověděl jí Barney, "že jsi viděla absolutní skutečnost. Pravdu zakrytou představami."
Použiji–li tvou terminologii, pomyslel si, spatřila jsi stigmata.
Chvíli se do něj vpíjela široce rozevřenýma očima.
"Takže takový jsi ve skutečnosti?" pronesla pak a ustupovala s grimasou znechucení v obličeji. "Proč nejsi tím, čím se zdáš? Teď přece takový nejsi. Tomu nerozumím. Lituji, že jsem ti řekla ten vtip o kočce," dodala roztřeseným hlasem.
"Má milá," řekl jí. "Pro mě jsi vypadala naprosto stejně. Na okamžik. Odstrkovala jsi mě rukou, již jsi určitě neměla od narození. "
A tak snadno se to mohlo stát znovu. Neustálá Přítomnost; ne–li doslovná, pak přinejmenším potencionální.
"Je to snad nějaké prokletí?" otázala se Anne. "Leží na nás prokletí prvotního hříchu. Má se to snad opakovat?"
"Ty bys měla být z těch, kdo vědí. Vzpomínáš si. co jsi viděla. Všechna tři stigmata – mrtvou, umělou ruku, jensenovské oči a deformovanou čelist."
Symboly jeho přítomnosti, pomyslel si. Mezi námi. Nežádoucí. Nežádané vědomě. A nemáme svátost, jíž bychom se mohli očistit. Nemůžeme ho donutit našimi opatrnými, vychytralými, horlivými rituály, ověnčenými tradicemi, aby se omezil do specifických podob, jakými jsou chléb a víno nebo voda. Je to všude, rozšiřuje se to všemi směry. Nahlíží nám to do očí. Vyhlíží to z našich očí.
"To je cena," prohlásila Anne, Již musíme zaplatit. Za to, že jsme měli touhu okusit Chew–Z. Je to něco jako jablko ze stromu poznání."
Její hlas byl přeplněn bolestí.
"Ano. Mám ale dojem, že já jsem už zaplatil."
Anebo jsem tornu byl blízko, opravil se v duchu. To, co jsme poznali jen v pozemském hávu, chtělo, abych je zastoupil v okamžiku smrti. Namísto Boha, umírajícího za lidi, jehož jsme měli dřív, setkali jsme se – letmo – s vyšší bytostí, žadonící, abychom zemřeli za ni.

Činí je to zlým? uvažoval. Věřím argumentům, které jsem přednesl Normu Scheinovi? No, určitě jej to činí poněkud méněcennějším v porovnání s tím, který k nám přišel před dvěma tisíci lety. Zdá se, že není ničím víc nebo míň než touhou bytosti stvořené z prachu, jak říká Anne, po nesmrtelnosti. Všichni to chceme a všichni bychom proto rádi obětovali kozla nebo jehně. Celý náš život stojí na této zásadě.
Tak je to.
"Na shledanou. Nechám tě tu o samotě. Můžeš sedět v kabině bagru a hloubat o tom, až se dokopeš k pravdě. Možná, že až se uvidíme příště, bude zavlažovací systém dokončený."
Opět se na něj usmála a vykročila ke svému baráku.
Po delší době se vyšplhal do kabiny a spustil skřípající prachotěsný mechanismus. Stroj žalostně zavyl. Šťastni ti, kdož se probouzejí, pomysle! si. Pro stroj právě zazněly trouby posledního soudu, na nějž ještě nebyl připraven.
Vykopal snad pul nule příkopu, zatím tedy bez vody, když zjistil, že se k němu krade nějaké stvoření; marsovské něco; Okamžitě zastavil bagr a vyhlédl ven, aby se ve studeném marsovském slunci podíval, co to je.
Poněkud to připomínalo vyhublého, hladkého prapředka všech čtyrnožců. Barney si uvědomil, že je to nejspíš šakal, před nímž byl neustále varován. V každém případě, ať to bylo co chtělo, určitě to už dlouho nežralo. Hledělo to na něj žádostivě, drželo se to ale v uctivé vzdálenosti. Najednou přijal telepatickou projekci myšlenek. Měl pravdu. Byl to šakal.
"Mohu tě sežrat?" ptal se. Ztěžka dýchal a mlsně rozevíral tlamu.
"Kristepane, to ne!" lekl se Barney.
Horečně hledal v kabině bagru něco, co by mu mohlo posloužit jako zbraň. Jeho prsty se nakonec sevřely na držadle těžkého klíce. Výmluvně ho ukázal marsovskému dravci. Klíč i to, jak ho držel, mluvilo samo za sebe.
"Slez z toho stroje," přikazoval marsovský dravec s nadějí i zoufalstvím. "Tam na tebe nedosáhnu."
Ta poslední myšlenka nebyla určena Barneymu, byla vyslána mimovolně. Šelma neměla žádnou taktiku.
"Počkám," pomyslela si. "Stejně bude muset nakonec slézt."
Barney otočil bagr a rozjel se k Chicken Pox Prospectu. Stroj se sípotem a řinčením postupoval zoufale pomalu. Zdálo se, že co nevidět vysadí. Barney měl předtuchu, že do baráku nedojede. Třeba má to stvoření pravdu, napadlo jej; třeba budu muset slézt a postavit se mu.
Zachráněn, pomyslel si s hořkostí, daleko vyšší životní formou, jež ovládla Palmera Eldritche a objevila se v naší soust ave – abych teď byl sežrán hloupým zvířetem. Konec dlouhého útěku, řekl si. Definitivní řešení, které ještě před pěti minutami nepředvídal, ačkoli má jasnovidecké schopnosti. Třeba to ani předvídat nechtěl … jak by triumfálně prohlásil dr. Smile, kdyby tu byl.
Bagr zavyl, otřásl se a s bolestným zasténáním se zastavil. Ještě chvilku v něm tlel život, ale pak uhasí.
Barney zůstal sedět za řízením. Starý marsovský šakal seděl opodál a nespouštěl z něj oči.
"Dobrá," oznámil Barney. "Jdu."
Když vyskakoval z kabiny, mával těžkým klíčem.
Zvíře se na něj vrhlo.
Když se ocitlo pět stop od Barneye, zaskučelo, prudce změnilo směr a proletělo kolem něj, aniž by se ho dotklo. Barney se otočil na patě a zahleděl se na ně.
"Nečistý!" myslel šakal. Držel se v bezpečné vzdálenosti a hleděl na člověka se strachem. "Jsi nečistý," oznámil mu s odporem.
Nečistý? pomyslel si Barney. Jak? Proč?
"Normálně," odpověděl dravec telepaticky. "Nemohu tě sežrat. Byl bych nemocný. Podívej se na sebe."
Zvíře se ani nehnulo z místa. Hledělo na něj rozčarovaně a zhnuseně. Bylo vystrašené.
"Třeba jsme pro tebe nečistí všichni. Všichni ze Země, cizí v tomto světě," uvažoval Barney. "Všichni cizinci."
"Ne, jen ty," oznámilo mu zvíře pochmurné. "Podívej se – fuj – na svou pravou ruku a dlaň. S tebou není něco v pořádku. Jak tak můžeš žít? Copak se nedokážeš nějak očistit?"
Barney se nenamáhal zkoumat svou ruku; nebylo to nutné.
Klidně, tak hrdě, jak to jen dokázal, se vydal po pohyblivém písku do svého baráku.
Tu noc, když uléhal na úzkém kavalci ve svém pokoji ke spánku, zaklepal někdo na dveře.
"Hej, Mayersone, otevři!"
Oblékl si župan a šel otevřít.
"Ta loď zase přiletěla," chytal ho vzrušeně Norm Schein za klopy. "No, vždyť víš, ta s lidmi od Chew–Z! Zbyly ti nějaké skiny?! Jestli ano, tak …"
"Jestli mne chtějí vidět," uvolňoval se Barney ze sevření, "budou muset přijít sem. Můžeš jim to vyřídit."
Zavřel dveře.
Norm odešel s hlasitým dupáním.
Barney usedl za stůl, u něhož jedl, vytáhl ze zásuvky balíček – poslední – pozemských cigaret a zapálil si. Seděl, kouřil a přemýšlel, nahoře a kolem sebe slyšel dusání nohou svých sousedů. Jako velké myši, napadlo ho, které zvětřily návnadu.
Dveře jeho bytu se otevřely. Barney ani nevzhlédl. Dál se díval do stolní desky, do popelníku, na zápalky a balíček camelek.
"Pane Mayersone."
"Vím, co chceš říct," prohlásil Barney.
Palmer Eldritch vešel dovnitř, zavřel dveře, posadil se naproti Barneyovi a řekl:
"Máš pravdu, příteli. Pustil jsem tě těsně předtím, než se to stalo, než Leo podruhé vystřelil. Bylo to přesně promyšlené

rozhodnutí. Měl jsem na ně dost času; něco přes tři sta let. Neřeknu ti, proč …"
"Ani mě to nezajímá," přerušil ho Barney.
Pořád ještě nezvedl oči.
"Nedokážeš se mi podívat do očí?" otázal se Palmer Eldritch.
"Jsem nečistý," oznámil mu Barney.
"KDO TI TO ŘEKL?"
"Zvíře v poušti. Nikdy dřív mě nevidělo; poznalo to, jen se ke mně přiblížilo."
Na vzdálenost pěti stop, pomyslel si.
"Hmm, třeba bylo motivováno …"
"Nebylo. Popravdě řečeno, bylo to přesně naopak. Bylo polomrtvé hlady a toužilo, aby mě mohlo sežrat. Takže říkalo pravdu."
"Pro primitivní mozek je nečistý a svatý totéž," řekl Eldritch. "Prostě tabu. Rituálně …"
"Ech, k čertu," vybuchl Barney nazlobeně. "Mělo pravdu a ty to dobře víš. Jsem živý a nezahynu na té lodi, jsem ale poznamenaný."
"Mnou?"
"Popřemýšlej a pochopíš."
Po krátké odmlce pokrčil Palmer Eldritch rameny a řekl:
"Dobrá. Vyhnali mě z jedné planetární soustavy — neřeknu ti, ze které, protože to stejně nemá žádný význam – takže jsem se usídlil v tomto bláznivém, po rychlém obohacení toužícím představiteli vašeho druhu. Malá část mého jsoucna se přenesla i na tebe. Ale jen opravdu nepatrná. Postupně, jak poběží léta, se toho zbavíš. Ostatní kolonisté si ničeho ani nevšimnou, protože jsou tím poznamenáni také. Stalo se to, když požili drogu."
"Zajímalo by mě," tázal se Barney, "co jsi chtěl dosáhnout tím, že nám dodáš Chew–Z?"
"Věčnost," odpověděla klidně bytost sedící proti němu.
Barney vzhlédl.
"Reprodukce?"
"Ano. Jediným mně dostupným způsobem."
Dokonale znechucený Barney prohlásil:
"Ach, Bože, všichni bychom byli tvoje děti."
"Teď už se nemusíš vzrušovat," řekla bytost a zasmála se úplně lidsky, žoviálně. "Jen si okopávej tu svoji zahrádku, vykopej zavodňovací kanál. Já jsem už opravdu unavený a čekám na smrt. Budu rád, když Leo udělá to. nač teď myslí … Co si naplánuje teď, když jsi mu odmítl přiotrávit se jedem, který ti měl změnit metabolismus mozkové kůry? V každém případě ti přeji hodně štěstí, tady, na Marsu. Mně by se to také líbilo, ale co se dá dělat … nevyšlo to."
Eldritch se zvedl.
"Mohl by ses vrátit do předchozího stavu," navrhl Barney. "Vrátit se do podoby, kterou jsi měl, když ses setkal s Palmerem Eldritchem. Nemusíš tu trčet, v jeho těle, až Leo začne pálit po tvé lodi."
"Mohl bych?" otázala se bytost výsměšně. "Pak by mě možná mohlo potkat něco daleko horšího. To ty nedokážeš pochopit, jsi tvor. jehož život je poměrně krátký. A krátký život znamená mnohem méně …" odmlčel se a zauvažoval.
"Nic neříkej," požádal ho Barney. "Nechci to vědět."
Když pak opět vzhlédl, Palmer Eldritch už tam nebyl.
Zapálil si další cigaretu. Je to hnus, pomyslel si. Takže takhle reagujeme, když ve vesmíru konečně narazíme na jinou myslící bytost. A tak se chová i ona. stejně hloupé jako my – a v mnoha ohledech ještě hůř. A změnit se to nedá. Teď už ne.
A Leo si myslel, že konfrontace s Eldritchem, vyvolaná tím jedem, nám dá nějaké šance. Zábavné.
A tak jsem tady. Neudělal jsem to, co jsem měl udělat pro blaho společnosti. Tělesně i duševně nečistý.
Snad pro mě dokáže něco udělat Anne, napadlo ho najednou. Možná existuje nějaká metoda návratu do původního stavu – než se ustálí. Pokoušel se něco si připomenout, ale o neokřesťanství toho věděl tak málo. V každém případě to stálo za pokus. Vždycky zbývá nějaká naděje a v příštích letech ji opravdu bude potřebovat.
Přes všechno byla ona bytost, žijící v mezihvězdném prázdnu a nyní existující v podobě Palmera Eldritche, y jistém smyslu podobná Bohu. A i kdyby Jím nebyla, říkal si Barney, pak byla v každém případě součástí Jeho díla. Takže částečnou odpovědnost měl i On. Barney byl přesvědčený, že On je dostatečně zralý, aby si to uvědomoval.
Jak ho ale přimět, aby to přiznal. To by mohlo být neskonale obtížnější.
Snad by bylo dobré promluvit si s Anne Hawthorneovou; ona může najít něco, čím by se to dalo provést.
l když o tom pochyboval. Protože měl hroznou předtuchu; jednoduchou, snadno vyslovitelnou. Týkala se jeho samotného i všech ostatních, celé té situace.
Leo Bulero se vracel z neúspěšné výpravy na Mars a bez ustání jednal s Felixem Blauem. Nakonec pochopili, co je třeba udělat.
"Neustále cestuje mezi Venuší, ostatními planetami a svým sídlem na Luně," hovořil Felix Blau. "A my přece dobře víme, jak snadno se dá zničit loď v prázdnotě. I nevelký otvor …"
Doplnil svá slova pohybem ruky.
"Budeme potřebovat podporu OSN," prohlásil Leo chmurně.
On i jeho organizace měli povoleny jen krátké zbraně. Nic, co by mohla použít jedna loď proti druhé.
"Mám jisté údaje, které by se mohly hodit," prohraboval se Felix Blau věcmi ve své aktovce. "Jak asi víš, naši lidé v OSN mají přístup do Hepburn–Gilbertovy kanceláře. Nemůžeme jej k ničemu nutit, ale přinejmenším si s ním můžeme pohovořit."

Vytáhl nějaký dokument.
"Náš generální tajemník je silně znepokojen tím, že se Palmer Eldritch neustále objevuje během každé takzvané "reinkarnace", způsobené Chew–Z. A je dostatečně chytrý na to, aby si tuto skutečnost uměl vysvětlit. Takže: bude–li se to opakovat, bude Hepburn–Gilbert jistě daleko ochotnější ke spolupráci, i kdyby tiché …"
"Dovol, abych se tě na něco zeptal," přerušil ho Leo. "Jak dlouho už máš umelou ruku?"
Felix se podíval na svou ruku a zasípal údivem. Pak pohlédl na Lea a prohlásil:
"Ty taky. A navíc ještě není něco v pořádku s tvými zuby. Otevři ústa, ať se kouknu."
Leo beze slova vstal z křesla a odešel na toaletu, aby se podíval do velkého zrcadla.
Nebylo nejmenších pochyb – dokonce i oči. Rezignovaně se vrátil na své místo. Nějakou dobu nikdo z nich nepromluvil. Felix mechanickými pohyby pře–rovnával dokumenty – ó, Bože, napadlo Lea, opravdu mechanickými!– a jeho klient střídavě hleděl na něj nebo na hvězdami protkanou prázdnotu mezihvězdného prostoru.
Nakonec Felix promluvil.
"V prvním okamžiku se člověk cítí dost hloupě, že?"
"Jo," přiznal Leo ochraptěle. "A co teď? Co budeme dělat?"
"Berme to, jak to je," navrhl Felix. Upřeně sledoval lidi sedící na druhé straně průchodu. Leo se také podíval tím směrem a viděl totéž. Stejná deformace; kovová pravá ruka; jedna držela noviny, další knížku, jiná pak netrpělivě bubnovala prsty. Jeden jako druhý, všichni, co seděli v křeslech, až po pilotní kabinu. A tam určitě taky. uvědomil si Leo. Všichni.
"Přesto ale dost dobře nechápu, co to znamená," postěžoval si Leo. "Copak jsme … no víš. Pod vlivem té hrozné drogy a …"
Bezradně mávl rukou.
"Oba jsme se zbláznili, že?"
"Bral jsi Chew–Z?" zeptal se ho Felix.
„Ne. Od té doby. co mi to vstříkli na Luně, tak už ne."
"Já také ne," řekl Blau. "Nikdy. Takže se to rozšiřuje. I bez drogy. On je všude; nebo spíš to je všude. Výtečně. Hepburn–Gilbert bude nucen opravit svůj názor. Musí pohlédnout pravdě do očí. Myslím, že Palmer Eldritch udělal chybu. Zašel příliš daleko."
"Třeba se nedokázal zastavit," poznamenal Leo.
Třeba je ten prokletý netvor něco jako prvok, musí neustále hltat a rozrůstat se … instinktivně růst a růst.
Dokud ho někdo nezničí, říkal si. A my to musíme udělat; zvláště pak já, Homo Sapiens Evolvens. Já jsem člověkem budoucnosti.
Pokud nám OSN pomůže.
Jsem Spasitelem, napadlo ho, Spasitelem nové rasy.
Uvažoval, zda ta nákaza již dorazila na Zemi … Civilizace Palmerů Eldritchů; šedivých, hubených, shrbených a neobyčejně vysokých, každý s umělou rukou, ocelovými zuby a elektronickýma očima. To by nebylo nejpříjemnější. On, Spasitel, se nad tou vizí otřásl. A dotkne–li se to i našich myslí? tázal se sám sebe. Nejen vnější podoba, ale i změněná mentalita … Co pak bude s mým plánem zabití té bytosti?
Vsadím se, že to není reálné, pomyslel si. Vím, že pravdu mám já a ne Felix; pořád jsem ještě pod vlivem první dávky – nikdy jsem dokonale neprocitl, taková je pravda. Ta myšlenka jej uklidnila, pořád ještě existovala skutečná, nedotčená Země, jen on měl vidiny. Lhostejno, jak skutečné vypadal Felix vedle něj, loď i vzpomínka na návštěvu Marsu a rozhovor s Barneyem Mayersonem.
"Hej, Felixi," zvolal a šťouchl souseda loktem. "Jsi představa, chápeš? Tohle je můj soukromý svět. Jistě, dokázat to nemůžu, ale …"
"Je mi líto," odvětil Felix Blau lakonicky, "ale mýlíš se."
"Ech, dej pokoj! Nakonec se z toho proberu, až ta hnusná droga přestane působit. Budu pít hodně tekutin, abych ji co nejrychleji vyplavil z organismu."
Zamával rukou na stevardku.
"Slečno," zvolal. "Podejte nám něco k pití. Mně bourbon s vodou."
Tázavě pohlédl na Felixe.
"Mně totéž," zabručel tázaný. "Jen navíc trochu ledu. Ne ale moc, protože když taje, kazí chuť."
Stevardka byla za okamžik zpátky s tácem.
"Ta s ledem je pro vás?" otázala se Felixe.
Byla to půvabná blondýnka se zelenýma očima, lesknoucíma se jako leštěné drahokamy. A když se sklonila, spatřil Leo nádherně tvarovaná, plná ňadra. Uznale na ně pohlédl. Znetvořená čelist ale kazila celý dojem. Měl pocit, že je okradený, podvedený. Všiml si také, že mizí i oči za dlouhými řasami. Změnily se v… Odvrátil se, rozčarovaný a zklamaný. Už se nedíval, dokud dívka neodešla. Uvědomil si, že v případě žen bude proměna zvláště nesnesitelná. Například na další setkání s Roni Fugate už nedokázal myslet s žádným zvláštním potěšením.
"Viděls?" otázal se Felix.
"Jo – a to dokazuje, že musíme jednat co nejrychleji," odpověděl Leo. "Jen co přistaneme v New Yorku, vyhledáme toho mizerného mluvku Hepburn–Gilberta."
"Proč?"
Leo zvážněl a ukázal na umělé, lesklé prsty, jimiž Felix držel skleničku.
"Popravdě řečeno, jsem s nimi spokojený," prohlásil Felix.
To jsem si mohl myslet, napadlo Lea. Právě to jsem čekal. Přesto ale pořád ještě věřím, že se ti dostanu na kobylku. A pokud ne v tomto týdnu, pak v příštím. A když ne v tomto měsíci, pak někdy jindy. Vím, už se znám a vím, co dokážu.

Všechno teď záleží jen na mně. A to je moc dobře. Nahlédl jsem do budoucnosti dost daleko, abych se nikdy nevzdal. I kdybych měl být jediný, kdo nepodlehne, kdo si navždy zachová starý, předeldritchovský způsob života. Ničím jiným, jen vírou v sílu, jíž odpočátku vládnu, se nemohu podepřít a zvítězit. Takže to svým způsobem nejsem já, ale něco ve mně, uvnitř, co ani Palmer Eldritch nedokáže najít a pohltit, protože to nepatří mně a tak to ani nemohu ztratit. Cítím, jak to roste. Snáší to vnější, bezvýznamné změny, jako jsou paže, oči, zuby – není to poznamenáno žádným z oněch tří stigmat zla, jež Palmer Eldritch donesl z Proximy; vyobcování, odtržení od skutečnosti a zoufalství.
Žili jsme už tisíce let drceni jednou zhoubou, říkal si, jež částečně zničila naši svatost, vyplývající z pramene lepšího, než je Eldritch. A jestliže to není schopné nás naprosto zbavit ducha, co to pak může dokázat? Chce snad to dokončit dílo? Jestliže ano … jestliže Palmer Eldritch věří, že sem přišel kvůli tomu – je na omylu. Protože tou silou jsem byl obdařen, aniž bych o tom věděl … a ani ta pradávná zhouba mi ji nedokázala vzít. Vidíte?
Říká mi to můj vylepšený mozek, pomyslel si. Terapie E nebyla zbytečná. Možná, v jistém ohledu, nebudu žít tak dlouho jako Palmer Eldritch, ale v jiném zase mnohem déle; prožil jsem sto tisíc let urychlené evoluce a stal jsem se velice moudrým – vyplatilo se to. Teď už mám jistotu. A v lázních Antarktidy najdu další mně podobné a vytvoříme gildu Spasitelů. Zachráníme zbytek lidstva.
"Hej, Blaue," šťouchal umělým loktem vedle sedícího přítele. "Jsem váš potomek. Eldritch sem přišel z jiného prostoru, já pak z jiného času. Rozumíš?"
"Uhm," zabručel Felix Blau rozpačitě.
"Podívej se na mou lebku,vysoké čelo; jsem dýňohlavý, ne? A ten chochol; nejen na temeni, ale na celé hlavě. Takže v mém případě terapie skutečně přinesla výsledky. Zatím se ještě nevzdávejte. Důvěřujte mi."
"Dobrá, Leo."
"Drž se, budu tě potřebovat. Možná na tebe budu hledět párem luxvidových, umělých, jensenovských očí, ale uvnitř, uvnitř to budu pořád já. Rozumíš?"
"Rozumím," odpověděl Felix Blau. "Jak si přeješ, Leo."
"Leo? Jak mi tak klidně můžeš dál říkat Leo?"
Felix Blau, sedící prkenně ve svém křesle, silně tiskl opěradla. Hleděl přímo žalostně.
"Uvažuj, Leo. Proboha, uvažuj!"
"No, ano," najednou vystřízlivělý Leo přikývl. Cítil se hrozně provinile. "Odpusť. Bylo to jen chvilkové. Vím, oč ti jde, čeho se bojíš. To ale nic neznamená."
Pak dodal:
"Budu přemýšlet. Už na to nezapomenu."
Uvážlivě pokýval hlavou.
Loď uháněla dál, stále blíž a blíž k Zemi.